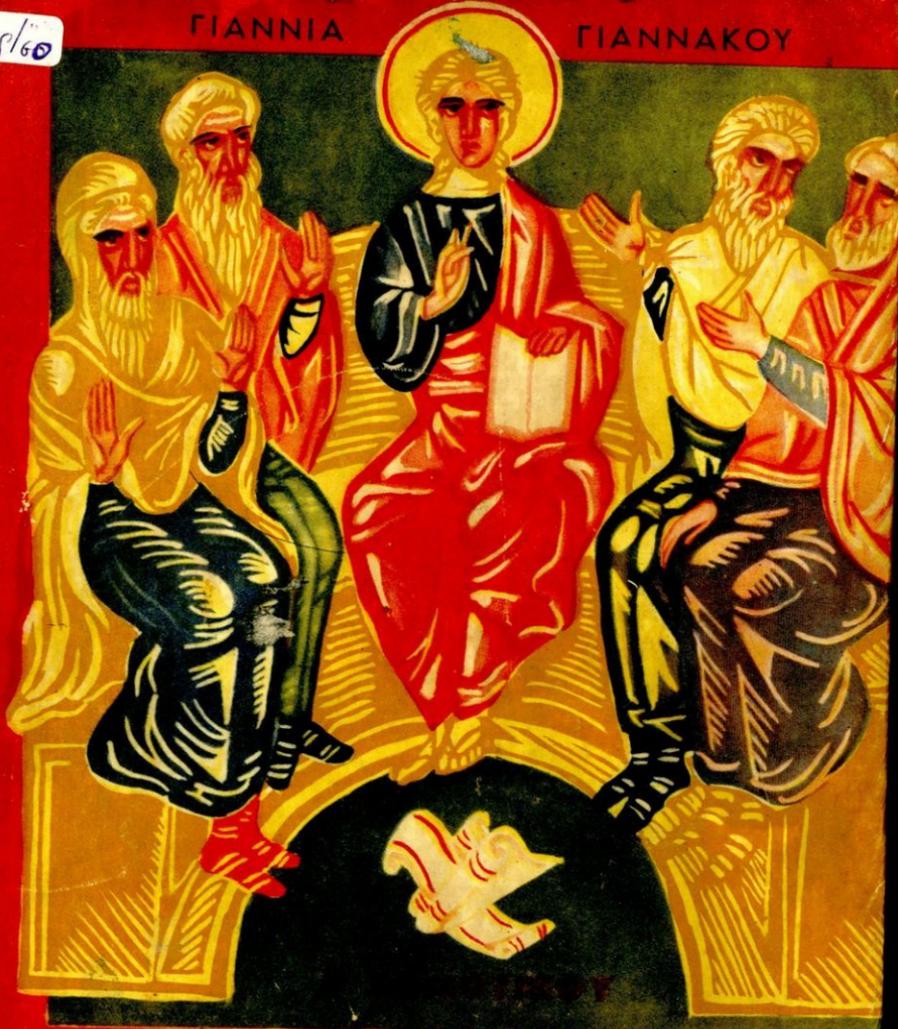

09/60

ΓΙΑΝΝΙΑ

ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6-ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

8p/60

ΔΗΜ. Ν. ΓΙΑΝΝΙΑ

12.0
99.

54

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Για την Τετάρτη τάξη του Δημοτικού Σχολείου

Έγκριση από την Ίερά Σύνοδο αριθ. 2718)30-9-47

Έκδοση Έβδόμη

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. πρωτ. 2718
διεκπ. 1131

Ἀθήνησι τῆ 30-9-1947

Πρὸς

τὸν Ἐλλογιμώτατον Δημήτ. Γιαννιᾶν
Τμηματάρχην Ὑπουργείου Θεοσημαμάτων
καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας

Ἐνταῦθα

Ἡ Ἱερά Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τὴν γνώμην τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης, διεξεληθόντος, ἐντολῆ Αὐτῆς, τὰ ὑφ' ἡμῶν διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, συγγραφέντα φιλοπόνως βιβλία 1) ἢ *Παλαιὰ Διαθήκη*, 2) ἢ *Καينὴ Διαθήκη*, 3) ἢ *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία* καὶ 4) *Κατήχησις καὶ Λειτουργικὴ* ἐγκρίνει καὶ ἐπευλογεῖ τὰ πονήματα ταῦτα, καθόσον οὐδὲν περιέχεται ἐν αὐτοῖς τὸ ἀπαρδὸν πρὸς τὸ Δόγμα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἔ Ὁ Ἀθηνῶν Δαμασκηνὸς

(Τ. Σ.)

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
(Ὑπογραφή)

Κάθε γνήσιο ἀντίτυπο ἔχει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέα καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδότου.

Ἐπισημασμένα

Τυπογραφεῖον Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗ & ΥΙΩΝ — Ψαρρῶν 2 — Ἀθήνηαι

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Ἡ γέννηση καὶ τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

Στὴν ὠραία Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας ζοῦσαν ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, ποὺ κατάγονταν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαβίδ.

Ἦταν ἄνθρωποι καλοὶ, ἡσυχοὶ καὶ θεοσεβεῖς, μὰ διαρκῶς τοὺς βασάνιζε ἡ στενοχώρια, ποὺ δὲν εἶχαν ἀποκτήσει κανένα παιδί. Γι' αὐτὸ νύχτα καὶ μέρα παρακαλοῦσαν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς τους τὸ Θεό, νὰ τοὺς χαρίσῃ ἕνα τέκνο, παρηγοριὰ στὴ μοναξιά τους κι ἐλπίδα γλυκειά τῶν γηρατειῶν τους.

Ὁ Κύριος τέλος ἄκουσε τὶς παρακλήσεις τους καὶ τοὺς ἔδωσε μιὰ κόρη, ποὺ τὴν ὠνόμασαν **Μαρία**.

Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς της, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Θεό, ἔταξαν τὴν κόρη τους Μαρία νὰ ὑπηρετήσῃ στὸν ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ. Πραγματικά, ὅταν ἔγινε ἡ Μαρία 3 χρονῶν, τὴν ἔφεραν καὶ τὴν ἀφιέρωσαν στὸ Ναό. Ἐκεῖ ὁ ἀρχιερέας Ζαχαρίας τὴν παρέλαβε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ τὴν ἔφερε μέσα στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων τοῦ Ναοῦ, ὅπου τῆς διάβασε τὶς κανονισμένες εὐχὲς καὶ τὴν εὐλόγησε.

Στὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ ἡ Μαρία ὑπηρετήσῃ 12 χρόνια. Στὸ μεταξὺ ὅμως πέθαναν οἱ γονεῖς της κι ἔμεινε ὀρφανή. Τότε ἀνάλαβαν νὰ προστατέψουν τὴ μικρὴ Μαρία οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ.

Ἡ ἐκκλησία μας γιορτάζει τὰ **γενέθλια** τῆς Θεοτόκου στὶς 8 Σεπτεμβρίου καὶ τὰ **εἰσόδιά** της στὸ Ναὸ στὶς 21 Νοεμβρίου.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ὑπηρεσία της στὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

ἡ Μαρία, ἦρθε στὸ σπίτι της στὴ Ναζαρέτ, ὅπου ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν Ἰωσήφ. Ἦταν κόρη σεμνὴ καὶ εὐσεβὴς καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἐκτιμοῦσε.

Μιὰ μέρα ποὺ βρισκόταν μόνη της στὸ σπίτι, ἕνα φῶς θεῖο τὴ φώτισε καὶ στὴ στιγμή παρουσιάστηκε μπροστὰ της ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ κρατώντας λευκὸ κρίνο στὸ χέρι καὶ τῆς λέγει :

« Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· σὺ εἶσαι ἡ πιὸ εὐλογημένη ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες ».

Ἡ Παρθένος ταραχτήκε τόσο, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ ἀρθρῶση λέξη· μὰ ὁ ἄγγελος, ποὺ ἐνόησε τὴν ταραχὴ της, πρόσθεσε :

« Μὴ φοβοῦ Μαριάμ. Ὁ Θεὸς σοῦ στέλνει τὴ χάρη του. Ἐσὺ θὰ γεννήσης παιδί καὶ θὰ τὸ ὀνομάσης Ἰησοῦ. Αὐτὸ θὰ γίνῃ μεγάλος καὶ θὰ ὀνομασθῇ **Υἱὸς τοῦ Θεοῦ** καὶ ἡ βασιλεία του στὸν κόσμο θὰ εἶναι αἰώνια ».

Τότε ἡ Μαρία ἀναθάρρεψε καὶ ρώτησε :

« Καὶ πῶς εἶναι δυνατό νὰ γίνῃ αὐτό » ;

Ὁ ἄγγελος τῆς ἀποκρίθηκε :

«Ὁ Θεός ὅλα μπορεί νὰ τὰ κάμη. Πνεῦμα ἅγιο θὰ ἔρθη σὲ σένα Μαρία, καὶ θὰ σὲ προστατέψῃ ἡ δύναμη τοῦ Ὑψίστου· γι' αὐτὸ τὸ παιδί πού θὰ γεννηθῇ θὰ ὀνομασθῇ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ».

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀγγέλου ἡ Παρθένος Μαρία ἔφερε τὸ χέρι τῆς στὸ στήθος, ἔκλινε ταπεινὰ τὴν κεφαλὴ τῆς καὶ εἶπε :
«Ἰδοὺ ἐγὼ εἶμαι δούλη τοῦ Κυρίου. Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά Του ».

Ἄλλὰ στὴ στιγμή ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τὸ ὄραμα τοῦ λευκοῦ ἀγγέλου.

Αὐτὸν τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου τὸν γιορτάζουμε σὺν 25 Μαρτίου.

Ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Μετὰ ἀπὸ τὴ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ, ἡ Παναγία πῆγε στὴ Γεθσημανῆ καὶ ἔμεινε στὸ σπίτι τοῦ μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννη.

Ὅταν ἐπλησίασε ὁ καιρὸς τοῦ θανάτου τῆς, τὸ προαισθάνθηκε καὶ ἀνέβηκε στὸ **Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν**, ὅπου ἔκαμε τὴν προσευχὴ τῆς καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεό. Ἐπειτα γύρισε στὸ σπίτι τῆς καὶ ἔπεσε στὴν κλίνη τῆς.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ νεφέλες ἄρπαξαν τοὺς **Ἀποστόλους** ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς, ὅπου ἐδίδασκαν καὶ τοὺς ἔφεραν στὸ σπίτι τῆς Θεοτόκου, γύρω ἀπὸ τὴν κλίνη τῆς.

Ἡ Παναγία, ὅταν τοὺς εἶδε συναγμένους, αἰσθάνθηκε μιὰ ἀνέκφραστη χαρὰ· ἀνασηκώθηκε, ὕψωσε τὰ χέρια τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ χαρίσῃ εἰρήνην στὸν κόσμον· εὐλόγησε ἔπειτα τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἀφοῦ ξαπλώθηκε πάλι, παρέδωσε τὸ πνεῦμα τῆς στὸν Κύριον.

Τότε οἱ Ἀπόστολοι σήκωσαν τὸ ἅγιο λείψαμό τῆς καὶ τὸ μετέφεραν στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὅπου τὸ ἐνταφίασαν μέσα σὲ σκαλιστὸ πέτρινον τάφο.

Ἐνῶ ἐπορευόταν ἡ κηδεία καὶ ἐψαλλόταν ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία, ἀκούονταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μελωδικοὶ ἀγγελικοὶ ὕμνοι, πού διαλαλοῦσαν τὴν χαρὰ τῶν οὐρανῶν, γιὰ τὴν ὑποδέχονταν ἐκεῖ τὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπάνω στὸν τάφο τῆς Θεοτόκου, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἔχτισε ἡ Ἁγία Ἑλένη, ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἕνα μεγαλοπρεπὴ ναό.

Τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου τὴ γιορτάζομε στὶς 15 Αὐγούστου.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Ἡ γέννηση τοῦ Ἰωάννη

Στὴ μεγάλη πόλη τῆς Παλαιστίνης τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐζοῦσαν ἐκείνους τοὺς χρόνους, ὁ ἱερέας **Ζαχαρίας** μὲ τὴ γυναίκα τοῦ **Ἐλισάβετ**. Ἦταν ἄνθρωποι δίκαιοι καὶ θεοσεβεῖς. Δὲν εἶχαν ἀποκτήσει παιδιὰ καὶ μ' ὄλο ποῦ εἶχαν γεράσει, ἐλπίζανε καὶ παρακαλοῦσαν κάθε μέρα τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἕνα παιδί.

Μία μέρα ποῦ ὁ Ζαχαρίας ἐθυμιάζε στὸ ἱερὸ τοῦ Ναοῦ ξαφνικὰ παρουσιάζεται μπροστά του ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Ὁ ἀγαθὸς ἱερέας ἐφοβήθηκε, μὰ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου τοῦ λέει:

«Μὴ φοβᾶσαι Ζαχαρία, ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχὴ σου καὶ θ' ἀποκτήσης γιό, ποῦ θὰ τὸν ὀνομάσῃς **Ἰωάννη**. Αὐτὸ θὰ κάμῃ πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ πιστέψουν στὸν ἀληθινὸ Θεό».

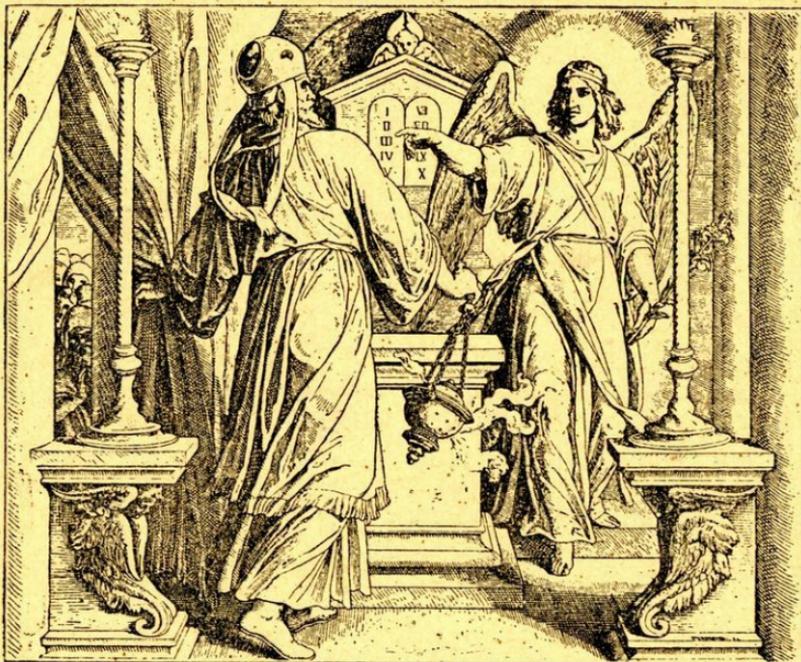
Ὁ Ζαχαρίας τότε ἀναθάρρησε καὶ εἶπε:

«Πῶς μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω αὐτό, ἀφοῦ ἐγὼ καὶ ἡ γυναίκα μου εἴμαστε γέροντες»;

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Μὲ ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ σοῦ πῶ αὐτὴ τὴν καλὴ ἀγγελία· μὰ ἐπειδὴ δὲν ἐπίστεψες στὰ λόγια μου, θὰ μείνῃς ἄφωνος μέχρις ὅτου γεννηθῇ τὸ παιδί».

Ὑστερα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἄγγελος ἐξαφανίστηκε καὶ ὁ Ζαχαρίας ἔμεινε ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄφωνος.

Ὅταν τέλος πάντων συμπληρώθηκε ὁ ὠρισμένος χρόνος ἡ Ἐλισάβετ γέννησε ἕνα ὠραιότατο ἀγόρι. Πόση χαρὰ αἰσθάν

Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ.

θηκαν ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ γιὰ τὴν εὐτυχία τους αὐτῆ, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῆ! Καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γείτονες ἀκόμα μόλις τὸ ἔμαθαν, ἔτρεξαν νὰ τοὺς συγχαροῦν.

Ἄμα πέρασαν 8 ἡμέρες ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ παιδιοῦ, συγκεντρώθηκαν, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα ποὺ εἶχαν, στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γνωστοί, γιὰ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα στὸ νεογέννητο.

Ὅλοι οἱ συγγενεῖς ἐπρότειναν καὶ ὑποστήριζαν νὰ τὸ ὀνομάσουν Ζαχαρία, μὰ ἡ Ἐλισάβετ δὲν ἤθελε καὶ ἐπέμενε νὰ ὀνομαστῆ Ἰωάννης. Γιὰ νὰ λύσουν τὴν ἀμφιβολία τους ἔκαμαν νόημα στὸ Ζαχαρία νὰ εἰπῆ καὶ αὐτὸς τὴ γνώμη του. Ὁ Ζαχαρίας ἀμέσως παίρνει ἓνα πινακίδιο καὶ γράφει ἐπάνω :

«Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ».

Τὴν ἴδια στιγμή ἐλύθηκε ἡ γλώσσα του, ἄρχισε νὰ ὀμιλῆ καὶ νὰ δοξάζῃ τὸ Θεό. Προεῖπε μάλιστα, ὅτι ὁ Ἰωάννης, ὅταν

Ὁ Ἰωάννης κηρύττει τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ

μεγαλώση, θὰ γίνῃ προφήτης τοῦ Θεοῦ καὶ πρόδρομος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη

Ὅταν ἔγινε τριάντα ἐτῶν ὁ Ἰωάννης ἔφυγε καὶ πῆγε στὴν ἔρημο κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ὅπου ἀφοσιώθηκε στὸ Θεό. Ἐκεῖ ἔζοῦσε ἀσκητής. Φοροῦσε ἔνδυμα ἀπὸ τρίχες καμήλας, μὲ δερμάτινη ζώνη στὴ μέση. Ἐτρωγε τρυφερά χόρτα καὶ μέλι ἄγριο.

Στὸν Ἰορδάνη ποταμό ὁ Ἰωάννης ἐκήρυττε τὸ θεῖο νόμο σὲ κείνους ποὺ πῆγαιναν ν' ἀκούσουν τὴ διδασκαλία του. Αὐτὸ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴ χώρα καὶ πολλοὶ θεοσεβεῖς ἄνθρωποι προσέρχονταν ἐκεῖ.

Ὁ Ἰωάννης τοὺς ἐδίδασκε :

« Μετανοεῖτε, γιατί πλησιάζει ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καὶ κάμετε ἔργα ἄξια τῆς μετανοίας, γιατί μόνον ἔτσι θὰ ἀποφύγετε τὴν ὀργὴ τοῦ Κυρίου ».

“Όσοι ἐπίστευαν καὶ μετανοοῦσαν, ἐβαπτίζονταν ἀπὸ τὸν Ἰωάννη μέσα στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Μερικοὶ μάλιστα ἀπ’ αὐτοὺς ἄρχισαν νὰ πιστεύουν καὶ νὰ λένε μεταξύ τους, πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας, πού θὰ σώσῃ τὸν κόσμον, ὅπως γράφουν τὰ βιβλία.

Μὰ ὁ Ἰωάννης, πού κατάλαβε τὶς σκέψεις τους αὐτές, τοὺς εἶπε :

« Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός, ὄχι! Ἐγὼ ἦρθα γιὰ νὰ προετοιμάσω τὸ δρόμον Του. Ἐγὼ βαπτίζω ἐσᾶς στὸ νερό, ἀλλὰ ἔρχεται κατόπιν ἀπὸ μένα, ἐκεῖνος πού δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ λύσω οὔτε τὰ ὑποδήματά του. Αὐτὸς θὰ σᾶς βαπτίσῃ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα ».

Ὁ Ἰωάννης λέγεται Πρόδρομος, γιατί μὲ τὴ διδασκαλία του προετοίμασε τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ἔκαμε εὐκόλον τὸ δρόμον γιὰ νὰ δεχτοῦν τὸν Ἰησοῦ, τὸν ἀληθινὸ Μεσσία καὶ νὰ πιστέψουν στὴ διδασκαλία του.

Ἡ ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννη

Ὁ Ἰωάννης στὰ κηρύγματά του ὄχι μονάχα συμβούλευε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ πιστέψουν στὸν ἀληθινὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ κατηγοροῦσε μὲ μεγάλη αὐστηρότητα τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Δὲν ἐφοβόταν κανένα. Κατηγοροῦσε ἀκόμη τὸ βασιλιά Ἡρώδη καὶ τὴ βασίλισσα Ἡρωδιάδα γιὰ τὸν παράνομον γάμον τους.

Ὁ Ἡρώδης ἀντὶ νὰ μετανοήσῃ γιὰ τὴν ἁμαρτία του, ἀπειναντίας ὠργίστηκε καὶ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἰωάννη, μὰ φοβόταν τὸ λαό, πού θεωροῦσε τὸν Πρόδρομον γιὰ ἅγιο καὶ τὸν ἐτιμοῦσε σὰν προφήτη. Γι’ αὐτὸ διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν κλείσουν στὴ φυλακὴ.

Μιὰ μέρα ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ ὁ βασιλιάς Ἡρώδης γιόρταζε τὰ γενέθλιά του καὶ ἔκαμε μεγάλο συμπόσιον στὰ ἀνάκτορα. Ὄταν τελείωσε τὸ φαγητὸ κι ἄρχισε ἡ διασκέδαση, μπαίνει μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ συμποσίου ἡ Σαλώμη, ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδος νὰ χορέψῃ.

Ἡ ὠραιότατη κόρη μὲ τὸ θαυμάσιον χορὸ της καὶ τὰ πολυτελέστατα πέπλα της ἐνθουσίασε τόσο τὸ βασιλιά, ὥστε τῆς λέγει μπροστὰ σὲ ὄλους :

«Σαλώμη, ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις καὶ ὀρκίζομαι πῶς θὰ σοῦ τὸ δώσω».

Ἐκείνη ἔτρεξε νὰ συμβουλευτῆ τὴ μητέρα της. Τότε ἡ ἁμαρτωλὴ Ἑρωδιάδα, ποὺ μισοῦσε πάρα πολὺ τὸν προφήτη, τῆς λέει :

«Ζήτησέ του, κόρη μου, τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ».

Ἡ Σαλώμη ἀμέσως πηγαίνει στὸ βασιλιά καὶ τοῦ τὴ ζητάει.

Μόλις ὁ Ἑρώδης ἀκουσε τὸ λόγο της, βρέθηκε σὲ στενόχωρη θέση, ἐλυπήθηκε πολὺ, ἀλλὰ δὲ θέλησε νὰ παραβῆ τὸν ὄρκο του. Γι' αὐτὸ διέταξε νὰ ἀποκεφαλιστῆ ὁ Ἰωάννης.

Πραγματικὰ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ δῆμιος ἔφερε τὴν κεφαλὴ τοῦ Προδρόμου ἐπὶ πίνακι στὴ Σαλώμη κι ἐκείνη τὴν πρόσφερε στὴν ἁμαρτωλὴ μητέρα της.

Οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰωάννη ὅταν ἔμαθαν τὴν ἀποκεφάλισή του καταλυπήθηκαν· πῆγαν ἀμέσως στὴ φυλακὴ καὶ πῆραν τὸ ὑπόλοιπο σῶμα νὰ τὸ θάψουν. Ἔτσι ἐτελειώσε ἡ ζωὴ τοῦ προφήτη Προδρόμου.

Τὴν ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννη τὴ γιορτάζουμε στίς 29 Αὐγούστου.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ἡ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Εἶχαν περάσει ἔννια περίπου μῆνες ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης Αὐγουστος διέταξε νὰ ἀπογραφοῦν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους καὶ ἐπειδὴ ἡ Παλαιστίνη ἦταν ὑποτεταγμένη στοὺς Ρωμαίους ἔπρεπε κι ἐκεῖ ὅλοι νὰ κάμουν τὸ ἴδιο.

Τότε ὁ Ἰωσήφ πῆρε τὴ Μαρίαν καὶ ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ Ναζα-

ρέτ, νά πάνε στήν πατρίδα του τή Βηθλεέμ γιά νά ἀπογραφοῦν σύμφωνα μέ τή διαταγή.

Ἄλλά ἔφτασαν ἀργά. Καί ἐπειδὴ εἶχαν συγκεντρωθῆ στήν Βηθλεέμ πάρα πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι γιά τὸν ἴδιο σκοπό, ὁ Ἰωσήφ μέ τή Μαρία δέν μπορούσαν νά βροῦν μέρος νά περάσουν τή χειμωνιάτικη ἐκείνη νύχτα.

Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν προσωρινά νά μείνουν σέ κάποιο σπήλαιο, πού βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Μέσα στὸ σπήλαιο αὐτὸ ἦταν δεμένα καὶ μερικά ζῶα, γιατί τὸ χρησιμοποιοῦσαν οἱ βοσκοὶ γιά σταῦλο.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἔκαμαν ἐκεῖ μέσα λίγο μέρος σέ μιὰ ἄκρη, γιά νά περάσουν τή νύχτα τους. Ἀφοῦ ἐδείπνησαν ὅ,τι εἶχαν, ξάπλωσαν ὥσπου τοὺς πῆρε γλυκὸς ὕπνος καὶ ἐκοιμήθηκαν.

Ἀλλὰ τή νύχτα αὐτὴ ἦρθε ἡ ὥρα νά γεννήσῃ ἡ Μαρία τὸν Ἰησοῦ· καὶ ἐπειδὴ δέν εἶχαν καμιὰ ἐτοιμασία ἐκεῖ πού βρέθηκαν, τὸν ἐσπαργάνωσαν καὶ τὸν ἔβαλαν μέσα στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων.

Τὴ στιγμή αὐτὴ, πού ἐγεννήθηκε τὸ θεῖο βρέφος, ἓνα φῶς οὐράνιο ξεχύθηκε κι ἔλαμψαν ὅλα γύρω. Οἱ ποιμένες, πού ἄγρυπνοι ἐφύλαγαν τὰ ποιμνιά τους στοὺς ἀγρούς, σὰν εἶδαν τὴν παράξενη αὐτὴ λάμψη, πού τοὺς περιέλουσε ἐφοβήθηκαν.

Ἰδοὺ ὁμως ἐμφανίζεται ἄγγελος Κυρίου καὶ τοὺς λέει :

« Μὴ φοβᾶστε, φέρνω σέ σᾶς καὶ σέ ὅλον τὸν κόσμον τὴν εὐχάριστη ἀγγελία, ὅτι γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς, ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, στὴ Βηθλεέμ. Πηγαίνετε ἐκεῖ καὶ θὰ βρῆτε τὸ παιδί σπαργανωμένο μέσα στὴ φάτνη ».

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ἀμέσως φάνηκε ἓνα ἀμέτρητο πλῆθος οὐρανίων ἀγγέλων πού ἔψελναν καὶ ὕμνοῦσαν :

« Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ».

Ὅταν οἱ ἄγγελοι ἐξαφανίστηκαν, οἱ ποιμένες ἐκίνησαν νά πάνε στὴ Βηθλεέμ. Ἐφτασαν σέ λίγο στὸ σπήλαιο, ὅπου εἶδαν τὸν Ἰωσήφ, τὴ Μαρία καὶ τὸ θεῖο βρέφος.

Πλησίασαν μέ εὐλάβεια, τὸ ἐπροσκύνησαν καὶ ἐδόξασαν τὸ Θεό. Ἐπειτα γύρισαν καὶ διέδωσαν ὅλα ὅσα εἶδαν καὶ ἄκουσαν, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος ἐθαύμασε καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεό.

Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ τὴ γιορτάζουμε στὶς 25 Δεκεμβρίου, τὰ Χριστούγεννα. Τότε φέλνομε καὶ τὸ ἀπολυτίκιο :

*« Ἡ γέννησίς σου Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως
ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες
ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο. Σὲ προσκυνεῖν,
τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
καὶ σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν,
Κύριε, δόξα Σοι ».*

Ἡ Περιτομὴ καὶ ἡ Ὑπαπάντη τοῦ Χριστοῦ

Ὅταν ἐπέρασαν ὀκτῶ ἡμέρες μετὰ ἀπὸ τὴ γέννηση, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα πού εἶχαν τότε, ἔδωσαν στὸ Θεῖο βρέφος τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ὅπως εἶπε ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ στὴ Μαριάμ τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Ἐπειτα ἀφοῦ συμπληρώθηκαν 40 ἡμέρες ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στὸ ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ εὐλογηθῇ. Πρόσφεραν μάλιστα καὶ θυσία δυὸ περιστερές.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἱερέας στὸ ναὸ ὁ εὐσεβὴς καὶ δίκαιος Συμεών. Βρισκόταν σὲ βαθεῖα γεράματα, μὰ ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ, πὼς δὲν θὰ πεθάνῃ, ἂν δὲν ἴδῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Μόλις λοιπὸν εἶδε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς γονεῖς του στὸ ναὸ, ἐπλησίασε ὁ γέροντας Συμεών, ἐπῆρε τὸ Χριστὸ ἀπὸ τὶς ἀγκάλες τῆς μητέρας του καὶ εἶπε :

« Τώρα ἄς πεθάνω, Κύριε, γιὰτὶ εἶδαν τὰ μάτια μου τὸ Σωτῆρα, ποῦ ἔστειλες γιὰ νὰ φωτίσῃ τὰ ἔθνη καὶ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον ».

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἐθαύμασαν γιὰ τὰ λόγια τοῦ γέροντα ἱερέα. Ἐκεῖνος τοὺς εὐλόγησε καὶ ἐπροφήτεψε πολλὰ στὴ Θεοτόκο γιὰ ἐκεῖνα ποῦ θὰ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

Μέσα στὸ ναὸ ὑπηρετοῦσε τότε μιὰ θεοσεβὴς γριά ἢ προφήτισσα Ἄννα. Καὶ αὐτὴ ἐδόξασε τὸ Θεὸ καὶ ἔλεγε σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὰ ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε ἐκείνη τὴν ἡμέρα γιὰ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Ἡ προσκύνηση τῶν μάγων

Τὸν καιρὸ ποῦ θὰ ἐγεννιόταν ὁ Χριστός, μακριὰ στὴν Ἀνατολὴ ἐφάνηκε στὸν οὐρανὸ ἓνα καινούργιο ἄστρο πολὺ λαμπρὸ, ποῦ μετακινιόταν σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὴ Δύση.

Τρεῖς μάγοι τῆς Ἀνατολῆς σοφοί, ποῦ ἐμελετοῦσαν τὰ οὐράνια φαινόμενα, παρατήρησαν τὸ νέον ἀστέρα, τὸν ἐθαύμασαν καὶ ἔδωσαν τὴν παρακάτω ἐξήγησι :

« Τὸ ἄστρο φανερώνει πὼς γεννήθηκε ὁ μέγας βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Ἡ μετακίνησή του πρὸς τὴ Δύση θέλει νὰ μᾶς δείξῃ τὸ δρόμο, γιὰ νὰ πᾶμε νὰ τὸν προσκυνήσωμε. Αὐτὸ λένε τὰ σημεῖα κι ἔτσι ἄς πράξωμε ».

Ἀμέσως ἐτοιμάζονται, παίρνουν ἐκλεκτὰ δῶρα καὶ ξεκινοῦν ἔχοντας τὸ ἀστέρι γιὰ ὁδηγό. Ἐβάδισαν πολλὰς ἡμέρας ὥσπου ἔφτασαν στὴν ἱερὴ πόλιν τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ ἐνόμι-

Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων

σαν οἱ 3 Μάγοι, πὼς ἐσταμάτησε τὸ ἀστέρι καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν :

« Ποῦ ἐγεννήθηκ' ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων νὰ πάμε νὰ τὸν προσκυνήσωμε. Εἶδαμε τὸ σημεῖο τοῦ στὸν οὐρανὸ : τὸν ἀστέρα, ποῦ μᾶς ὠδήγησε ὡς ἐδῶ » .

Ἡ εἶδησις αὐτὴ σὰν ἀστραπὴ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν πόλη. Ὁ βασιλιάς Ἡρώδης μόλις τὸ ἐπληροφορήθηκε, ἐταράχθηκε πολὺ γιὰ τὸ ἐφοβήθηκε μήπως κανένας τοῦ πάρῃ τῆ βασιλείᾳ. Μαζὶ τοῦ ἐταράχθηκε καὶ ὅλη ἡ Ἱερουσαλήμ.

Ἐκάλεσε ἀμέσως στὰ ἀνάκτορα ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς ἐρώτησε νὰ τοῦ εἰποῦν, τί ἀναφέρουν οἱ προφῆτες γιὰ τὴ γέννησις τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν ὅτι τὰ βιβλία τῶν προφητῶν γράφουν πὼς θὰ γεννηθῆ στὴ Βηθλεέμ.

Ἐπειτα προσκαλεῖ κρυφὰ τοὺς Μάγους καὶ τοὺς ἐρωτᾷ πότε ἀκριβῶς ἐφάνηκε τὸ ἄστρο. Ἀφοῦ τὸ ἔμαθε, τοὺς εἶπε νὰ πάνε νὰ βροῦν τὸ νεογέννητο βασιλιά, νὰ τὸν προσκυνήσουν

καί στήν ἐπιστροφή νά περάσουν νά τόν εἰδοποιήσουν κι αὐτόν νά πάη νά τόν προσκυνήσῃ.

Εἶχε ὅμως σκοπὸ πονηρό, ὅταν ἔλεγε αὐτά.

Οἱ τρεῖς Μάγοι λοιπὸν ἀνύποπτοι ξεκίνησαν μὲ ὄδηγὸ πάλι τὸ φωτεινὸ σημεῖο κι ἔφτασαν στὴ Βηθλεέμ. Ἐκεῖ τὸ ἀστέρι ἔσταμάτησε πάνω ἀπὸ τὸ μέρος, ποῦ ἦταν ὁ Χριστός.

Κατέβηκαν τότε ἀπὸ τίς καμῆλες τους, μῆπкан μέσα και μὲ εὐλάβεια πολλή, ἐγονάτισαν μπροστᾶ στὸ θεῖο βρέφος, ποῦ τὸ ἐκρατοῦσε στὰ γόνατά της ἡ Θεοτόκος· τὸ προσκύνησαν και τοῦ πρόσφεραν δῶρα: χρυσό, σμύρνα και λίβανο.

Τὸ βράδυ εὐχαριστημένοι οἱ 3 μάγοι ἔπεσαν νά κοιμηθοῦν και σχεδίαζαν τὴν ἄλλη μέρα ἐπιστρέφοντας νά περάσουν ἀπὸ τὸν Ἡρώδη γιὰ νά τοῦ ἀναγγείλουν, ποῦ βρίσκεται ὁ νεογέννητος βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων.

Στὸ ὄνειρό τους ὅμως παρουσιάστηκε ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου, ποῦ τοὺς εἶπε ν' ἀναχωρήσουν ἀπὸ ἄλλο δρόμο γιὰ τὴν πατρίδα τους και νά μὴ περάσουν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἔτσι και ἐγινε. Οἱ Μάγοι τὴν ἐπομένη ἐφύγαν γιὰ τὴ χώρα τους ἀπὸ ἄλλο δρόμο, ὥστε ὁ πονηρὸς και κακοῦργος Ἡρώδης δὲν ἔμαθε τίποτε γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ στήν Αἴγυπτο

Ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ μονογενῆ του Υἱὸ δὲν περιωρίστηκε ὡς ἐδῶ. Ἐγνώριζε ὁ Θεός, πὼς ὁ σκληρὸς Ἡρώδης θὰ μεταχειριζόταν κάθε ἀπάνθρωπο μέσο, γιὰ νά ἀφανίσῃ τὸ μικρὸ Ἰησοῦ.

Ἀλλὰ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐμφανίζεται τὴ νύχτα στὸν Ἰωσήφ και τοῦ λέει:

«Ἰωσήφ, σὴκω· παράλαβε τὸ παιδί και τὴ Μαρία και φύγε μακριὰ στήν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ νά παραμείνης ἕως ὅτου σὲ εἰδοποιήσω, γιατί ὁ Ἡρώδης ζητᾷ τὸ παιδί γιὰ νά τὸ ἀφανίσῃ».

Ὁ Ἰωσήφ σηκώνεται ἀμέσως, παίρνει τὸ παιδί και τὴ Μαρία και φεύγει νύχτα γιὰ τὴ μακρινὴ Αἴγυπτο.

Ὁ κακὸς Ἡρώδης ἄδικα περιμένει τοὺς τρεῖς Μάγους νά φανοῦν, γιὰ νά τοῦ ποῦν τὸ μέρος, ὅπου γεννήθηκε ὁ Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων.

Φεύγουν για την Αίγυπτο

Τέλος αντίληφθηκε, ότι τὸν ἐγέλασαν καὶ ἐθύμωσε πάρα πολὺ· καλεῖ τότε τοὺς στρατιῶτες του καὶ διατάζει :

« Πηγαίνετε στὴ Βηθλεέμ καὶ σφάζετε ὅλα τὰ παιδιά ἀπὸ δυὸ χρονῶν καὶ κάτω »,

Ἐνόμιζε ὁ σκληρόκαρδος βασιλιάς, πῶς ἔτσι μαζὶ μὲ αὐτὰ θὰ ἔσφαζαν καὶ τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Μὰ ἡ θεία Πρόνοια τὸν ἔσωσε.

Μὲ τὸ κακούργημα αὐτὸ βγήκε ἀληθινὴ μιὰ παλιὰ προφητεία τοῦ Ἰερεμιά πού ἔλεγε :

« Φωνὴ στὴ Βηθλεέμ ἀκούστηκε, θρῆνος καὶ κλαθμὸς καὶ ὄδυρμὸς πολὺς. Ἡ Ραχὴλ ἔκλεγε τὰ τέκνα της καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν παρηγορήσῃ ».

Στὴν Αἴγυπτο παρέμεινε ἡ Θεία Οἰκογένεια, ὥσπου πέθανε ὁ κακὸς Ἡρώδης. Τότε πιά, ἐπειδὴ πέρασε ὁ κίνδυνος, ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἔρχεται πάλι στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ λέει στ' ὄνειρό του :

« Σήκω, Ἰωσήφ, παράλαβε τὸ παιδί καὶ τὴ μητέρα του καὶ

γυρίστε στην πατρίδα σας, γιατί πέθανε εκείνος, πού έζητοῦσε τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ».

Καὶ πραγματικὰ ἡ Θεία Οἰκογένεια ἐπέστρεψε στὴν Παλαιστίνη καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας ὥσπου μεγάλωσε ὁ Ἰησοῦς· γι' αὐτὸν τὸ λόγο καὶ ὠνομάστηκε Ναζωραῖος.

Ὁ Ἰησοῦς δώδεκα ἐτῶν στὸ ναὸ

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ πηγαίνουν κάθε χρόνο νὰ γιορτάζουν τὸ Πάσχα στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ γιορτὴ τοῦ Πάσχα κρατοῦσε ἑπτὰ ἡμέρες καὶ συγκεντρώνονταν ἐκεῖ πολλοὶ προσκυνητές.

Ὅταν ἔγινε ὁ Ἰησοῦς 12 ἐτῶν, οἱ γονεῖς του τὸν πῆραν κι αὐτὸν γιὰ πρώτη φορὰ μαζί τους. Φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ, πού ἔβλεπε τὴν ἱερὴ πόλη καὶ πρὸ πάντων τὸν περίφημο ναὸ τοῦ Κυρίου!

Ἄλλὰ οἱ ἑπτὰ ἡμέρες γρήγορα τελείωσαν καὶ ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὴ Μαρία ξεκίνησαν μαζί μετὰ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς τους καὶ τοὺς φίλους νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Βηθλεέμ.

Τὴ στιγμή πού ξεκινούσαν δὲν ἦταν κοντὰ τους ὁ Χριστός, μὰ ἐνόμισαν, ὅτι θὰ εἶναι μετὰ τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς συντροφιάς τους καὶ θὰ πηγαίνει μπροστά.

Ὅταν ὁμοῦς τὸ βράδυ ἐσταμάτησαν κάπου γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ συγκεντρώθηκε ὅλη ἡ συντροφιά, βλέπουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς λείπει καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτα γι' αὐτόν.

Τότε ξαναγυρίζουν πάλι στὴν Ἱερουσαλήμ νὰ τὸν βροῦν. Ἄδικα ὁμοῦς τὸν ἀναζητοῦσαν τρεῖς ὀλόκληρες μέρες γυρίζοντας ὅλη τὴν πόλη. Τέλος ἐπέρασαν καὶ ἀπὸ τὸ Ναὸ καὶ μπῆκαν μέσα νὰ κοιτάξουν.

Ἄλλὰ τί ἦταν αὐτὸ πού εἶδαν! Ὁ Ἰησοῦς ἐκαθόταν ἀνάμεσα στοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους, ἄκουε μετὰ προσοχὴ ὅσα ἐδίδασκαν καὶ τοὺς ρωτοῦσε. Ὅλοι ἐκεῖ ἐθαύμαζαν τὴ σοφία τοῦ παιδιοῦ γιὰ τίς ἀποκρίσεις πού ἔδινε.

Ἡ Παναγία μόλις εἶδε τὸ τέκνο τῆς ἐνοιωσε τὴν καρδιά της ν' ἀναφτερώνη καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Ὁ Ἰησοῦς στὸ ναὸ

Ὁ Ἰησοῦς πάλι, σὰν ἀντίκρουσε τὴ μητέρα του, τρέχει νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Ἐκεῖνη τότε τοῦ λέγει :

«Τί ἦταν αὐτὸ ποῦ μᾶς ἔκαμες παιδί μου ; Ἐγὼ καὶ ὁ πατέρας σου σὲ ἀναζητούσαμε μὲ μεγάλη στενοχώρια ».

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπαντᾷ :

«Καὶ γιατί μὲ ἀναζητούσατε ; Δὲν ξέρετε, ὅτι ἐγὼ ἔπρεπε νὰ εἶμαι στὸν οἶκο τοῦ πατέρα μου » ;

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία δὲν ἐνόησαν τὴ σημασία, ποῦ εἶχαν τὰ λόγια αὐτά. Τὸν πῆραν ὅμως τὸ μικρὸ Ἰησοῦ καὶ ἀναχώρησαν γιὰ τὴ Ναζαρέτ.

Ἡ βάφτιση τοῦ Ἰησοῦ

Ὅταν ἔγινε ὁ Ἰησοῦς 30 ἐτῶν ἐπῆγε στὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο ποῦ ἔμενε στὴν ἔρημο κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βαφτίσῃ.

Ἡ βάφτιση τοῦ Ἰησοῦ

Ἄλλὰ ὁ Ἰωάννης δὲν ἔδεχόταν νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ καὶ τοῦ ἔλεγε :

«Κύριε, ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαφτισθῶ ἀπὸ ἐσένα κι ἐσύ ἔρχεσαι νὰ σὲ βαφτίσω ἐγώ» ;

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε :

«Ἄφησε Ἰωάννη νὰ γίνῃ αὐτὸ ποῦ σοῦ ζητῶ, γιατί πρέπει νὰ ἐκτελέσωμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Τότε ὁ Ἰωάννης βάφτισε τὸ Χριστὸ μέσα στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ. Μὰ τῆ στιγμῆ ποῦ ὁ Ἰησοῦς ἔβγαине ἀπὸ τὰ ὕδατα, ἀνοιξαν οἱ οὐρανοὶ ἀπὸ πάνω καὶ κατέβηκε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὰν περιστέρι, ποῦ κάθησε στὴν κεφαλὴ τοῦ Κυρίου, ἐνῶ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἀκούστηκε ποῦ ἔλεγε :

«Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς μου, ὁ ἀγαπητός, ποῦ ἐγὼ ἀγαπῶ».

Τῆ βάφτιση τοῦ Χριστοῦ τῆ γιορτάζομε στὶς 6 Ἰανουαρίου. Εἶναι ἡ γιορτῆ τῶν Θεοφανείων καὶ τότε ψέλνουν τὸ ὠρατὸ ἀπολυτίκιο :

«*Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου, Κύριε,
 ἢ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις,
 τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἢ φωνὴ προσεμαρτύρει Σοι,
 ἀγαπητόν Σε υἷὸν ὀνομάζουσα
 καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἵδει περιστερᾶς
 ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.
 Ὁ ἐπιφανείς, Χριστέ ὁ Θεός,
 καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δόξα Σοι*».

Ἡ ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν

Μετὰ ἀπὸ τὴ βάπτισή του ὁ Χριστὸς ἄρχισε νὰ διδάσκη. Μὰ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἔχη κοντά του ἀνθρώπους, ποὺ νὰ ἐνοήσουν τὴ διδασκαλία του καὶ νὰ τὴ συνεχίσουν μετὰ τὸ θάνατό του, διάλεξε 12 μαθητές, ποὺ τοὺς ὠνόμασε ἀποστόλους.

Μιά μέρα ποὺ περπατοῦσε στὴν παραλία τῆς θάλασσας τῆς Γαλιλαίας, βλέπει δυὸ ἀδελφοὺς ἀλιεῖς, ποὺ ἔρριχναν τὰ δίχτυα τοὺς γιὰ νὰ ψαρέψουν. Ὁ ἕνας λεγόταν Ἀνδρέας καὶ ὁ ἄλλος Πέτρος.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς πλησίασε καὶ τοὺς λέει :

«Ἐλᾶτε μαζί μου κι ἐγὼ θὰ σᾶς κάμω ἀλιεῖς ἀνθρώπων».

Ἀμέσως, τὰ δυὸ ἀδέλφια ἄφησαν τὰ δίχτυα τοὺς καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Προχωρώντας βρίσκει δυὸ ἄλλους ἀδελφούς, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη· ἦταν κι αὐτοὶ ἀλιεῖς καὶ κάθονταν στὸ πλοιάριό τοὺς μὲ τὸν πατέρα τοὺς τὸν Ζεβεδαιό, ὅπου διώρθωναν τὰ δίχτυα τοὺς.

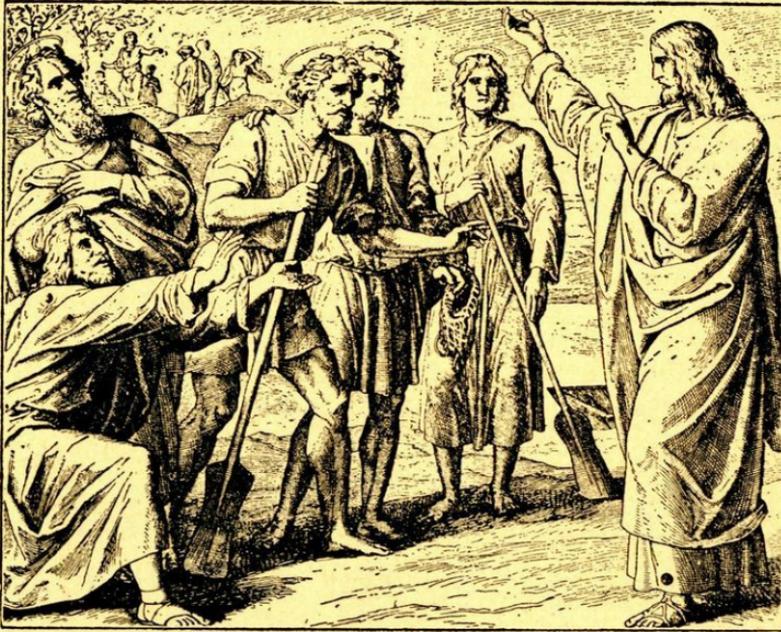
«Ἀκολουθήστε με» τοὺς εἶπε ὁ Χριστὸς.

Ἐκεῖνοι ὑπάκουσαν, σάν ἀπὸ θεῖα φώτιση στὰ λόγια του. Ἄφησαν ἀμέσως τὸ πλοῖο καὶ τὸν πατέρα τοὺς καὶ ἀκολούθησαν τὸν Κύριο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰησοῦς βρῆκε τὸ Φίλιππο καὶ τὸν ἐπῆρε μαζί του.

Ἐκεῖνος τρέχει γρήγορα στὸ φίλο του τὸ Ναθαναὴλ καὶ τοῦ λέει :

«Βρῆκαμε ἐκεῖνον, ποὺ ἔλεγε ὁ Μωϋσῆς. Βρῆκαμε τὸν Ἰησοῦ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἐλα νὰ τὸν ἴδῃς».

Ἡ ἐκλογή τῶν μαθητῶν

Ὁ Ναθαναὴλ πραγματικά πῆγε μαζί του.

Μόλις τὸν ἀντίκρυσε ὁ Χριστὸς λέει :

«Ἴδέτε, αὐτὸς εἶναι ἀληθινὸς Ἰσραηλίτης πού δὲν ἔχει μέσα του κακία».

Ὁ Ναθαναὴλ τότε ρώτησε : «Πῶς με γνωρίζεις, Κύριε» ;

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε : «Σὲ γνωρίζω γιατί σὲ εἶδα, πού καθόσουνα κάτω ἀπὸ τὴ συκιά, πρὶν σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος».

Ὁ Ναθαναὴλ γεμάτος θαυμασμό ἐφώνηξε :

«Πιστεύω τώρα Κύριε, ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Σὺ εἶσαι ὁ Βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ».

Ὁ Κύριος τότε πρόσθεσε :

«Ἐπίστεψες Ναθαναὴλ γιατί σοῦ εἶπα, πῶς σὲ εἶδα κάτω ἀπὸ τὴ συκιά, μὰ θὰ ἰδῆς ἀκόμα πολὺ μεγαλύτερα πράγματα».

Ἔτσι ὁ Χριστὸς σὲ λίγο καιρὸ βρῆκε καὶ τοὺς ἄλλους 6 μαθητές του, ὥστε ἐγίναν ὄλοι - ὄλοι 12.

Αὐτοὶ εἶναι :

ὁ Ἄνδρέας καὶ ὁ Πέτρος

ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Λεββαῖος

ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης

ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Ματθαῖος

ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ναθαναὴλ

ὁ Σίμων καὶ ὁ Ἰούδας (ὁ

Ἰσκαριώτης)

Οἱ μαθητὲς ὠνομάστηκαν Ἀπόστολοι, γιατί ὁ Κύριος ὕστερα ἀπ' τὴν ἀνάστασή του, τοὺς ἀπέστειλε στὸν κόσμον νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Τὸ θαῦμα στὴν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας

Τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν ἐγινόταν γάμος στὴ μικρὴ πόλῃ Κανὰ τῆς Γαλιλαίας. Στὸ γάμο αὐτὸ ἦταν προσκαλεσμένοι ἡ Παναγία καὶ ὁ Χριστὸς μετὰ τοὺς μαθητὲς του.

Μετὰ ἀπὸ τὴ στέψη ἐστρώθηκαν τὰ τραπέζια κι ἄρχισε ἡ διασκέδαση. Ἄλλὰ ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα τὸ κρασί τελείωσε. Αὐτὸ τὸ παρατήρησε ἡ Παναγία καὶ λέει στὸν Ἰησοῦ.

«Ὁ οἶνος ἐτελείωσε»:

Ὁ Χριστὸς τότε τῆς ἀπαντᾷ :

« Δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα μου, Μητέρα ».

Ἡ Παναγία τότε ἐφώνησε ἰδιαιτέρως τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς εἶπε νὰ κάμουν, ὅ,τι τοὺς διατάζει ὁ Ἰησοῦς.

Στὸ σπίτι αὐτὸ βρισκόνταν ἕξι μεγάλες λίθινες ὕδριες. Ὁ Χριστὸς τις εἶδε καὶ ἔδωσε παραγγελία στοὺς ὑπηρέτες νὰ τὶς γεμίσουν νερό.

Ὅταν τις γεμίσαν μέχρι ἀπάνω ἐπλησίασε ὁ Κύριος, τις εὐλόγησε καὶ ἔπειτα εἶπε στοὺς ὑπηρέτες :

« Πηγαίνετε αὐτὲς στὸν ἀρχιτρικλινὸ ».

Ὁ ἀρχιτρικλινός, ποὺ φρόντιζε γιὰ τὸ συμπόσιο, μόλις ἔδοκίμασε τὸ νέο κρασί, τὸ βρῆκε θαυμάσιο. Ἀμέσως πρόσκαλε τὸ γαμπρὸ καὶ τοῦ λέει :

«Οἱ ἄνθρωποι συνηθίζουν νὰ προσφέρουν στὶς διασκεδάσεις πρῶτα τὸν καλὸ οἶνο καὶ ὅταν οἱ προσκεκλημένοι πιουνε ἄρκετό, τότε μποροῦν νὰ φέρουν τὸν κατώτερο. Ἐνῶ ἐσὺ ἐφύλαξες τὸν καλύτερο οἶνο γιὰ τὸ τέλος»

Ἔτσι εἶπε ὁ ἀρχιτρίκλινος, γιατί δὲν κατάλαβε, πῶς ὁ Χριστὸς ἔκαμε θαῦμα καὶ μετέβαλε τὸ νερό σὲ οἶνο.

Μόνο οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ καὶ οἱ ὑπηρέτες τὸ εἶδαν καὶ ἐθαύμασαν.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θαῦμα, ποῦ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς καὶ φανέρωσε τὴ δύναμή του, ὥστε οἱ μαθητὲς του ἐπίστεψαν, ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στὴ Ναῖν

Κάποια μέρα ὁ Ἰησοῦς πήγαινε μαζί μὲ τοὺς μαθητὲς του

Ἡ ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας

καὶ μὲ πολὺ λαὸ στὴν πόλη τῆς Γαλιλαίας Ναῖν.

Μὰ ὅταν ἐπλησίαζε στὴν πύλη τῆς πόλης βλέπει νὰ ἔρχεται μιὰ κηδεῖα. Ἐκήδευαν τὸ μονάκριβο παιδί μιᾶς χήρας, ποῦ

ἔκλαιγε ἡ δυστυχισμένη καὶ θρηνοῦσε ἀπαρηγόρητα.

Ὁ καλὸς Χριστὸς ἔλυπῆθηκε τὴν ὠρφανεμένη χήρα, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς λέει :

« Μὴ κλαῖς κυρά μου, γιατί τὸ παιδί σου δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται ».

Ἐπειτα διέταξε νὰ σταματήσουν τὸ φέρετρο καὶ ἀφοῦ πῆγε κοντὰ κι ἔβαλε τὸ χέρι του πάνω στὸ νεκρὸ παιδί, εἶπε :

« Παιδί μου, σὲ διατάσσω νὰ σηκωθῆς ».

Καὶ ὦ τοῦ θαύματος ! Τὸ παιδί ἀναστήθηκε, ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀνασηκώθηκε στὸ φέρετρο κι ἄρχισε νὰ μιλά.

Τότε ὁ Χριστὸς τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ παράδωσε στὴ μητέρα του, ποὺ μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης, εὐχαρίστησε τὸν Κύριο.

Ὅλοι ὅσοι ἀκολουθοῦσαν τὴν κηδεῖα ἐθαύμασαν καὶ δόξασαν τὸ Θεό, ποὺ τοὺς ἔστειλε τόσο μεγάλο προφήτη γιὰ νὰ τοὺς σώσει.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ στὰ γύρω μέρη.

Ἡ ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου

Μιά μέρα, ποὺ ὁ Κύριος βρισκόταν στὴν Καπερναοὺμ, ἔρχεται βιαστικά ἓνας ἀρχισυνάγωγος, ποὺ ὠνομαζόταν Ἰάειρος. Πλησιάζει τὸ Χριστὸ πέφτει στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλεῖ :

« Κύριε, μοῦ ἐχάρισε ὁ Θεὸς μιὰ κόρη, ποὺ τὴν εἶχα μονάκριβη· μὰ τώρα μοῦ ἀρρώστησε βαρεῖα καὶ κοιτεται στὸ κρεβάτι· φοβοῦμαι μὴ πεθάνη. Ἄχ ! Ἔλα σὲ ἱκετεύω, ἔλα Κύριε, στὸ σπίτι μου καὶ βάλε τὸ ἅγιό Σου χέρι ἐπάνω της γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ καὶ νὰ μοῦ ζήσῃ ».

Ὁ Χριστὸς συγκινημένος ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὴ θερμὴ παράκληση τοῦ Ἰαείρου τὸν ἀκολούθησε νὰ πᾶνε στὸ σπίτι. Μὰ στὸ δρόμο τοὺς συναντᾷ ἓνας ὑπηρέτης, ποὺ μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα λέει στὸν ἀρχισυνάγωγο :

« Μὴ βάζης σὲ κόπο τὸ διδάσκαλο, γιατί ἡ ἀκριβὴ σου κόρη δὲν ζῆ πιά ».

Μόλις ἄκουσε ὁ Κύριος τὴ λυπητερὴ αὐτὴ ἀγγελία γυρίζει στὸν Ἰάειρο καὶ τοῦ λέει :

« Μὴ φοβᾶσαι· πίστευε σὲ μένα καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῆ ».

Σὰν ἔφτασαν κοντὰ στοῦ σπίτι ἄκουσαν τοὺς θρήνους καὶ τὶς φωνὲς τῶν γυναικῶν, ποὺ ἔκλαιγαν τὴν πεθαμένη μοναχοκόρη.

Ὁ Ἰησοῦς τότε πλησιάζει καὶ τοὺς λέει :

« Γιατί κλαίτε ; ἡ κόρη δὲν πέθανε, παρὰ κοιμᾶται ».

Ἔστερα ὁ Κύριος εἶπε νὰ βγῆ ὁλος ὁ κόσμος ἔξω. Καὶ μόλις βγῆκαν, μπῆκε μέσα μὲ τρεῖς μαθητές του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τοὺς γονεῖς τῆς κόρης.

Ὁ Κύριος τότε προχώρησε πρὸς τὴν κλίνη, ἐπλησίασε τὴ νεκρὴ κόρη, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς ἐφώνησε :

« Κόρη σήκω ἐπάνω ».

Ἀμέσως ἡ ψυχὴ τῆς ἐπέστρεψε στοῦ νεκροῦ σώμα· ἡ κόρη ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς καὶ σηκώθηκε.

Οἱ γονεῖς τῆς ἐθαύμασαν καὶ δὲν ἤξεραν, πῶς νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Κύριο γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ ποὺ τοὺς ἔκαμε.

Ὁ Χριστὸς τότε τοὺς εἶπε νὰ δώσουν στὴν κόρη νὰ φάη καὶ τοὺς ἐσύστησε νὰ μὴ εἰποῦν τίποτε σὲ κανένα.

Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Κάποτε, ποὺ ὁ Ἰησοῦς περνοῦσε ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόλη, συνάντησε ἔξω ἀπ' αὐτὴ δέκα λεπρούς. Αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι ἔπασχαν ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστεια τῆς λέπρας, ποὺ δύσκολα θεραπεύεται. Δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ μποῦν μέσα στὴν πόλη γιὰ νὰ μὴν τὴν μεταδώσουν στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἔπρεπε νὰ μένουν σὲ ὠρισμένο μέρος καὶ νὰ μὴν ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸν κόσμο καθόλου. Γι' αὐτὸ ζοῦσαν ἀπομονωμένοι.

Οἱ δέκα λοιπὸν αὐτοὶ λεπροί, μόλις εἶδαν τὸν Ἰησοῦ νὰ περνᾶ, φώναξαν ἀπὸ μακριὰ μὲ ὄλη τους τὴ δύναμη.

« Κύριε Ἰησοῦ ἐλέησόν μας ».

Ὁ Κύριος τοὺς εὐσπλαχνίστηκε καὶ τοὺς εἶπε :

« Πηγαίνετε νὰ παρουσιασθῆτε στοὺς ἱερεῖς καὶ νὰ τοὺς εἰπῆτε ὅτι εἴσθε ὑγιεῖς ».

Οἱ λεπροὶ ἐπίστεψαν καὶ ἔκαμαν ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Κύριος. Ἐκίνησαν νὰ πᾶνε στοὺς ἱερεῖς, γιὰτὶ ἐκεῖνοι, κατὰ τὸ νόμο,

ἔπρεπε νὰ βεβαιώσουν, ὅτι ἔγιναν καλά καὶ νὰ τοὺς δώσουν τὴν ἄδεια, γιὰ νὰ μποῦν στὴν πόλη.

Ἐνῶ βιάζονταν, εἶδαν, πῶς εἶχαν γίνει ἐντελῶς καλά. Τέλος ἔφθασαν στοὺς ἱερεῖς.

Ἀφοῦ ἐπῆραν τὴν ἄδεια, ἕνας ἀπὸ τοὺς δέκα, ποῦ ἦταν Σαμαρείτης τρέχει πίσω στὸν Ἰησοῦ. Πέφτει στὰ πόδια του καὶ τὸν εὐχαριστεῖ μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του.

Ὁ Ἰησοῦς τότε λέει :

«Γιατί δὲν ἦρθαν οἱ ἄλλοι ἐννέα ποῦ εἶναι Ἰουδαῖοι : Μόνο αὐτὸς ὁ Σαμαρείτης βρέθηκε, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ δοξάσῃ τὸ Θεὸ γιὰ τὴ θεραπεία του » ;

Ἐπειτα γύρισε καὶ εἶπε στὸ Σαμαρείτη :

«Σὴκω καὶ πῆγαινε στὸ καλὸ, ἢ πίστη σου σὲ ἔσωσε».

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ στὴν Καπερναοῦμ

Ὁ Χριστὸς βρισκόταν κάποτε στὴν Καπερναοῦμ καὶ ἐδίδασκε μέσα σ' ἕνα σπιτί. Ἐκεῖ εἶχαν συγκεντρωθῆ πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ τὸν ἴδουν καὶ νὰ τὸν ἀκούσουν. Ἀκόμα εἶχαν ἔρθει καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ μερικοὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή φέρνουν ἐκεῖ ἕναν παραλυτικὸ στὸ φορεῖο, ποῦ τὸν κρατοῦσαν τέσσερεις ἄνθρωποι, γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ ὁ Χριστός.

Μὰ πῶς μπορούσαν νὰ προχωρήσουν μέσα σὲ τόσο πλῆθος ; Ἦταν ἀδύνατο ! Δὲν ἤθελαν ὅμως καὶ νὰ φύγουν, γιατί εἶχαν τὴν πίστη, πῶς ὁ Ἰησοῦς μπορούσε νὰ τὸν κάμῃ καλά.

Ἀφοῦ εἶδαν πῶς δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ, ἀνέβασαν τὸν ἄρρωστο στὴ στέγη, τὴν ξεσκέπασαν καὶ τὸν κατέβασαν μὲ σχοινιά μπροστὰ στὸν Κύριο.

Ὁ Ἰησοῦς βλέποντας τὴ μεγάλη πίστη τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶπε στὸν παραλυτικὸ :

«Παιδί μου συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου».

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν ἀκούσαν τὰ λόγια αὐτά, ἀγανάκτησαν καὶ εἶπαν μεταξύ τους :

Ποιὸς εἶναι αὐτὸς καὶ λέει αὐτά τὰ λόγια ; Ποῦ τὴ βρῆκε

Ὁ παραλυτικὸς τῆς Καπερναοῦμ

αὐτὴν τὴν ἐξουσία! Μόνο ὁ Θεὸς ἔχει τὴ δύναμη νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίες!

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως κατάλαβε τὴ σκέψη ποὺ ἔκαμαν καὶ τοὺς λέει:

«Γιατί σκέφτεστε πονηρὰ ἐναντίον μου; Τί εἶναι εὐκολώτερο νὰ εἰπῶ στὸν παραλυτικὸ: Εἶναι συγχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου ἢ σήκω πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε; Ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθετε, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρῇ τίς ἁμαρτίες, ἴδετε».

Καὶ γυρίζοντας στὸν παραλυτικὸ τοῦ λέει:

«Παραλυτικέ, σήκω ἐπάνω, πάρε τὴν κλίνη σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου.

Πραγματικὰ ἐκεῖνος σηκώθηκε, εὐχαρίστησε τὸν Κύριο, πήρε τὸ κρεβάτι του καὶ ἔφυγε περνώντας μπροστὰ ἀπὸ ὄλους.

Ὅλοι τότε ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸ Θεὸ λέγοντας:

«Ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἶδαμὲ τέτοια θαύματα».

Ὁ Ἐκατόνταρχος καὶ ὁ Χριστός

Ἐκεῖ στὴν Καπερναοὺμ ἔρχεται, μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες, στὸν Ἰησοῦ ἕνας Ρωμαῖος Ἐκατόνταρχος, δηλαδή ἀξιωματικός καὶ τοῦ λέει :

«Κύριε, ὁ ὑπὸντιμος μου κατάκειται στὸ σπίτι μου παραλυτικός καὶ βασανίζεται πολὺ ὁ δυστυχισμένος. Σὲ ἱκετεύω, Κύριε, κάμε τον καλά».

Ὁ Χριστός τοῦ ἀποκρίθηκε :

«Θά ἔρθω νὰ τὸν θεραπεύσω».

Ὁ Ἐκατόνταρχος τότε τοῦ λέει :

«Κύριε, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ δεχθῶ στὸ σπίτι μου. Εἶπέ ἕνα μονάχα λόγο καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ γιαιτρεφθῆ ὁ ὑπὸντιμος μου. Γιατί κι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τῆς ἐξουσίας καὶ ἔχω στὶς διαταγές μου στρατιῶτες. Λέγω στὸν ἕνα πῆγαινε καὶ πηγαίνει· καὶ στὸν ἄλλο, ἔλα ἐδῶ καὶ ἔρχεται ἀμέσως· καὶ στὸ δοῦλο μου λέγω, κάμε τοῦτο καὶ τὸ κάνει».

Ὁ Χριστός εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἐκατόνταρχου καὶ εἶπε :

«Ἀληθινὰ σὰς λέγω, οὔτε ἀνάμεσα στοὺς Ἰσραηλίτες δὲ βρῆκα ἄνθρωπο μὲ τόση μεγάλη πίστη.

Ἐσὺ Ἐκατόνταρχε πῆγαινε καὶ θὰ γίνῃ, ὅπως πιστεύῃς».

Ἐκεῖνος εὐχαρίστησε τὸν Ἰησοῦ καὶ ἔφυγε. Ὅταν ἔφτασε σπῆντι του, βρῆκε πραγματικά τὸν ὑπὸντιμο του καλά, καὶ ἐδόξαζε τὸ Θεό.

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στὴν Ἱεριχὼ

Μία φορὰ ὁ Ἰησοῦς ἔμπαινε στὴν Ἱεριχὼ μαζί μὲ τοὺς μαθητές του. Μόλις ἔγινε γνωστὸ ὅτι ἔρχεται ὁ Κύριος, οἱ δρόμοι, τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐξώστες γέμισαν κόσμο. Ἦθελαν νὰ ἰδοῦν τὸ Χριστό.

Ἐκεῖ σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ δρόμου καθόταν ἕνας τυφλὸς καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη. Ὅταν ἄκουσε τὸ θόρυβο τοῦ κόσμου, πού ἐπλησίαζε, κατάλαβε πὼς κάτι σπουδαῖο γίνεται καὶ γι αὐτὸ ρωτοῦσε νὰ μάθῃ, τί συμβαίνει. Κάποιος τοῦ ἀπάντησε :

«Περνάει ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος».

Τότε ὁ τυφλὸς ἄρχισε νὰ φωνάζη, με ὄση δύναμη εἶχε ἡ φωνή του :

« Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με » !

Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐμάλωνα καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ σωπάσῃ. Μὰ ἐκεῖνος φώναζε πιὸ πολὺ :

« Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με » !

Ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε τίς φωνές του καὶ διέταξε νὰ τὸν φέρουν κοντά Του. Ὅταν τὸν παρουσίασαν, τὸν ἐρώτησε :

« Τί θέλεις ἀπὸ ἐμένα » ;

Ὁ τυφλὸς ἀπάντησε :

« Κύριε θέλω νὰ μοῦ χαρίσῃς τὸ φῶς μου ».

Ὁ Κύριος τότε εἶπε :

« Ἀνάβλεψε ! ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε ».

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ τυφλὸς ἄνοιξε τὰ μάτια του, εὐχαρίστησε τὸν Κύριο καὶ γεμάτος χαρὰ τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ κόσμος ποῦ ἦταν ἐκεῖ καὶ εἶδε τὸ θαῦμα ἐδόξαζε τὸ Θεό.

Ὁ χορτασμός πέντε χιλιάδων μὲ πέντε ἄρτους καὶ δύο ψάρια

Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννη ὁ Χριστὸς με τοὺς μαθητὲς του ἐπέρασε τὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐπῆγε νὰ μείνῃ λίγες ἡμέρες στὴν ἔρημο.

Ἡ εἶδηση ὅτι ἦρθε ἐκεῖ ὁ Χριστὸς, διαδόθηκε ἀμέσως στὰ γύρω μέρη καὶ πλῆθος ἀνθρώπων ἔτρεχε νὰ ἰδῇ τὸν Σωτῆρα καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Στὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ Χριστὸς ἄρχισε νὰ διδάσκῃ πολλὴ ὥρα. Οἱ ἄνθρωποι μαγεμένοι ἀπὸ τὰ γλυκά Του λόγια δὲν σκέφτονταν, ὅτι ὁ ἥλιος ἐβασίλευε καὶ ἐπλησίαζε ἡ νύχτα. Τότε οἱ μαθητὲς του λένε :

« Κύριε ἐδῶ εἶναι ἔρημος καὶ ἡ ὥρα ἔχει πιά περάσει· ἀπόλυσε τὸ λαὸ νὰ πάῃ στὰ σπίτια του γιὰ νὰ φάῃ ».

Ὁ Χριστὸς ἀποκρίθηκε :

« Δώστε σεῖς σ' αὐτοὺς νὰ φᾶνε ».

« Ἐμεῖς, Κύριε, μόνον πέντε ἄρτους καὶ δυὸ ψάρια ἔχομε » τοῦ ἀπάντησαν οἱ μαθητὲς.

Ὁ Χριστὸς τότε τοὺς λέει :

Ὁ χορτασμός τῶν πέντε χιλιάδων

« Φέρτε μου ἔδω τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τὰ δυὸ ψάρια καὶ τοποθετήστε τὸν κόσμον νὰ καθίση πάνω στὰ χόρτα ».

Ἐπειδὴ ἔγιναν αὐτά, πῆρε ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτο καὶ τὰ ψάρια στὰ θεῖα Του χέρια, τὰ εὐλόγησε καὶ ἔπειτα τὰ ἔδωκε στοὺς μαθητές Του γιὰ νὰ τὰ μοιράσουν.

Πέντε χιλιάδες ἄντρες, ἐκτός ἀπὸ τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά ἔφαγαν καὶ χόρτασαν ἀπὸ τὸ εὐλογημένο αὐτὸ δεῖπνο καὶ ἐπερίσσεψαν 12 κοφίνια γεμάτα.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐθαύμαζαν κι ἔλεγαν :

« Ἀληθινὰ αὐτὸς εἶναι ὁ προφήτης, ποὺ ὁ Θεὸς ἔστειλε στὸν κόσμον, γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ».

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ στὴ Βηθεσδᾶ

Τὸ τεῖχος τῆς Ἱερουσαλήμ εἶχε πολλές πύλες. Μία ἀπ' αὐτὲς λεγόταν Προβατικὴ. Κοντὰ στὴν πύλη αὐτὴ βρισκόταν μιὰ δεξαμενὴ, ποὺ ὠνομαζόταν Βηθεσδᾶ. Σ' αὐτὴ τὴ δεξαμενὴ κα-

τέβαινε από καιρό σε καιρό ἄγγελος Κυρίου καὶ ἀνατάραζε τὸ νερό. Ὅποιος ἄρρωστος μετὰ τὴν ἀναταραχὴ ἐκείνη ἔμπαινε πρῶτος στὴ δεξαμενὴ, ἐγινόταν ἀμέσως καλά.

Γύρω-γύρω ἡ Βηθεσδὰ εἶχε πέντε στοές, ὅπου πλῆθος ἀσθενεῖς, κουφοί, τυφλοί, χωλοί, παραλυτικοί κι ἄλλοι μὲ διάφορες ἀρρώστειες ξαπλωμένοι περίμεναν, πότε θ' ἀναταράξει ὁ ἄγγελος τὴ λίμνη.

Ἐνα Σάββατο περνώντας ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ ἐκεῖ ἐσταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα παραλυτικὸ καὶ τὸν ρωτᾷ :

«Θέλεις νὰ γίνης καλά» ;

Ὁ παραλυτικὸς ἀπάντησε :

«Κύριε, 38 χρόνια μὲ βασανίζει αὐτὴ ἡ ἀσθένεια. Δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βάλῃ στὴ δεξαμενὴ τὴν ὥρα τοῦ ἀναταράζεται τὸ νερό. Ἐνῶ προσπαθῶ νὰ μπῶ ἐγώ, ἄλλος μὲ προλαβαίνει καὶ μπαίνει».

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ λέει :

«Σήκω, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει».

Ὁ παραλυτικὸς στὴ στιγμή ἐγινε καλά. Μὲ δάκρυα χαρᾶς εὐχαρίστησε τὸν Κύριο, πῆρε τὸ κρεβάτι του καὶ ἔφυγε.

Μὰ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν Σάββατο καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, σύμφωνα μὲ τὸ Μωσαϊκὸ νόμο, δὲν ἔκαναν καμιὰ ἐργασία. Ὅταν λοιπὸν εἶδαν τὸν παραλυτικὸ, ποῦ εἶχε γίνει καλά καὶ μετὰ-φερνε τὸ κρεβάτι του, ἄρχισαν νὰ τοῦ κάνουν παρατηρήσεις.

Ὁ παραλυτικὸς τοὺς ἀπάντησε :

«Ἐκεῖνος ποῦ μὲ ἐθεράπευσε, μοῦ εἶπε νὰ πάρω τὸ κρεβάτι μου καὶ νὰ πάω σπῆτι μου».

«Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτός» ; Ρώτησαν οἱ Ἰουδαῖοι.

Ὁ παραλυτικὸς δὲν ἤξερε νὰ πῆ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, γιατί μέσα στὴ χαρὰ του, ποῦ ἐγινε καλά, ἐσάστισε καὶ ἐλησμόνησε νὰ ρωτήσῃ.

Ἐπὶ μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες συνάντησε ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ στὸ Ναὸ καὶ τοῦ λέει :

«Βλέπεις ; Ἐγίνεις καλά. Τώρα πιά νὰ μὴν ξανακάμης ἁμαρτίες, γιὰ νὰ μὴ πάθῃς τίποτε χειρότερο».

Ἐκεῖνος ἀνεγνώρισε τὸν εὐεργέτη του, τὸν εὐχαρίστησε καὶ πῆγε ἔπειτα στοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς εἶπε : «Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἐκεῖνος ποῦ μὲ ἔκανε καλά».

Οἱ Ἰουδαῖοι ἀγανάκτησαν κατὰ τοῦ Χριστοῦ, γιατί ἐργάστηκε τὸ Σάββατο κι ἄρχισαν νὰ σκέφτῳνται κακὰ ἐναντίον του.

Ἡ κατάπαυση τῆς τρικυμίας

Μιά μέρα ὁ Χριστὸς ἦταν μαζί μὲ τοὺς μαθητὲς του σὲ ἓνα πλοῖο καὶ ἐπλεε στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Τὸ πλοῖο ἐσχίζε ἀπαλὰ τὰ ἡσυχὰ νερὰ κι ὁ Ἰησοῦς ἀκούμπησε στὴν πλώρη νὰ κοιμηθῆ.

Σὲ λίγο σηκώθηκε δυνατὴ τρικυμία. Τὰ κύματα ἄρχισαν νὰ σκεπάζουν τὸ μικρὸ τους πλοῖο κι ἐκινδύνευαν νὰ καταποντιστοῦν. Οἱ μαθητὲς κατατρομαγμένοι τρέχουν νὰ ξυπνήσουν τὸν Ἰησοῦ, πὺ κοιμόταν βαθειά.

«Κύριε, Κύριε, σῶσε μας, γιατί θὰ πνιγοῦμε ἀπὸ τὴν τρικυμία».

Ὁ Χριστὸς ἐξύπνησε, τοὺς κοίταξε καὶ εἶπε :

«Γιατί εἶστε δειλοὶ καὶ ὀλιγόπιστοι» ;

Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ διέταξε τοὺς ἀνέμους καὶ τὴ θάλασσα νὰ ἡσυχάσουν.

Καὶ ὡ τοῦ θαύματος ! κατέπαψαν ὅλα καὶ ξανάγινε γαλήνη.

Οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὅσοι ἄλλοι ἦταν στὸ πλοῖο ἐθαύμασαν κι ἔλεγαν : « Ποιὸς εἶναι Αὐτὸς πὺ ὑποτάσσονται στὴ θέλησή Του οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα » ;

Ἡ θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου πὺ γεννήθηκε τυφλὸς

Βγαίνοντας ἓνα Σάββατο ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ Ναὸ συνάντησε ἓναν ἄνθρωπο, πὺ εἶχε γεννηθῆ τυφλός.

Οἱ μαθητὲς του τότε τὸν ἐρώτησαν :

« Διδάσκαλε ποιὸς ἀμάρτησε, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του γιὰ νὰ γεννηθῆ τυφλός » ;

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε :

« Ὁχι, κανεὶς δὲν ἀμάρτησε παρὰ γεννήθηκε τυφλὸς γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ».

Καὶ ὅταν ἐτελειῶσε τὰ λόγια του αὐτά, ἔφτυσε στὴ γῆ, ἔκαμε λίγο πηλὸ καὶ μὲ τὸ δάκτυλό του ἐπῆρε κι ἔχρισε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ λέγοντάς του :

« Πήγαινε νά νιφτῆς στήν κολουμβήθρα τοῦ Σιλῳάμ ».

Ὁ τυφλός ὑπήκουσε καί πραγματικά ἀπόχτησε τὸ φῶς του.

Οἱ γείτονες καί οἱ γνωστοὶ ποὺ τὸν εἶδαν ἀποροῦσαν καί ἔλεγαν μεταξύ τους :

« Μὰ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ τυφλός, ποὺ καθόταν στὸ δρόμο καί ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ;

Ἐκεῖνος τοὺς ἄκουσε καί εἶπε :

« Μάλιστα ἐγὼ εἶμαι. Μ' ἐθεράπευσε ὁ Ἰησοῦς ».

Τὸ θαῦμα αὐτὸ μαθεύτηκε σ' ὅλη τὴν Ἱερουσαλήμ καί. σὲ ὄλους ἔκαμε βαθειὰ ἐντύπωση, ὥστε ὁ λαὸς πρὸ πολὺ ἄρχισε νά πιστεύῃ στὸ Χριστό.

Οἱ Φαρισαῖοι ἀνησύχησαν, γιατί ἔβλεπαν ὅτι ὁ κόσμος ἀκολουθαίει τὸ Χριστό καί ἔτσι αὐτοὶ ἔχαναν τὴ δύναμή τους. Κάλεσαν λοιπὸν τὸν τυφλὸ γιὰ νά μάθουν καλύτερα πὼς θεραπτεύτηκε, Ἐκεῖνος τοὺς διηγήθηκε ὅλα, ὅπως ἔγιναν.

Τότε ἄρχισαν μερικοὶ νά κατηγοροῦν τὸ Χριστό λέγοντας :

« Αὐτὸς δὲν μπορεῖ νά εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ δὲ φυλάει τὸ Σάββατο ».

Ἄλλοι πάλι ἀπαντοῦσαν :

« Πῶς μπορεῖ νά εἶναι ἁμαρτωλός καί νά κάνῃ τέτοια θαύματα » ;

Ἔτσι ἄρχισε ζωερὴ συζήτηση μεταξύ τους καί τέλος ἀποφάσισαν νά καλέσουν τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ, γιατί δὲν ἤθελαν νά πιστέψουν στὰ λόγια του. Ἐκεῖνοι ἦρθαν καί τοὺς ἀποκρίθηκαν :

« Ἐμεῖς ξέρουμε, ὅτι αὐτὸς εἶναι γιὸς μας, ποὺ ἐγεννήθηκε τυφλός. Πῶς τώρα βλέπει, δὲν ξέρουμε. Εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος, ρωτήστε τον καί θὰ σᾶς πῆ ».

Οἱ Φαρισαῖοι τότε, ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν νά παραδεχθοῦν τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ λένε στὸν τυφλὸ :

« Δόξαζε τὸ Θεό, ποὺ ἀπόχτησες τὸ φῶς σου. Γιατί ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁμαρτωλός ».

Ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε :

« Ἄν εἶναι ἁμαρτωλός δὲν τὸ ξέρω. Ἐνα πράγμα γνωρίζω ἐγώ, ὅτι ἤμουν τυφλός πρὶν, ἐνῶ τώρα βλέπω. Ξέρω ἀκόμα, ὅτι τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἀκούει. Μόνο τοὺς θεο-

σεβείς και εκείνους που πράττουν τὸ θέλημά του. μονάχα αὐ-
τοὺς ἀκούει ὁ Θεός ».

᾽Ωργίσθησαν οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις αὐτῆς τοῦ
τυφλοῦ και τὸν ἐδιώξαν ἀπὸ τὴ συναγωγὴ τους.

Μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες συνάντησε ὁ Ἰησοῦς τὸν τυφλὸ
καὶ τοῦ εἶπε :

« Ἐσὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ » ;

Ἰκεῖνος ἀπάντησε :

« Καὶ ποιὸς εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω σ' αὐτόν » ;

Ἵ Ἰησοῦς τότε τοῦ ξαναεἶπε :

« Εἶναι ἐκεῖνος που και ἄλλοτε τὸν εἶδες και τώρα σοῦ
μιλεῖ ».

Ἵ τυφλὸς σαστισμένος ἐπροσκύνησε και ἀποκρίθηκε :

« Πιστεύω, Κύριε, πιστεύω ! »

Ἵ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

Ἵ Ἰησοῦς εἶχε ἕνα φίλο ἀγαπητό, που ὠνομαζόταν Λά-
ζαρος.

Ἵ Λάζαρος κατοικοῦσε μαζί με τὶς ἀδελφές του, τὴ Μάρ-
θα και τὴ Μαρία, στὴ μικρὴ πόλη Βηθανία.

Ἵ Χριστὸς ἀγαποῦσε τὸν καλὸ Λάζαρο κι ὅσες φορές
περνοῦσε ἀπὸ τὴ Βηθανία ἐβρισκε φιλοξενία στὸ σπίτι του.

Κάποια ἡμέρα ὁ Λάζαρος ἀρρώστησε βαρεῖά και οἱ ἀδελ-
φές του στενοχωρημένες παράγγειλαν στὸ Χριστό, πὼς ὁ ἀγα-
πητὸς του φίλος ὁ Λάζαρος ἀσθενεῖ.

Ἵ Ἰησοῦς ὅταν τὸ ἔμαθε εἶπε :

« Ἵ ἀσθένεια αὐτὴ δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, παρά εἶναι γιὰ
νὰ δοξαστῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ».

Ἵ Ἐμεινε δυὸ ἡμέρες ἐκεῖ που βρισκόταν με τοὺς μαθητῆς
του και τέλος λείει σ' αὐτούς :

« Ἵ φίλος μας ὁ Λάζαρος ἐκοιμήθηκε. Ἵς πᾶμε νὰ τὸν
ξυπνήσωμε ».

Οἱ μαθητῆς τοῦ ἀπάντησαν :

« Κύριε. ἂν κοιμᾶται θὰ γίνηκαλὰ ἀπὸ τὴν ἀσθένειά του ».

Ἵ Ἰησοῦς τότε εἶδε, ὅτι οἱ μαθητῆς του δὲν ἐνόησαν τὰ
λόγια του και πρόσθεσε :

« Ἵ Λάζαρος πέθανε, ἂς πᾶμε ἔως τὴ Βηθανία ».

Πρὶν φθάσουν στὴ Βηθανία διαδόθηκε ἡ εἶδηση, ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστός. Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ ἡ Μάρθα ἔτρεξε μὲ κλάματα νὰ προαπαντήσῃ τὸ Χριστό. Πέφτει στὰ πόδια Του καὶ τοῦ λέει :

« Ἄχ ! Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ δὲ θὰ πέθαινε ὁ ἀδελφός μου ».

Ὁ Χριστὸς τῆς ἀπάντησε :

« Μὴ στενοχωρῆσαι Μάρθα, ὁ ἀδερφός σου θ' ἀναστηθῇ.

Ἔγὼ εἶμαι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει σὲ μένα κι ἂν πέθανῃ θὰ ζήσῃ. Τὸ πιστεύεις αὐτὸ ἐσύ ; »

« Ναί, Κύριε, ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα. Πιστεύω ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ».

Σὲ λίγο ἔφτασε καὶ ἡ Μαρία, ποὺ εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὴ Μάρθα κι ἄρχισε κι αὐτὴ νὰ παρακαλῇ τὸ Χριστὸ μὲ κλάματα.

Ἡ καρδιά τοῦ καλοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἦταν γεγάτη ἀγάπη καὶ συμπόνια γιὰ τὸν ἀνθρώπινο πόνο, δὲ βαστοῦσε πιά καὶ ῥώτησε :

« Ποῦ εἶναι Μαρία ὁ τάφος τοῦ ἀδελφοῦ σου ; »

« Ἔλα Κύριε νὰ τὸν ἰδῆς », εἶπε ἡ Μαρία καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ταφοῦ ποὺ ἦταν σκεπασμένος μὲ μιὰ μεγάλη πλάκα.

Τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ ἐγέμισαν δάκρυα, ὅταν ἀντίκρουσε τὸν τάφο τοῦ φίλου του καὶ εἶπε :

« Σηκώσατε τὸ λίθο ».

« Κύριε », φώναξε ἡ Μάρθα « ὁ ἀδερφός μου εἶναι τώρα τέσσαρες μέρες πεθαμένος καὶ θὰ μυρίζει ».

Ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς λέει :

« Σοῦ εἶπα νὰ πιστεύῃς καὶ θὰ ἰδῆς τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ ».

Ὅταν ξεσκέπασαν τὸν τάφο ὁ Χριστὸς ἐπλησίασε, ὕψωσε τὰ χέρια του καὶ προσευχήθηκε :

« Πατέρα μου ποὺ εἶσαι στοὺς οὐρανοὺς. Σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἄκουσες πάντοτε τὶς προσευχάς μου ! Ἄκουσέ με καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ γιὰ νὰ ἰδῇ ὁ λαὸς τὴ δύναμή Σου καὶ νὰ δοξάσῃ ἐσένα ποὺ μὲ ἔστειλες στὸν κόσμον ».

Ἐπειτα φώναξε δυνατὰ :

« Λάζαρε, δεῦρο ἔξω ! »

Στὴ στιγμὴ τὸ νεκρὸ πτώμα ἐπήρε ζωὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου

Τότε ὁ Κύριος λέει :

« Λύσετέ τον ἀπὸ τὰ σάβανα κι ἀφήστε τον νὰ περπατήσῃ ».

Ἡ χαρὰ τῆς Μαρίας καὶ τῆς Μάρθας, πού ξανάβλεπαν ζωντανὸ τὸν ἀδελφὸ τους, ἦταν ἀπερίγραπτη. Μὰ καὶ ὄλοι οἱ Ἰουδαῖοι πού εἶδαν τὸ θαῦμα χάρηκαν καὶ πίστεψαν στὸν Κύριο, πὼς εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου τὴ γιορτάζουμε τὸ Σάββατο πού ἔρχεται πρὶν ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βατῶν.

Στὴ γιορτὴ αὐτὴ ψέλνουν τὸ τροπάριο :

*« Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν
πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος
ἐκ νεκρῶν ἤγειρας
τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός·
ὄθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες,
τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες,
σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν·
Ὡσανὰ ὁ ἐν τοῖς Ὑψίστοις
εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου ».*

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Μιά ἡμέρα ἦρθε ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἱεριχώ. Μόλις τὸ ἔμαθαν οἱ ἄνθρωποι ἔτρεξαν χαρούμενοι γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ Σωτῆρα καὶ ν' ἀκούσουν τὰ θεῖα λόγια του.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦλθε καὶ ἓνας κοντόσωμος τελώνης ποὺ ὠνομαζόταν Ζακχαῖος.

Αὐτὸς ὁ τελώνης ἦταν πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ καὶ ἁμαρτωλός. Ἦθελε λοιπὸν κι αὐτὸς νὰ ἰδῆ τὸν Κύριο μὰ δὲν μπορούσε. Τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου ἦταν τόσο, ὥστε ὁ δυστυχὴς Ζακχαῖος μάταια γύριζε ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μάταια σηκώνονταν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, γιατί οἱ μπροστινοὶ του τὸν ἐμπόδιζαν. Καὶ ἐνῶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ, βλέπει μιὰ συκομουριά νὰ εἶναι κοντὰ στὸ δρόμο ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ὁ Χριστός. Τρέχει κι ἀνεβαίνει ἐπάνω. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ τὰ ἔβλεπε ὅλα.

Ὅταν πλησίασε ὁ Χριστὸς ἐκεῖ καὶ τὸν εἶδε πάνω στὸ δέντρο τοῦ λέει:

« Ζακχαῖε κατέβα κάτω. Σήμερα θὰ μείνω στὸ σπίτι σου ».

Ὁ Ζακχαῖος χαρούμενος κατέβηκε γρήγορα ἀπὸ τὴ συκομουριά, εὐχαρίστησε τὸν Κύριο καὶ τὸν ὠδήγησε στὸ σπίτι του.

Ὅταν ὅμως οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, εἶδαν, πὼς ὁ Χριστὸς καταδέχτηκε νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ Ζακχαῖου, τοῦ τελώνη, ποὺ τὸν θεωροῦσε ὅλος ὁ κόσμος ἁμαρτωλό, ἄρχισαν ν' ἀγανακτοῦν καὶ νὰ κατακρίνουν τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Ζακχαῖος πάλι τόσο πολὺ ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ Κύριος νὰ πάῃ στὸ σπίτι του, ὥστε Τοῦ λέει:

« Ἰδοὺ Κύριε τὰ μισὰ ὑπάρχοντά μου τὰ δίνω στοὺς φτωχοὺς, καὶ ἂν καμιά φορὰ ἐζήμιώσα κανέναν. Ἄδικα, τώρα τοῦ δίνω τετραπλάσιο ! »

Ὁ Ἰησοῦς εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ζακχαῖου καὶ εἶπε:

« Σήμερα ἐγίνε σωτηρία στὸ σπίτι αὐτό, γιατί καὶ ὁ Ζακχαῖος εἶναι πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Κι ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμο γιὰ νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς ».

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα

Μιά φορά ὁ Χριστὸς ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἰουδαία στὴ Γαλιλαία καὶ ἀναγκαστικὰ ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, ποῦ ἦταν ἀνάμεσα στὶς δυὸ αὐτὲς ἐπαρχίες.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Σαμάρειας Σιχάρ καὶ σταμάτησε νὰ ξεκουραστῇ λίγο, κοντὰ στὸ περίφημο πηγάδι τοῦ Ἰακώβ.

Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, οἱ μαθητὲς τοῦ πῆγαν μέσα στὴν πόλη γιὰ ν' ἀγοράσουν τροφές καὶ ὁ Κύριος ἔμεινε μόνος.

Σὲ λίγο ἔρχεται στὸ πηγάδι μιὰ γυναίκα Σαμαρείτιδα νὰ βγάλῃ νερό.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς λέει :

« Δός μου σὲ παρακαλῶ λίγο νερὸ νὰ πιῶ ».

Ἡ Σαμαρείτιδα τοῦ ἀποκρίθηκε :

« Πῶς ἐσύ ποῦ εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητᾷς νερὸ ἀπὸ γυναίκα Σαμαρείτιδα, ἀφοῦ ξέρεις ὅτι δὲν ἔχουν καμιὰ σχέση οἱ Ἰουδαῖοι μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες ; »

Στὰ λόγια τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς :

« Ἄν ἤξερες ποιὸς εἶμαι ἐγώ, ποῦ σοῦ ζητῶ νερό, θὰ ζητούσες ἐσύ ἀπὸ ἐμένα νὰ σοῦ δώσω τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ».

Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέει πάλι :

« Ὅποιος πίνει ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, τὸ δικό σου, πάλι θὰ διψᾷ, μὰ ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ ποῦ θὰ δώσω ἐγώ, δὲ θὰ διψᾷ ποτὲ στὴ ζωὴ του ».

Ἡ Σαμαρείτιδα δὲν ἐνόησε τὴ σημασία ποῦ εἶχαν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν παρακαλεῖ :

« Κύριε, δός μου νὰ πιῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ νερὸ γιὰ νὰ μὴ διψῶ καὶ νὰ μὴν ἔρχωμαι ἐδῶ κάθε μέρα καὶ κουράζωμαι ».

Ἡ συζήτηση ἐξακολούθησε καὶ ὁ Χριστὸς βρῆκε εὐκαιρία καὶ εἶπε στὴ Σαμαρείτιδα πολλὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς καὶ τὶς ἀμαρτίες, ποῦ εἶχε κάμει.

Ἡ Σαμαρείτιδα ἐθαύμασε ἀπὸ ὅσα ἄκουσε καὶ γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε :

« Κύριε, βλέπω πὼς εἶσαι προφήτης. Δίδαξέ με λοιπὸν σὲ παρακαλῶ, ποῦ πρέπει νὰ προσκυνᾷμε τὸ Θεό ; Στὸ ὄρος Γαριζὶν, ποῦ τὸ λατρεύομε ἐμεῖς οἱ Σαμαρεῖτες ἢ στὸ ναὸ τῆς

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα

Ἱερουσαλήμ, ὅπου τὸν προσκυνοῦν οἱ Ἰουδαῖοι ; Ποιὸ εἶναι τὸ σωστό ;

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπάντηπε :

« Γυναίκα Σαμαρείτιδα ! Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ βρίσκειται παντοῦ. Οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ τὸν προσκυνοῦν ὅπου κι ἂν βρίσκονται ».

Ἡ γυναίκα ἔπειτα ξαναλέει :

« Γνωρίζω ὅμως, Κύριε. ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας, πού λέγεται Χριστὸς καὶ θὰ μᾶς διδάξη αὐτὰ τὰ πράγματα ».

« Ἐγὼ πού τώρα σοῦ μιλῶ εἶμαι ὁ Μεσσίας », τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Κύριος.

Ἐκείνη τῆ στιγμή ἦρθαν καὶ οἱ μαθητὲς μὲ τις τροφές καὶ ἐθαύμασαν, πού εἶδαν τὸ Διδάσκαλό τους νὰ μιλή μὲ τῆ Σαμαρείτιδα.

Στὸ μεταξὺ ἡ γυναίκα γεμάτη χαρά, γιὰ ὅσα εἶδε κι ἄκουσε, ἀφήνει τὴν ὕδρια της καὶ τρέχει στὴν πόλη νὰ τ' ἀναγγεῖλη στοὺς πατριῶτες της.

Οί Σαμαρείτες μόλις τὰ ἄκουσαν ἔτρεξαν νὰ πᾶνε νὰ ἴδουν τὸν Χριστό.

Οἱ μαθητὲς ἐκείνη τὴ στιγμή ἐκαλοῦσαν τὸν Ἰησοῦ νὰ καθῆση γιὰ νὰ φᾶνε.

Ἐκεῖνος ὁμως βλέποντας τὸ λαὸ νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν πόλη τοὺς εἶπε :

« Τὸ δικό μου φαγητὸ εἶναι νὰ πράττω τὸ θέλημα Αὐτοῦ, ποῦ με ἔστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργο Του ».

Στὸ μεταξὺ οἱ Σαμαρείτες ἐπλησίασαν, εὐχαριστήθηκαν πολὺ, ποῦ ἦρθε στὴ χώρα τους ὁ Ἰησοῦς καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ μείνη στὴν πόλη τους.

Πραγματικὰ ἔμεινε ἐκεῖ ὁ Χριστὸς δυὸ ἡμέρες καὶ ἐδίδαξε. Πολλοὶ ἐπίστεψαν σ' αὐτὸν κι ἔλεγαν στὴ Σαμαρείτιδα :

« Δὲν πιστέψαμε στὸ Χριστὸ ἐπειδὴ μᾶς μίλησες ἐσύ, παρὰ γιὰ τὸν ἀκούσαμε μόνονι μας καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι ἀληθινὰ Αὐτὸς εἶναι ὁ Σωτῆρας.

Ὁ Χριστὸς εὐλογεῖ τὰ παιδιά

Ὁ καλὸς μας Χριστὸς εἶχε καρδιά γεμάτη καλωσύνη κι ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς ἀνθρώπους. Μὰ πιὸ πολὺ ἀγαποῦσε τὰ φρόνιμα παιδιά.

Κάποια φορὰ ποῦ βρισκόταν στὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας εἶχαν συγκεντρωθεῖ πάρα πολλοὶ καὶ ἄκουγαν τὰ θεῖα λόγια Του.

Τὴν ὥρα ἐκείνη πολλὲς μητέρες ἔφεραν τὰ τέκνα τους στὸν Κύριο γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ. Μὰ οἱ μαθητὲς τὶς ἐμπόδιζαν νὰ πλησιάσουν.

Ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε τὸ θόρυβο, ἐσταμάτησε τὴ διδασκαλία Του καὶ εἶπε λίγο θυμωμένος :

« Ἀφήστε τὰ παιδιά νὰ ἔρχονται σὲ μένα. Μὴν τὰ ἐμποδίζετε, γιὰ τὰ αὐτὰ θὰ κληρονομήσουν τὴν αἰώνια βασιλεία! Ὅποιος δὲν ἔχει καρδιά ἀθῶα σὰν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ δὲν θὰ εἰσέλθῃ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ».

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, πῆρε τὰ παιδιά στὶς ἀγκάλες του, τοὺς μίλησε με καλωσύνη καὶ ἀφοῦ ἔβαλε τὰ ἅγια χέρια Του στὴν κεφαλὴ τους τὰ εὐλόγησε.

Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά

Ἡ παραβολή τοῦ ἄφρονα πλουσίου

Πολλές φορές ὁ Χριστὸς ἐκεῖ πού δίδασκε συμβούλευε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ δίνουν προσοχή στὰ ἀγαθὰ, πού βλέπουν στὸν κόσμον τοῦτο.

«Προσέχετε» τοὺς εἶπε κάποτε, «νὰ φυλάγεστε ἀπὸ τὴν πλεονεξία, γιατί ὁ Θεὸς δὲν τὴν εὐλογεῖ. Θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ παραβολὴ καὶ θὰ καταλάβετε καλύτερα αὐτὸ πού σᾶς λέγω»:

Μιὰ χρονιά τὰ χωράφια ἑνὸς πλουσίου ἀνθρώπου ἔκαμαν τόσα πολλὰ εἰσοδήματα, ὥστε δὲν εἶχε πού νὰ τὰ βάλῃ.

— Τί νὰ κάμω; συλλογιζόταν· οἱ ἀποθήκες μου εἶναι μικρὲς καὶ δὲν ἔχω πού νὰ συνάξω τοὺς καρπούς μου.

Πολλές ἡμέρες τὸν ἐβασάνιζαν αὐτὲς οἱ σκέψεις. Τέλος ἐπῆρε τὴν ἀπόφαση:

— Τοῦτο θὰ κάμω! Θὰ κατεδαφίσω τίς ἀποθήκες μου, θὰ οἰκοδημήσω μεγαλύτερες καὶ θὰ συνάξω ἐκεῖ τὰ γεννήματά

μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου. Καὶ τότε θὰ εἰπῶ στὴν ψυχὴ μου : Ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ καὶ γιὰ πολλὰ χρόνια. **Φάγε, πῖε καὶ εὐφραίνου!**

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ σχέδιό του καὶ μὲ πολλοὺς κόπους συγκέκτρωσε στὶς ἀποθήκες τοὺς καρπούς του, ἔρχεται ὁ Θεὸς καὶ τοῦ λέει :

— Ἀνόητε, αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ πεθάνης. Τὰ ἀγαθὰ ὅμως ποὺ ἐτοίμασες σὲ ποιὸν θὰ μείνουν ;

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε ὁ Χριστὸς τὴν παραβολὴ ἐπρόσθεσε στοὺς ἀκροατὲς του :

« Ἔτσι τιμωροῦνται οἱ ἄνθρωποι ποὺ φροντίζουν μόνον γιὰ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ πλουτίζουν τὴν ψυχὴ τους μὲ ἔργα καλὰ, ποὺ ἀγαπάει ὁ Θεός ! »

Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελῶνη καὶ τοῦ Φαρισαίου

Σὲ μιὰ ὁμιλία του ὁ Χριστὸς θέλησε νὰ διδάξη τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπο ὡς τὸ Θεό, ἐνῶ ἡ ὑπερηφάνεια ποὺ εἶναι κακὸ ἐλάττωμα, τὸν ταπεινώνει.

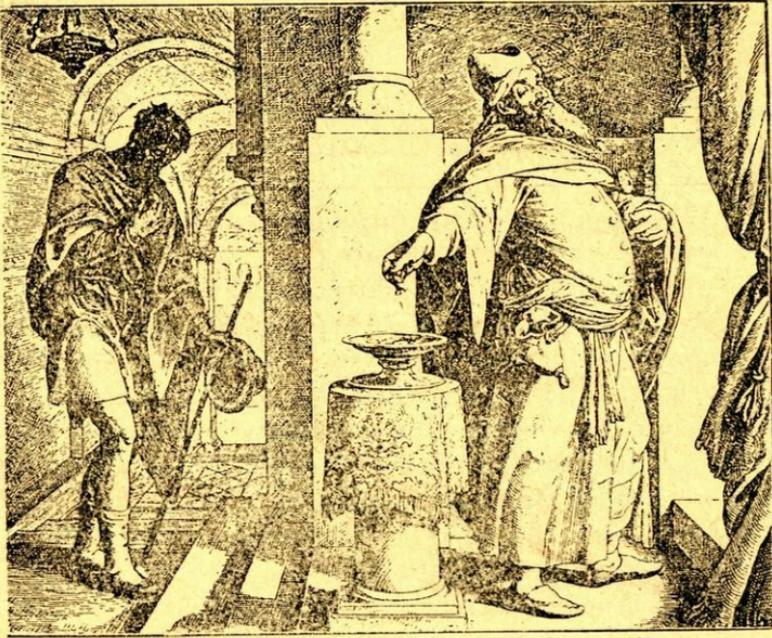
Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ Φαρισαῖοι ἐθεωροῦσαν τὸν ἑαυτό τους εὐσεβῆ καὶ δίκαιο, γι' αὐτὸ περιφρονοῦσαν τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἔλεγαν ἀμαρτωλοὺς. Καὶ πιὸ πολὺ ἀμαρτωλοὺς ἐθεωροῦσαν τοὺς Τελῶνες.

Ἀπ' αὐτὸ πῆρε ἀφορμὴ ὁ Χριστὸς καὶ εἶπε αὐτὴν τὴν παραβολὴ :

« Δυὸ ἄνθρωποι ἀνέβηκαν μιὰ μέρα στὸ ἱερὸ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος κι ὁ ἄλλος Τελῶνης. Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθηκε περήφανα μπροστὰ στὸ θυσιαστήριο, πρόσφερε θυμίαμα, ἐσήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἄρχισε νὰ λέη :

— Θεέ μου σ' εὐχαριστῶ, γιατί δὲν εἶμαι καθὼς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, κλέπτης, ἄδικος, ἄσωτος, ἀμαρτωλὸς ἢ σὰν αὐτὸν ἐδῶ τὸν Τελῶνη. Ἐγὼ νηστεύω δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα καὶ δίνω ἐλεημοσύνη τὸ δέκατο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχω.

Ὁ Τελῶνης ἐστάθηκε μακριὰ ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο καὶ δὲν ἐτολμοῦσε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκῶσῃ στὸν οὐρανό, παρὰ

Ὁ Τελώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος

μὲ συντριμμένη καρδιά προσευχόταν παρακαλώντας.

— Θεέ μου ἐλέησέ με τὸν ἁμαρτωλό.

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν παραβολὴ ὁ Ἰησοῦς λέει στοὺς ἀκροα-
τές του :

« Ἀληθινὰ σὰς λέγω ὅτι ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησε τὶς ἁμαρτίες
τοῦ Τελώνη, τοῦ Φαρισαίου ὅμως ὄχι ».

Ἔτσι μαθαίνομε πὼς ὁ Τελώνης πού ἀναγνώρισε τὶς
ἁμαρτίες του καὶ μετενόησε, συγχωρήθηκε ἀπὸ τὸ Θεό, ἐνῶ ὁ
Φαρισαῖος δὲν συγχωρήθηκε.

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων

Ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ δείξη στοὺς ἀνθρώπους, πὼς πρέπει
πάντα νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι, γιατί δὲν ξέρουμε οὔτε τὴν ὥρα
οὔτε τὴ στιγμή, πού θὰ φύγωμε ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτο γιὰ τὴν
ἄλλη ζωὴ, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή :

« Μιὰ φορὰ γινόταν ἓνας γάμος καί, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο

τοῦ τόπου, ἐβγήκαν δέκα παρθένες μὲ τὰ φανάρια ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ πᾶνε νὰ προῦπαντήσουν τὸ γαμπρό.

Οἱ πέντε ἀπ' αὐτὲς ἦταν προνοητικές καὶ ἀφοῦ ἐγέμισαν τὰ φανάρια τοὺς λάδι, ἐπήραν καὶ μαζί τοὺς λίγο γιὰ νὰ ξαναβάλουν, ὅταν θὰ ἐτελείωνε. Οἱ ἄλλες πέντε ἦταν μωρὲς καὶ δὲν ἔκαμαν τὸ ἴδιο.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ γαμπρὸς ἀργοῦσε νὰ ἔρθῃ, οἱ δέκα παρθένες ἐνύσταξαν καὶ ἀποκοιμήθηκαν.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τοὺς ἐξύπνησε μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Νὰ ὁ γαμπρὸς ἔρχεται, ἐβγάτε νὰ τὸν προαπαντήσετε.

Ἐσηκώθηκαν οἱ δέκα παρθένες καὶ βιαστικά ἐτοίμαζαν τὰ φανάρια τοὺς, ποὺ ἔσβυναν, γιὰτὶ εἶχε καῆ τὸ λάδι.

Οἱ πέντε φρόνιμες παρθένες ἔβαλαν λάδι ἀπὸ τὰ δοχεῖα ποὺ εἶχαν μαζί τοὺς καὶ ἦταν ἔτοιμες. Οἱ πέντε μωρὲς ὅμως ἐζητοῦσαν ἀπὸ τίς φρόνιμες λέγοντας:

— Δόστε καὶ σὲ μᾶς, σᾶς παρακαλοῦμε λίγο λάδι, γιὰτὶ τὰ φανάρια μας δὲν ἔχουν καὶ σβύνουν.

Ἐκεῖνες ἀπάντησαν:

— Δὲν ἔχομε ἀρκετὸ δυστυχῶς γιὰ νὰ σᾶς δώσωμε. Πηγαίνετε καλύτερα ν' ἀγοράσετε ἐκεῖ, ποὺ πωλοῦν.

Τρέχουν αὐτὲς γιὰ ν' ἀγοράσουν, μὰ στὸ μεταξύ ἦρθε ὁ γαμπρὸς καὶ οἱ πέντε φρόνιμες τὸν ἀκολούθησαν καὶ μῆκαν μαζί του στὸ σπίτι. Ἐπειτα ἐκλείστηκε ἡ θύρα.

Σὲ λίγο ἔφτασαν καὶ οἱ μωρὲς. Χτύπησαν τὴ θύρα καὶ φώναξαν:

— Κύριε, Κύριε, ἄνοιξέ μας.

Μὰ ὁ γαμπρὸς ἀποκρίθηκε:

— Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, πὼς δὲν σᾶς γνωρίζω ποιὲς εἰστε.

Ἔτσι οἱ πέντε μωρὲς παρθένες ἔμειναν ἔξω τοῦ νυμφῶνος!

Ἄφοῦ τελείωσε ἡ παραβολὴ ὁ Χριστὸς εἶπε: «Προσέχετε νὰ εἰστε πάντοτε ἔτοιμοι, γιὰτὶ δὲν γνωρίζετε οὔτε τὴν ὥρα οὔτε τὴ στιγμή ποὺ θὰ ἔλθω νὰ κρίνω τὸν κόσμον γιὰ τίς πράξεις του!»

Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη

Κάποιος Ἰουδαῖος νομικὸς θέλησε νὰ πειράξῃ μιὰ μέρα τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ρωτᾷει:

« Διδάσκαλε, τί πρέπει νά κάμω γιά νά κληρονομήσω τήν αιώνια ζωή; »

Ἦσους τοῦ ἀπαντάει :

« Ἐσύ εἶσαι νομικός καί ξέρεις, τί εἶναι γραμμένο στό νόμο ».

Ἐκεῖνος τότε λέει :

« Νά ἀγαπήσης τόν Κύριο τὸ Θεό σου μέ ὄλη σου τήν καρδιά καί μέ ὄλη σου τήν ψυχή, καί τόν πλησίον σου σάν τόν ἑαυτό σου ».

Ἦ Χριστός τοῦ ἀποκρίθηκε :

« Πολύ σωστά ἀπάντησες· αὐτά νά κάνης καί θά κληρονομήσης τήν αιώνια ζωή ».

Ἦ νομικός ἐκείνη τῇ στιγμή γιά νά δικαιολογηθῆ ξαναρωτάει :

« Μά Κύριε, δέ γνωρίζω ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου ».

« Θά τόν μάθης ἀμέσως », τοῦ λέει ὁ Χριστός· καί διηγήθηκε τήν παρακάτω παραβολή :

« Ἐνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ στήν Ἱεριχώ. Ἀλλά στόν δρόμο ἔπεσε στά χέρια τῶν ληστῶν, πού, ἀφοῦ τόν ἐγύμνωσαν καί τόν ἐπλήγωσαν, τόν ἄφησαν μισοπεθαμένο κι ἔφυγαν.

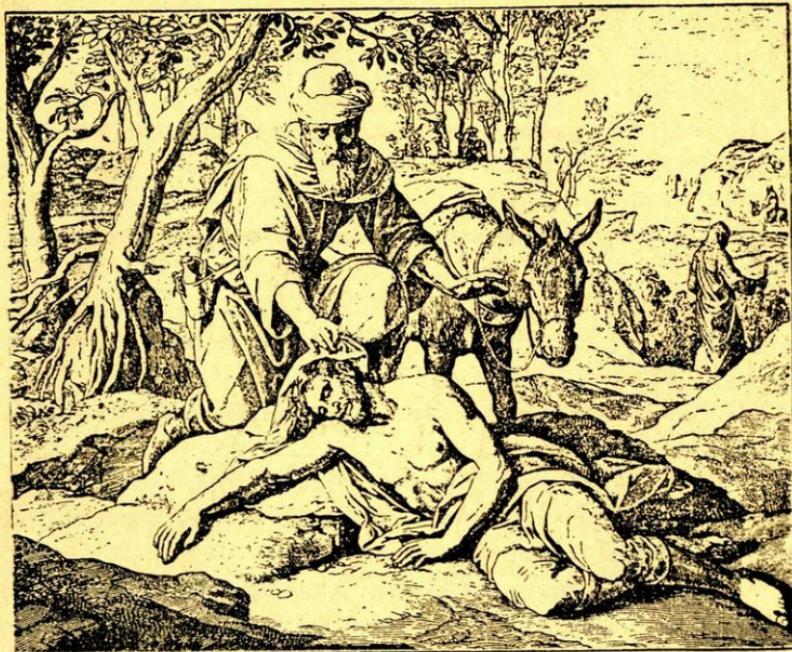
Σέ λίγο ἐπέρασε ἀπό τὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνας ἱερέας· μα μόλις τόν ἀντίκρυσε, παραμέρισε ἀπ' τὸ δρόμο, προσπέρασε κι ἔφυγε.

Ἐπειτα ἀπό λίγη ὥρα περνάει ἕνας Λευῆτης (βοηθός τοῦ ἱερέα) καί ἔκαμε κι αὐτός τὸ ἴδιο.

Τέλος ἐπέρασε ἀπό ἐκεῖ ἕνας Σαμαρείτης. Αὐτός μόλις εἶδε τόν πληγωμένο νά ὑποφέρει, τόν ἐσπλαχνίστηκε. κατέβηκε ἀπό τὸ ζῶο του καί ἐπλησίασε· ἔβγαλε ἀπό τὸ δισάκκι του κρασί καί λάδι, ἔπλυνε τίς πληγές του καί τίς ἔδεσε. Ἐπειτα τόν ἀνέβασε στό ζῶο του καί τόν ἔφερε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ὅπου τόν περιποιήθηκε ὄλη τῇ νύχτα.

Τήν ἄλλη μέρα πρὶν ξεκινήσει, ἐκάλεσε τόν ξενοδόχο καί τοῦ λέει :

« Νά περιποιηθῆς τόν ἀσθενῆ ὅσο μπορείς. Πάρε τώρα δύο δηνάρια γι' αὐτό κι ἂν ξοδέψης περισσότερα, ἐγὼ θά σέ πληρώσω στήν ἐπιστροφή μου ».

Ὁ ἐλεήμονας Σαμαρείτης

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν παραβολὴ ὁ Χριστὸς ἐγύρισε στὸ νομικὸ καὶ τὸν ἐρώτησε :

« Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς σοῦ φαίνεται, πὼς εἶναι ὁ πλησίον στὸν πληγωμένο ; »

Ἐκεῖνος πού τὸν περιποιήθηκε », ἀπάντησε ὁ νομικός.

« Πήγαινε λοιπὸν » τοῦ λέει ὁ Κύριος « καὶ νὰ κάνης καὶ σὺ τὸ ἴδιο ».

Ἄπο τὴν παραβολὴ τοῦ Σαμαρείτη διδασκόμαστε κι ἐμεῖς πὼς πρέπει ν' ἀγαπᾶμε καὶ νὰ βοηθᾶμε κάθε ἄνθρωπο, πού δυστυχεῖ. Γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ πλησίον, πού μᾶς λέει ἡ Ἁγία Γραφή.

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ

Ὁ Ἰησοῦς θέλοντας νὰ διδάξη τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴ χαρὰ του, ὅταν τοὺς βλέπετ νὰ μετανοοῦν εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή.

«Ένας πατέρας είχε δυο παιδιά. Ὁ μικρότερος μιὰ μέρα εἶπε στὸν πατέρα του.

— Πατέρα δώσε μου τὸ μερίδιό μου ἀπὸ τὴν περιουσία μας γιατί θὰ φύγω.

Ὁ καλὸς πατέρας, ἀφοῦ ἐμοίρασε τὴν περιουσία, ἔδωκε μὲ προθυμία σ' αὐτὸν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πάρῃ.

Ἔτσι σὲ λίγες μέρες ὁ νεώτερος γιὸς του, ἀφοῦ πῆρε τὸ μερίδιό του ἀνεχώρησε γιὰ χώρα μακρινή. Ἐκεῖ ἔζησε ἄσωτη ζωὴ καὶ ἐσπατάλησε ὅλη του τὴν περιουσία.

Ὅταν πιά ἐξόδεψε ὄλα του τὰ χρήματα, ἄρχισε νὰ ὑποφέρει. Ἐτυχε μάλιστα τότε στὴ χώρα ἐκείνη νὰ ἔρθῃ φοβερὴ πείνα καὶ ὁ ἄσωτος υἱός, τὰ στερήθηκε ὄλα, ἀκόμα κι αὐτὸ τὸ ψωμί.

Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε καὶ πῆγε σὲ κάποιον νοικοκύρη καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ ἐργασία γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα. Ὁ νοικοκύρης αὐτὸς τὸν ἔστειλε τότε στοὺς ἀγροὺς νὰ φυλάῃ τοὺς χοίρους του.

Ὁ ἄσωτος υἱὸς ἐξοῦσε καὶ προσπαθοῦσε νὰ γεμίζῃ τὴν κοιλιὰ του μὲ ξυλοκέρατα ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι. Σὲ τέτοια κατάσταση ἔφτασε.

Μὰ ἐνῶ βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν ἀθλιότητα συνῆρθε στὸν ἑαυτὸ του κι ἄρχισε νὰ σκέφτεται.

— Πόσοι δοῦλοι, ἀλήθεια, τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἄφθονο ψωμί, ἐνῶ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα. ὦ! δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω πιά. Θὰ σηκωθῶ νὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ :

— Πατέρα, ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ ἐνώπιόν σου! Δὲν εἶμαι ἄξιος πιά νὰ λέγωμαι γιὸς σου. Πάρε με γιὰ ὑπηρετὴ σου.

Αὐτὸ σκέφθηκε καὶ τὸ ἔκαμε.

Ὅταν ἐπλησίασε τὸ πατρικὸ του σπίτι, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του ἀπὸ μακριὰ καὶ τὸν ἐλυπήθηκε, ποὺ ἐρχόταν σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση. Ἐτρεξε γρήγορα τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφιλοῦσε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Τότε ὁ ἄσωτος εἶπε :

— Πατέρα ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ ἐνώπιόν σου· δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι πιά γιὸς σου.

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἄσωτου γιού

Ὁ καλὸς πατέρας ἔκαμε, πὼς δὲν ἄκουσε τὰ λόγια του αὐτὰ καὶ διέταξε τοὺς δούλους του :

— Νὰ ντύσετε τὸ γιό μου μὲ τὰ ροῦχα, ποὺ ἐφοροῦσε πρῶτα, νὰ τοῦ βάλετε στὸ χέρι δακτυλίδι καὶ ὑποδήματα στὰ πόδια. Καὶ ἀκόμα νὰ σφάξετε τὸ μόσχο τὸ σιτευτὸ γιὰ νὰ φάμε καὶ νὰ εὐφρανθοῦμε, γιατί ὁ γιός μου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε.

Οἱ ὑπηρετές τὰ ἐτοίμασαν ὅλα σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία τοῦ κυρίου τους καὶ σὲ λίγη ὥρα ἡ διασκέδαση ἄρχισε.

Καὶ ἐνῶ διασκέδαζαν ἔρχεται ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς ὁ μεγαλύτερος γιός. Μόλις ἄκουσε τὴ διασκέδαση καὶ τὴ μουσικὴ κάλεσε ἓνα δούλο καὶ ἐρώτησε νὰ μάθη, γιατί γίνονται ὅλα αὐτά.

Ὁ δούλος τοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

Ἐκεῖνος τότε ὠργίστηκε πολὺ καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῆ μέσα στὸ σπίτι. Ὁ πατέρας του, ποὺ ἔμαθε αὐτό, βγῆκε καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μπῆ. Ἀλλὰ αὐτὸς ἐπέμενε καὶ εἶπε στὸν πατέρα του :

— Έγώ πατέρα, σέ δουλεύω τόσα χρόνια καί πάντοτε ἐφύλαγα τίς ἐντολές σου, μὰ ποτέ δὲν μοῦ ἔδωκες ἓνα ἐρίφιο γιά νά διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα πού ἦρθε ὁ γιός σου, αὐτὸς πού κατέφαγε τὴν περιουσία σου, βλέπω πὼς ἔσφαξες γι' αὐτὸν τὸ μόσχο τὸν σιτευτό.

Στὰ λόγια του ὁ καλὸς πατέρας τοῦ ἀπαντᾷ :

— Τέκνο μου, ἐσὺ εἶσαι πάντα μαζί μου καί κάθε τι, πού ἔχω ἐγώ, εἶναι καί δικό σου. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο δὲν ἔπρεπε νά ὀργίζεσαι· ἔπρεπε ναρθῆς κι ἐσὺ νά εὐφρανθῆς καί νά χαρῆς, γιατί ὁ ἀδελφός σου ἦταν νεκρὸς καί ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένων καὶ ἀνευρέθηκε».

Ἀπὸ τὴν παραβολὴ αὐτὴ ἐμεῖς διδασκόμαστε, πὼς ὅποιος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ Θεὸ γίνεται δυστυχής. Καί ἀκόμα πὼς ὁ Κύριος εἶναι εὐσπλαχνικὸς καί συγχωραεὶ καί δέχεται μὲ χαρὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, πού μετανοοῦν, ὅπως ὁ πατέρας συγχώρεσε τὸν ἄσωτο υἱό του.

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα

Ἐξι ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ὁ Χριστὸς βρισκόταν στὴ Βηθανία.

Οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι ἦταν πολὺ ὠργισμένοι ἐναντίον του, γιατί μὲ τὴ διδασκαλία του καί τὰ θαύματά του ἔπαιρνε τὸ λαὸ μὲ τὸ μέρος του. Ὑστερα μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ὠργίστηκαν ἀκόμα περισσότερο καὶ ἄρχισαν νά σκέφτῳνται νά τὸν συλλάβουν, καί νά τὸν θανατώσουν.

Ὁ Ἰησοῦς σάν παντογνώστης πού ἦταν, τὰ γνώριζε ὅλα αὐτά. Ἦξερε πὼς θά τὸν συλλάβουν, ἂν πήγαινε στὰ Ἱεροσόλυμα.

Μ' ὅλα ταῦτα, θέλησε νά ἔρθῃ στὴν ἱερὴ πόλη γιά νά γιορτάσῃ τὸ Πάσχα. Ἐπῆρε λοιπὸν τοὺς μαθητὲς του καί ξεκίνησαν. *Καينὴ Διαθήκη - Δ. Γιαννιά*

Ἡ εἰσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα

Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα ἔσταμάτησε ὁ Ἰησοῦς καὶ λέει σὲ δυὸ μαθητές του :

« Πηγαίνετε σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ ποὺ φαίνεται ἀπέναντι. Θὰ βρῆτε ἐκεῖ ἓνα πῶλον δεμένο, ποὺ στὴ ράχη του δὲν ἔχει καθίσει κανεὶς ἀκόμα, νὰ τὸν πάρετε καὶ νὰ τὸν φέρετε ἐδῶ. Ἄν σας ἐμποδίσῃ κανεὶς νὰ τοῦ εἰπῆτε πῶς τὸν ἔχει ἀνάγκη ὁ Κύριος ».

Οἱ μαθητὲς πῆγαν καὶ σὲ λίγο τὸν ἔφεραν. Ἔστρωσαν στὴ ράχη τοῦ ὄνου τὰ ἱμάτιά τους καὶ ἐπάνω ἐκάθισε ὁ Χριστός.

Ἔτσι ἐπροχώρησαν γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου εἶχε συγκεντρωθῆ πολὺς κόσμος γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὸ Πάσχα.

Μόλις διαδόθηκε ἡ εἶδηση πῶς ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαός, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά τρέχουν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν κρατώντας στὰ χέρια τους βάρια (κλαδιά) ἀπὸ φοῖνικες. Ἄλλοι ἔστρωναν τὰ ἱμάτιά τους στὸ δρόμο, ποὺ θὰ περνοῦσε ὁ Χριστός, ἄλλοι ἔκοβαν κλαδιά κι ἔστρωναν, κι ὅλοι

μαζί κι αυτοί, που έπήγαιναν μπροστά κι εκείνοι που άκολουθούσαν, έκραζαν μεγαλόφωνα :

«Ώσανά τῷ Υἱῷ Δαυῖδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Μερικοί Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι βλέποντας μὲ φθόνον τὴ δόξα τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἐπλησίασαν καὶ τοῦ εἶπαν :

«Διδάσκαλε λέγε στοῦ λαοῦ νὰ σωπάσῃ».

Ἐκεῖνος τότε τοὺς ἀποκρίθηκε :

«Ἐὰν αὐτοὶ σιωπήσουν, θὰ βγάλουν φωνὴ καὶ οἱ πέτρες ἀκόμῃ».

Ὁλόκληρη ἡ πόλις τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐσειίστηκε ἀπὸ τὴ θριαμβευτικὴ αὐτὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὄλος ὁ λαὸς ἔλεγε :

«Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ προφῆτης ποῦ κατάγεται ἀπὸ τὴ Ναζαρετ τῆς Γαλιλαίας».

Ἡ ἐκκλησία μας τὴν ὑποδοχὴ αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ τὴ γιορτάζει τὴν Κυριακὴ τῶν Βατῶν, ποῦ ἔρχεται μιὰ ἑβδομάδα πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα.

Ἡ ἐκδίωξις τῶν ἐμπόρων ἀπὸ τὸ Ναὸ

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὲς του ἔφτασαν στὴν Ἱερουσαλὴμ, ἐπήγαν κατ' εὐθείαν στοῦ ναοῦ. Ἐκεῖ στοῦ προαύλιον εἶχαν μαζευτῆ διάφοροι ἔμποροι καὶ πουλοῦσαν τὶςπραμάτειες τους, ὥστε ἡ ὄψη τοῦ ναοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωση λαϊκῆς ἀγορᾶς.

Μόλις ἀντίκρουσε αὐτὴ τὴν κατάστασις ὁ Κύριος δὲν κρατήθηκε. Κατασκεύασε μὲ σχοινιά ἓνα φραγγέλιον (μαστίγιον) καὶ τοὺς ἐξεδίωξε ἀπὸ ἐκεῖ ὄλους, ἐμπόρους, ἀργυραμοιβοὺς καὶ ζῶα καὶ ἀναποδογύρισε τὰ τραπέζια τους λέγοντας :

«Μὴν κάνετε τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου. Δὲ γνωρίζετε, πὼς αὐτὸς εἶναι οἶκος προσευχῆς γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη ;»

Ἐκεῖνοι τότε τὸν ἐρώτησαν :

«Καὶ μὲ ποῖο δικαίωμα ἐσὺ τὰ κάνεις αὐτά ;»

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε :

«Καταλύσατε αὐτὸν τὸ ναὸ καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ξανακάνω σὲ τρεῖς ἡμέρας».

Οἱ Ἰουδαῖοι ποῦ τὸν ἄκουσαν ὠργίστηκαν καὶ εἶπαν :

«Ὁ ναὸς αὐτὸς ἐκτιζόταν 46 χρόνια ἀπὸ τοὺς προγόνους μας καὶ σὺ θὰ τὸν ξανακάμης σὲ τρεῖς μόνο ἡμέρες ;»

Τὰ εἶπαν αὐτὰ γιατί δέν κατάλαβαν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, πού ἐνοοῦσε ὅτι θὰ θανατωθῆ καὶ θὰ ἀναστηθῆ σὲ τρεῖς ἡμέρες.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ ἐπίσῳδιο αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε νὰ διδάσκη τὸ λαὸ καὶ νὰ θεραπεύῃ τοὺς ἀσθενεῖς.

Ὅταν βράδευσε παράλαβε τοὺς μαθητὲς του καὶ ἦρθε στὴ Βηθανία, ὅπου πέρασαν τὴ νύχτα.

Ὁ Ἰησοῦς κατηγορεῖ τοὺς Φαρισαίους

Ἀφοῦ ξημέρωσε ἡ Μεγάλῃ Δευτέρα ὁ Ἰησοῦς γύρισε πάλι στὸ Ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα διδάσκοντας τὸ λαὸ μὲ διάφορες παραβολὲς καὶ θεραπεύοντας τοὺς ἀσθενεῖς, χωλοὺς, τυφλοὺς καὶ παραλυτικούς.

Ἄργα τὸ βράδυ βγήκε ἀπὸ τὸ Ναὸ καὶ μαζί μὲ τοὺς μαθητὲς του ἦρθε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη.

* *

Τὴ Μεγάλῃ Τρίτῃ ξαναγύρισε στὸ Ναὸ. Ἐκεῖ μὲ λαχτάρων τὸν περίμενε ὅπως πάντα ἓνα ἀμέτρητο πλῆθος ἀπὸ προσκυνητὲς, πού ἤθελαν νὰ ἀκούσουν τὰ θεῖα λόγια του.

Ὁ Χριστὸς ἐπέρασε τὸ στενὸ διάδρομο, πού ἀνοίχτηκε ἀνάμεσα στὸ λαὸ κι ἀνέβηκε στὸ βῆμα γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴ διδασκαλία του.

Πολλὲς φορὲς μέχρι τώρα στὰ κηρύγματά του ὁ Κύριος κατηγοροῦσε τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους γιὰ τὰ κακὰ ἔργα τους. Γι' αὐτὸ ἐκεῖνοι τὸν ἐμισοῦσαν καὶ ζητοῦσαν πῶς νὰ τὸν καταστρέψουν.

Νόμισαν λοιπὸν, ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα βρῆκαν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ τὸν παρουσιάσουν ὡς ἐπαναστάτη κατὰ τῆς ἐξουσίας τῶν Ῥωμαίων. Ἔτσι ἐπίστευαν, πῶς θὰ ἐπιτύχουν καλλίτερα τὸν σκοπὸ τους.

Μὰ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνόησε τὰ σχέδιά τους καὶ ἄρχισε ἐναντίον τους ἓνα σφοδρότατο κατηγορητήριο λέγοντας μὲ αὐστηρὸ τόνο :

«Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές, διδάσκετε τὸ λαὸν ἵνα ἐκτελεῖ ὅσα ὀρίζει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, μὰ ἑσεῖς οἱ ἴδιοι δὲν τὰ ἐκτελεῖτε. Ὅταν κάνετε τὸ καλὸ, τὸ κάνετε γιὰ νὰ σᾶς βλέπη ὁ κόσμος καὶ ὄχι ἀπὸ ἀγάπη.

Φορεῖτε μακριὰ ἐνδύματα καὶ κρεμάτε στὸ στήθος σας πολὺτιμα φυλαχτὰ γιὰ νὰ κάνετε τὴν ἐντύπωση, πὼς εἶστε δίκαιοι καὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι.

Παντοῦ παίρνετε τὴν πρωτοκαθεδρία στὰ δεῖπνα καὶ στὶς συναγωγές. Καὶ σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς χαιρετοῦν οἱ ἄνθρωποι, ὅπου σᾶς συναντοῦν. Ξεχνᾶτε ὅμως, πὼς εἶναι μάταιες ὅλες αὐτὲς οἱ τιμές.

Ἄλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές, ποὺ ἀρπάζετε τὰ σπίτια ἀπὸ τίς χήρες καὶ τοὺς ἀδυνάτους, ἐνῶ προφασίζεστε ὅτι εἶστε δίκαιοι καὶ ἰκετεύετε τὸ Θεὸ μὲ μεγάλες προσευχές.

Ἵποκριτές, ἀλλοίμονό σας! Ἐσεῖς ἐμποδίζετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἰσέλθουν στὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐσεῖς διδάσκετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὀρκίζονται μὲ τόση εὐκολία, ὥστε νὰ καταντοῦν γρήγορα στὴν ψευδορκία.

Εἶστε ὀδηγοὶ τυφλοὶ, ποὺ καθαρίζετε ἀπὸ τὸ ποτήρι σας τὸν κώνωπα καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλο.

«Οὐαὶ ὑμῖν», Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές. Ὁμοιάζετε μὲ τάφους ἀσβεστωμένους, ποὺ μέσα ἔχουν ὅσα καὶ ἀκαθαρσία. Ἔτσι καὶ σεῖς ἔχετε μέσα στὴν ψυχὴ σας τὴν ὑποκρισία καὶ τὴν ἀνομία.

Εἶστε γιοὶ ἐκείνων ποὺ ἐφόνευσαν τοὺς προφῆτες. Ἐγὼ θὰ σᾶς στείλω νέους προφῆτες τοὺς ἀποστόλους, γιὰ νὰ σᾶς κηρύξουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ σᾶς ἐπαναφέρουν στὴν ἀληθινὴ πίστη, ἀλλὰ ἑσεῖς θὰ τοὺς δειρετε στὶς συναγωγές σας, θὰ τοὺς καταδιώξετε ἀπὸ τὴν πόλη αὐτή, θὰ τοὺς φονεύσετε καὶ θὰ τοὺς σταυρώσετε.

Γι' αὐτὸ θὰ ἔλθῃ ἐναντίον σας ἡ Θεία δίκη αὐστηρή, ὅπως ἦλθε καὶ κατὰ τῶν πατέρων σας».

Καὶ ἐτελείωσε τὴν ὁμιλία του ἔτσι :

«Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ποὺ φονεύεις τοὺς προφῆτες καὶ λιθοβολεῖς τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, πόσες φορές ἠθέλησα νὰ περιμαζέψω καὶ νὰ προστατέψω τὰ ἁμαρτωλά

τέκνα σου, ὅπως περιμαζεύη ἡ ὄρνιθα τοὺς νεοσσούς της κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες της, ἀλλὰ δὲ μὲ ὑπάκουσαν. Καὶ ἰδοὺ τώρα ἀφήνεται ὁ οἶκος αὐτὸς ἔρημος χωρὶς τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ».

Τὸ συνέδριο τῶν Ἰουδαίων καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

Οἱ Ἰουδαῖοι ἀρχιερεῖς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι φθονοῦσαν τὸ Χριστὸ γιὰ τὰ θαύματά του, γιὰ τὴ διδασκαλία του καὶ ἀκόμα γιὰ τὸ λαὸς τὸν ἀγαποῦσε κι ἔτρεχε σὰ μελίσι κοντὰ του νὰ τὸν ἰδῆ καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Μὰ πῶς πολὺ μισοῦσαν τὸν καλὸ μας Χριστό, πού τοὺς κατηγοροῦσε γιὰ τὴν ὑποκρισία τους. Γι' αὐτὸ ζητοῦσαν νὰ βροῦν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

Γιὰ τὸν κακοῦργο αὐτὸ σκοπὸ τους συγκεντρώθηκαν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα Καϊάφα ὅλοι ὅσοι λάβαιναν μέρος στὸ ἀνώτατο συνέδριο τῶν Ἰουδαίων, δηλαδὴ ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβύτεροι, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι.

Ἡ συνεδρίαση βάσταξε πάρα πολὺ. Τέλος ἀποφάσισαν νὰ συλλάβουν τὸ Χριστὸ καὶ νὰ τὸν θανατώσουν. Ἦθελαν ὅμως νὰ κάμουν τὴν ἐγκληματικὴ αὐτὴ πράξη τους κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ θόρυβος στὸ λαό, πού εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖ πολὺς γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὸ Πάσχα. Γιὰ τὴν ἔξεραν ὅτι ὁ λαὸς ἀγαποῦσε τὸ Χριστὸ καὶ τὸν ἐλάτρευε.

Ἡ σκέψη πῶς νὰ τὸν συλλάβουν τοὺς βασάνιζε πολὺ καὶ ἡ συνεδρίασή τους δὲν ἐτελείωνε. Καὶ ἐνῶ βρίσκονταν σὲ ἀμνηχανία, παρουσιάστηκε μπροστὰ τους ὁ καταραμένος Ἰούδας Ἰσκαριώτης, μαθητὴς τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς εἶπε :

«Ἐγὼ μπορῶ νὰ σὰς παραδώσω τὸν Ἰησοῦ. Τί μοῦ δίνετε»;

Ἐκεῖνοι ἐχάρηκαν ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ πρόταση τοῦ προδότη καὶ τοῦ πρόσφεραν **τριάκοντα ἀργύρια**.

Ὁ φιλάργυρος καὶ ἐλεεινὸς Ἰούδας ἔμεινε σύμφωνος. Πῆρε τὰ χρήματα καὶ ζητοῦσε νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ παραδώσῃ τὸν Ἰησοῦ στοὺς Ἰουδαίους σὲ μέρος κατάλληλο, ὥστε νὰ τὸν συλλάβουν χωρὶς θόρυβο.

Όταν ἐγίνονταν ὅλα αὐτὰ ὁ Χριστὸς βρισκόταν στὴ Βηθανία στὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ.

Ὁ μυστικός δεῖπνος

Τὴν ἐπομένη μέρα, δηλαδή τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ, ἄρχιζε τὸ Πάσχα, ἡ μεγάλη γιορτὴ τῶν Ἰουδαίων, ποὺ τὴ γιόρταζαν γιὰ νὰ θυμουνται τὴ φυγὴ τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰησοῦς πλένει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του

Ὁ Χριστὸς θέλησε φέτος νὰ γιορτάσῃ καὶ νὰ φάῃ μαζί με τοὺς μαθητὲς του τὸ Πάσχα. Γι' αὐτὸ οἱ μαθητὲς του τὸν ρώτησαν :

« Κύριε, ποὺ θέλεις νὰ γιορτάσουμε τὸ Πάσχα ; »

Ὁ Χριστὸς τότε ἀνέθεσε στους δύο μαθητὲς του τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη νὰ μεταβοῦν στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ τὸ προετοιμάσουν.

« Ὅταν θὰ μπῆτε στὴν πόλῃ » τοὺς εἶπε, θὰ συναντήσετε ἕναν ἄνθρωπο με μιὰ στάμνα νερὸ στὸν ὄμο' νὰ τὸν ἀκο-

λουθήσετε και νά μπητε στο σπίτι που θά μπη κι αυτός και νά πητε στον οικοδεσπότη νά σᾶς δείξη τὸ μέρος, ὅπου θά φάγω μαζί με τοὺς μαθητές μου τὸ Πάσχα. Ἐκεῖνος θά σᾶς δείξη ἓνα μεγάλο ἀνώγειο στρωμμένο. Ἐκεῖ νά ἐτοιμάσετε γιὰ τὸ Πάσχα».

Ἔτσι κι ἔγινε.

Τὸ βράδυ ἦρθε ὁ Κύριος με τοὺς ὑπόλοιπους μαθητές του, βρῆκαν τὸ τραπέζι ἔτοιμο καὶ κάθισαν. Μαζί τους ἦταν καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, πού τίποτε ἄλλο δὲν ἐσκεπτόταν, παρὰ πῶς νά προδώσῃ τὸν Διδάσκαλό του.

Ὅταν ξεκουράστηκαν, εἶπε ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητές του :

«Μεγάλη ἐπιθυμία ἔχω νά φᾶμε μαζί τὸ πάσχά αὐτὸ πρὶν χωριστοῦμε»

Ἐπειτα θέλοντας νά δώσῃ τὸ παράδειγμα, ὅτι πρέπει νά εἴμαστε ταπεινοὶ ἐπῆρε μιὰ λεκάνη με νερὸ καὶ μιὰ πετσέτα καὶ ἄρχισε νά πλένῃ τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του.

Ἔστερα κάθισαν γιὰ νά φᾶνε.

Σὲ λίγο διακόπτει ὁ Ἰησοῦς τὴν ἡσυχία καὶ λέει παραγμένους :

«Σᾶς βεβαιῶνω, πῶς ἓνας ἀπὸ σᾶς θά με προδώσῃ».

Ὁ λόγος αὐτὸς κατετάραξε τοὺς μαθητές του καὶ ἐρωτοῦσαν ὁ ἓνας ἕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο :

«Μήπως εἶμαι ἐγὼ Κύριε;»

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπαντοῦσε.

Τότε ὁ Πέτρος κάνει νόημα στὸν Ἰωάννη, πού καθόταν δίπλα στὸν Κύριο νά τὸν ρωτήσῃ. Ὁ Ἰωάννης σκύβει πρὸς τὸν Ἰησοῦ καὶ λέει :

«Κύριε ποι ὅς εἶναι ὁ προδότης;»

Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ :

«Εἶναι ἐκεῖνος πού θά τοῦ δώσω τὸ τεμάχιο αὐτὸ τοῦ ἄρτου βουτηγμένο στοῦ πιάτο». Καὶ ἀμέσως βούτηξε τὸν ἄρτο στοῦ πιάτο καὶ τὸν ἔδωκε στὸν Ἰούδα λέγοντάς του :

«Ὅ,τι σκοπεύεις νά κάμῃς, κάμε το γρήγορα».

Ὁ καταραμένος ὁ Ἰούδας ἐπῆρε τὸν ἄρτο καὶ βγήκε ἔξω ἐνῶ ἀπὸ τοὺς μαθητές κανένας δὲν κατάλαβε τί ἐσήμαιναν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ.

Ἔπειτα ὁ Κύριος ἐπῆρε ἕναν ἄρτο, τὸν εὐλόγησε, τὸν ἔκοψε καὶ τὸν ἔμοίρασε λέγοντας :

« Λάβετε, φάγετε, τοῦτο εἶναι τὸ σῶμα μου ».

Μετὰ ἐπῆρε τὸ ποτήρι γεμᾶτο οἶνο, τὸ εὐλόγησε καὶ δίνοντας το στοὺς μαθητές του νὰ πιοῦν εἶπε :

« Πιέτε ἀπ' αὐτὸ ὄλοι· τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα μου ».

Ἄφοῦ ἤπιαν ὄλοι ἐξακολούθησαν τὸ φαγητό.

Ἔπειτα εἶπε πάλι ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητές του :

« Τέκνα μου, λίγες ὥρες θὰ μείνω ἀκόμη μαζί σας. Ἔσεῖς νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὅπως κι ἐγὼ σᾶς ἀγάπησα. Ἄν εἴστε ἀγαπημένοι θὰ σᾶς ἀναγνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι εἴστε μαθητές μου ».

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ρώτησε ὁ Πέτρος :

« Ποῦ θὰ πάς, Κύριε ; »

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε :

« Ἐκεῖ πού πηγαίνω, δὲν μπορεῖς νὰ με ἀκολουθήσης τώρα, ἀλλὰ θαρθῆς ὕστερα ἀπὸ καιρό ! »

Ὁ Πέτρος τότε τοῦ λέει :

« Κύριε, γιατί δὲ μπορῶ νὰ σὲ ἀκολουθήσω τώρα ; Εἶμαι ἔτοιμος νὰ πάω μαζί σου στὴ φυλακὴ καὶ στὸ θάνατο ».

« Ἀληθινὰ σοῦ λέγω Πέτρο » τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς « ὅτι ὡς ὅτου λαλήσῃ ὁ πετεινὸς θὰ με ἀρνηθῆς τρεῖς φορές ».

Ἦταν μεσάνυχτα, ὅταν ἐτέλειωσε ὁ μυστικὸς δεῖπνος. Τότε ὁ Κύριος ἐπῆρε τοὺς μαθητές του καὶ ἐπῆγαν πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

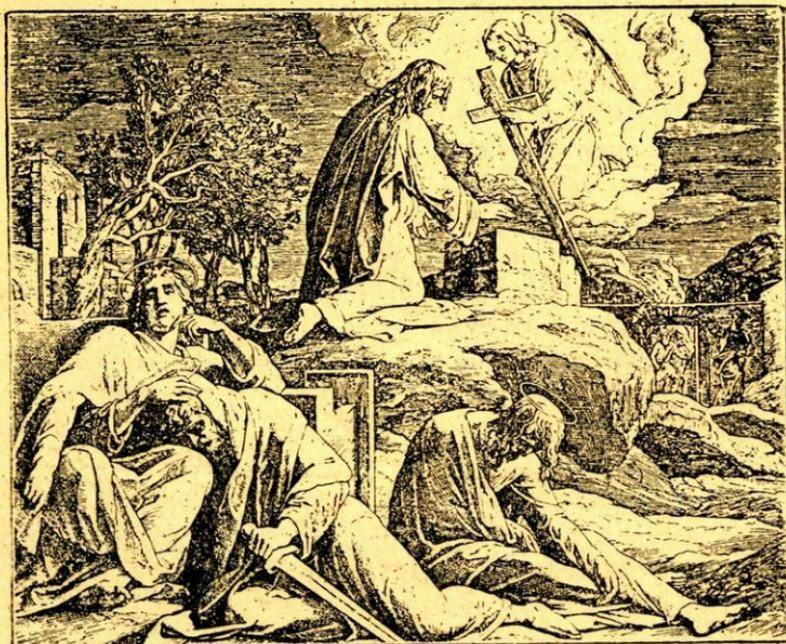
Ὁ Ἰησοῦς προσεύχεται στὸν κῆπο τῆς Γεδσημανῆς

Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, βρισκόταν τὸ προάστειο Γεδσημανῆ. Ἐκεῖ ἦταν ἕνας μεγάλος κῆπος, ὅπου ἐσυνήθιζε ὁ Χριστὸς νὰ πηγαίνει γιὰ νὰ προσεύχεται.

Ὅταν ἐτέλειωσε ὁ μυστικὸς δεῖπνος ὁ Ἰησοῦς ὠδήγησε ἐκεῖ τοὺς μαθητές του στὸ δρόμο, πού πήγαιναν, δὲν ὠμιλοῦσε κανέναν, ὄλοι ἦταν σκεφτικοί.

Σὰν ἔφτασαν στὸν κῆπο τοὺς λέει :

« Καθῆστε σεῖς ἐδῶ, ἐγὼ θὰ πάω νὰ προσευχηθῶ ».

Ο Ἰησοῦς, στὸν κήπο τῆς Γεθσημανῆς

Πῆρε μόνο μαζί του τοὺς τρεῖς μαθητές: τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ προχώρησε μέσα. Ἐνῶ περπατοῦσαν ἐσταμάτησε καὶ τοὺς λέει:

«Ἀπόψε εἶναι περίλυπη ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου. Μείνετε ἐσεῖς ἐδῶ καὶ ἀγρυπνήτε μαζί μου».

Ἐπειτα ἀπομακρύνθηκε λίγο, ἐγονάτισε, καὶ σκύβοντας ὡς τῇ γῇ προσευχήθηκε:

«Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατόν, ἄς μὴ τὸ πῶ αὐτὸ τὸ πικρὸ ποτήρι τοῦ θανάτου. Ἄλλὰ ἂν ἐσὺ τὸ θέλῃς, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά Σου καὶ ὄχι τὸ δικό Μου».

Γυρίζει σὲ λίγο καὶ βρίσκει τοὺς τρεῖς μαθητές του νὰ κοιμῶνται. Τοὺς ἐξύπνησε καὶ τοὺς εἶπε:

«Δὲ μπορέσατε λοιπόν, οὔτε μιὰ μονάχα ὥρα ν' ἀγρυπνήσετε μαζί μου; Μείνετε ἄγρυπνοι γιὰ νὰ μὴ πέσετε σὲ πειρασμό».

Ἄφοῦ τοὺς εἶπε αὐτά, ἔφυγε γιὰ νὰ προσευχηθῇ καὶ πάλι.

Ὅταν ἐτελειώσε, ἔρχεται καὶ τοὺς βρίσκει καὶ τώρα νὰ κοι-

μῶνται. Δὲν τοὺς ξύπνησε, παρὰ ξαναγύρισε καὶ προσευχήθηκε γιὰ τρίτη φορά.

Στὴν ἐπιστροφή του τοὺς βρῆκε πάλι νὰ κοιμῶνται.

Τοὺς πλησιάζει τοὺς ξυπνάει καὶ μὲ βαθύ παράπονο τοὺς λέει :

« Κοιμᾶστε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεστε. Σηκωθῆτε, νά ! ἔφτασε ὁ προδότης. Ἐλάτε νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε καὶ τοὺς ἄλλους μαθητές ».

Ἡ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ

Τῇ στιγμῇ ποὺ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Χριστός, παρουσιάζεται ὁ Ἰούδας στὸν κῆπο μὲ πολλοὺς στρατιῶτες, καὶ ὑπηρέτες τῶν ἀρχιερέων, ποὺ κρατοῦσαν ἄλλοι φανοὺς καὶ λαμπάδες, κι ἄλλοι μαχαίρια καὶ ξύλα.

Ὁ προδότης Ἰούδας εἶχε εἰπῆ ἀπὸ πρὶν στοὺς στρατιῶτες ποὺ δὲ γνώριζαν τὸ Χριστό : « Νὰ συλλάβετε ἐκεῖνον, ποὺ θὰ φιλήσω. Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Ἰησοῦς ».

Μόλις ἐπλησίασαν λέει ὁ Κύριος :

« Ποιὸν ζητᾶτε ; »

Οἱ ἄνομοι Ἰουδαῖοι ἀπάντησαν :

« Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον ».

Ὁ Χριστός τότε τοὺς λέει :

« Ἐγὼ εἶμαι ».

Τὴν ἴδια στιγμῇ ὁ Ἰούδας πλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ λέγοντάς του « Χαῖρε Ραββί », τὸν ἐφίλησε.

Ὁ Κύριος τότε τὸν ρωτᾷ :

« Ἰούδα μὲ φίλημα προδίδεις τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ; »

Καὶ συνάμα λέγει στοὺς στρατιῶτες πάλι :

« Ποιὸν ζητᾶτε ; »

« Τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο » ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.

« Σᾶς εἶπα πὼς ἐγὼ εἶμαι. Ἀφήστε τοὺς ἄλλους ἐλεύθερους ».

Οἱ στρατιῶτες ἀμέσως τότε τὸν συνέλαβαν.

Οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ ταραχτήκαν καὶ μάλιστα ὁ Πέτρος δὲ βάσταξε τὸ θυμὸ του· τράβηξε τὴν μάχαιρά του κι ἔκοψε τὸ αὐτὶ ἐνὸς ὑπηρέτη.

Ὁ Ἰησοῦς γυρίζοντας τότε στὸν Πέτρο λέει :

«Πέτρε, Πέτρε, βάλε τὴν μάχαιράν σου στὴ θήκη της. Ὅποιος μεταχειρίζεται μάχαιραν κατὰ τοῦ ἄλλου, μάχαιραν θὰ λάβῃ».

Καὶ τελειώνοντας τὰ λόγια του, πήρε τὸ αὐτὶ τοῦ ὑπηρέτη καὶ τὸ ἔβαλε στὴ θέση του. Ἐπειτα γύρισε πρὸς τοὺς στρατιῶτες καὶ εἶπε :

«Μήπως με νομίσατε ληστή καὶ ἤρθατε ἐναντίον μου με μάχαιρες καὶ ξύλα ; Κάθε ἡμέρα με βλέπατε στὸ Ναό, ὅπου ἐδίδασκα, γιατί δὲ με πιάνατε ἐκεῖ ; Ἄλλὰ ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ, γιὰ νὰ συμβοῦν ἐκεῖνα, πού λένε οἱ προφῆτες».

Οἱ μαθητὲς ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ φοβήθηκαν καὶ ἔφυγαν ἀφήνοντας μονάχον τὸν ἀγαθὸν τους Διδάσκαλον. Ἐμείναν μόνο ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος, πού παρακολουθοῦσαν τὴ συναδεία ἀπὸ μακριά.

Ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸ Συνέδριο

Οἱ στρατιῶτες, ἀφοῦ συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦ, τὸν ὠδήγη-

Ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸν Ἄννα

σαν στο σπίτι του άρχιερέα Άννα, όπου είχαν συγκεντρωθή πολλοί άρχιερείς, γραμματεῖς καὶ πρεσβύτεροι.

Ὁ Άννας, όταν εἶδε τὸ Χριστό, τὸν ρώτησε γιὰ τοὺς μαθητές του καὶ γιὰ τὴ διδασκαλία του.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε :

« Ἐγὼ ἐδίδασκα πάντοτε φανερά. Τίποτε δὲν εἶπα κρυφά. Ρώτησε λοιπὸν ἐκείνους, πού με ἄκουσαν ».

Τότε ἕνας ὑπηρέτης ἐρράπισε τὸν Ἰησοῦ λέγοντας :

« Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποκρίνεσαι στὸν άρχιερέα ; »

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε :

« Ἄν ἐμίλησα ἄσχημα ἀπόδειξέ το, ἂν ὁμως μίλησα καλά, γιὰτί με δέρνεις ; »

Ἔστελε τὸν Ἰησοῦ δεμένο στὸν Καϊάφα, πού ἦταν πρῶτος άρχιερέας ἐκεῖνο τὸ χρόνο.

Ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου

Εἶπαμε ὅτι ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ τὸ Χριστό, όταν τὸν πῆραν οἱ στρατιῶτες.

Σὰν ἔφτασαν στοῦ σπῆτι τοῦ Ἄρχιερέα Άννα, ὁ Ἰωάννης μπῆκε εὐκόλα στὴν αὐλή μαζί με τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς στρατιῶτες, γιὰτί ἦταν γνωστὸς στὸν άρχιερέα. Ὁ Πέτρος ὁμως ἔμεινε ἀπ' ἔξω, κοντὰ στὴν εἴσοδο τῆς αὐλῆς.

Ὁ Ἰωάννης μπῆκε μέσα, ἐμίλησε στὴ θυρωρὸ καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸν Πέτρο νὰ περάσῃ. Ἐκεῖνη ἀφήνοντάς τον τοῦ λέει :

« Μήπως εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ τοὺς μαθητές τοῦ Ἰησοῦ » ;

« Ὁχι ! δὲν εἶμαι », ἀπάντησε ὁ Πέτρος.

Προχωρώντας στὴν αὐλή εἶδε νὰ εἶναι μαζεμένοι ὑπηρέτες καὶ στρατιῶτες κοντὰ στὴ φωτιά, γιὰτί ἔκανε φοβερὸ κρύο.

Ἐκεῖ στάθηκε ὁ Πέτρος καὶ ἐπυρωνόταν.

Ὅταν τὸν εἶδαν οἱ ὑπηρέτες τοῦ εἶπαν :

« Ἀλήθεια, σὺ εἶσαι μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὴν προφορά σου φαίνεσαι, πὼς εἶσαι Γαλιλαῖος ».

Ὁ Πέτρος γιὰ δεῦτερη φορὰ ἀρνήθηκε λέγοντας : « Δὲν εἶμαι ».

Τότε ένας υπηρέτης συγγενής εκείνου, πού τοῦ ἔκοψε ὁ Πέτρος τὸ αὐτί, τοῦ εἶπε :

« Ἐσὺ δὲν ἤσουνα στὸν κήπο μαζί με τὸν Ἰησοῦ » ;

Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε πάλι γιὰ τρίτη φορά. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ.

Τότε ὁ Πέτρος θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ στὸ μυστικὸ δεῖπνο, πῶς θὰ τὸν ἀρνηθῆ τρεῖς φορές πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινός, καὶ ἀφοῦ βγήκε ἔξω ἔκλαψε πικρά.

Ὁ Ἰησοῦς στὸν Καϊάφα

Ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἄννα ὠδήγησαν συνοδεία τὸν Κύριο στὸ σπίτι τοῦ πρώτου ἀρχιερέα τοῦ Καϊάφα. Ἐκεῖ εἶχε συγκεντρωθῆ τὸ συνέδριο τῶν Ἰουδαίων καὶ ζητοῦσαν νὰ βροῦν μιὰ ψεύτικη κατηγορία γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ἀλλὰ δὲν ἔβρισκαν, ἂν καὶ πολλοὶ ψευδομάρτυρες παρουσιάστηκαν.

Τέλος ἦρθαν δυὸ καὶ εἶπαν :

« Ἐμεῖς ἀκούσαμε αὐτόν, καὶ ἔδειξαν τὸν Ἰησοῦ, νὰ λήη πῶς μπορεῖ νὰ γκρεμίσῃ τὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα καὶ σὲ τρεῖς μέρες νὰ τὸν ξαναχτίσῃ ».

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ὁ Χριστὸς δὲν ἔδωκε καμμιά ἀπάντησιν καὶ ὁ ἀρχιερέας τοῦ λέει :

« Δὲν ἀποκρίνεσαι τίποτε σὲ ὅσα λένε ἐναντίον σου ; »

Καὶ πάλι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπαντάει.

Ὁ ἀρχιερέας τότε τοῦ λέει :

« Σὲ ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τοῦ αἰωνίου, λέγε μας, ἂν εἶσαι σὺ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ».

« Ναὶ ἐγὼ εἶμαι » τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς.

Ἄμα ἄκουσε αὐτὰ ὁ ἀρχιερέας ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀγανάκτησίν του καὶ εἶπε στὸ συνέδριο :

« Ἀκούσατε ὅλοι σας ἀπὸ τὸ στόμα του, πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βλαστήμησε. Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ μάρτυρες, λοιπὸν τί ἀπόφαση θὰ λάβετε » ;

Ὅλοι τότε οἱ ἄνομοι ἀποκρίθηκαν.

« Εἶναι ἔνοχος θανάτου ».

Ὅστερ' ἀπ' αὐτὰ ἄρχισαν νὰ ἐμπαίζουν τὸ Χριστό. Ἄλλοι τὸν ἔφτυναν, ἄλλοι τὸν ἔβριζαν καὶ ἄλλοι τὸν ἔχτυποῦσαν λέ-

Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα

γοντας. « Προφήτεψε ποιὸς σὲ ἐχτύπησε ». Καὶ οἱ ὑπηρέτες ἀκόμα τὸν ἐρράπιζαν.

ἽΟ ἄκακος Χριστὸς ὑπόφερε ὄλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια χωρὶς νὰ γογγύζη καθόλου.

Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα

ἽΟ ἀπαίσσιος Ἰούδας ὕστερα ἀπὸ τὴν κακὴ πράξη του δὲν ἔμεινε ἤσυχος. ἽΗθελε νὰ μάθη, τί θὰ ἀπογινόταν ὁ Χριστὸς. ἽΙσως ἐνόμιζε, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἔβαναν τόσο βαρεῖα τιμωρία.

ἽΑλλὰ μόλις κατὰ τὸ πρῶτὴ τῆς Παρασκευῆς πληροφορήθηκε, στὸ σπῆτι τοῦ ἽΑρχιερέα Καϊάφα, ὅτι καταδικάστηκε σὲ θάνατο, μετανόησε γιὰ τὴν προδοσία πικρά. Τρέχει ἀμέσως στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ δίνοντάς τους πίσω τὰ 30 ἀργῦρια τοὺς λέει :

« ἽΑμάρτησα γιὰτί σὰς παρέδωκα αἷμα ἀθῶο ».

«Τι μᾶς μέλει ἑμᾶς. Ἐσὺ θὰ κριθῆς γι' αὐτό», τοῦ ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.

Ὁ Ἰούδας τότε τοὺς πέταξε τὰ χρήματα στὸ Ναὸ καὶ βαρεῖα μετανοημένος κι' ἀπελπισμένος πῆγε καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ ἓνα δέντρο. Εἶδε πὼς δὲν εἶχε πρόσωπο νὰ ζῆ στὸν κόσμο.

Οἱ ἀρχιερεῖς ἀφοῦ μάζεψαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια ἀπεφάσισαν νὰ μὴ τὰ βάλουν στὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ Ναοῦ, γιατί ἦταν **τιμὴ αἵματος**. Ἀλλὰ ἀγόρασαν μ' αὐτὰ τὸν ἀγρὸ ἑνὸς κεραμέα γιὰ νὰ ἐνταφιάζουν ἐκεῖ τοὺς ξένους. Γι' αὐτὸ ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος ὠνομάστηκε **ἀγρὸς αἵματος**.

Ὁ Ἰησοῦς στὸν Πιλάτο

Τὸ πρωτὶ τῆς Παρασκευῆς οἱ Ἰουδαῖοι ἔφεραν τὸ Χριστὸ στὸ Πραιτώριο, ὅπου ἔμενε ὁ ρωμαῖος διοικητῆς **Πόντιος Πιλάτος**.

Ἔπρεπε ἡ ἀπόφαση τῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ νὰ ἐγκριθῆ καὶ ἀπὸ τὸν Πιλάτο, γιατί ἀλλοιῶς δὲ μπορούσε νὰ ἐκτελεστῆ.

Τῆ συνοδεία τὴν ἀκολουθοῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ πολὺς ὄχλος.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Πραιτώριο οἱ φρουροὶ μαζί μὲ τὸ Χριστὸ μῆκαν μέσα, ἐνῶ ὁ ὄχλος καὶ οἱ ἀρχιερεῖς μὲ τοὺς γραμματεῖς ἔμειναν ἔξω, γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν ἀπὸ τὴν καταδίκη, ὥστε νὰ γιορτάσουν τὸ Πάσχα καθαροί.

Ὁ Πιλάτος ἐξέτασε τὸ Χριστό, ἀλλὰ δὲ βρῆκε νὰ τὸν βαρύνῃ καμιὰ ἀπολύτως κατηγορία γι' αὐτὸ βγῆκε ἔξω καὶ ρώτησε τοὺς Ἰουδαίους :

«Τί κακὸ ἔκαμε ὁ ἄνθρωπος αὐτός» ;

«Ἄν δὲν ἦταν κακός, δὲν θὰ τὸν φέρναμε σὲ σένα», ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.

Ὁ ρωμαῖος διοικητῆς τότε τοὺς λέει :

«Λάβετε τον καὶ κρίνετέ τον σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους σας».

«Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ καταδικάσωμε σὲ θάνατο κανένα».

Ὁ Πιλάτος μπαίνει πάλι μέσα σκεφτικός. Βρισκόταν σὲ ἀμηχανία. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἔβρισκε ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν

ἀθῶος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔβλεπε τὴν ἐπιμονήτων ἀρχιερέων καὶ τοῦ ὄχλου.

Σὲ μιὰ στιγμή γυρίζει στὸ Χριστὸ καὶ τὸν ρωτᾷ :

« Σὺ εἶσαι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων ; »

Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀποκρίθηκε :

Ἡ βασιλεία ἡ δική μου δὲν εἶναι σὲ τοῦτον τὸν κόσμον ἃν ἦταν ἐπίγειος, οἱ ὀπαδοὶ μου θὰ ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ μὴ με συλλάβουν οἱ Ἰουδαῖοι.

« Λοιπὸν εἶσαι βασιλιάς » ; Ξαναρωτᾷ ὁ Πιλάτος.

Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπάντησε :

« Σὺ λέγεις, ὅτι εἶμαι βασιλιάς. Ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμον γιὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ μόνο ἦρθα. Καὶ ὅποιος εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἀληθείας ἀκούει τὴ διδασκαλία μου ».

Ὁ Ρωμαῖος ἄρχοντας ἄφησε στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴ συζήτηση, βγῆκε ἔξω καὶ εἶπε στοὺς Ἰουδαίους :

« Ἐγὼ δὲ βρίσκω καμιὰ ἐνοχὴ στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ».

Στὰ λόγια του οἱ φθονεροὶ Ἰουδαῖοι φώναζαν δυνατὰ καὶ ἔλεγαν ὅτι ἐξεγείρει τὸ λαὸ σὲ ἐπανάσταση ἀπὸ τὴ Γαλιλαία ὡς τὴν Ἰουδαία.

Ὁ Πιλάτος μόλις ἄκουσε Γαλιλαία, ρώτησε ἂν ὁ Χριστὸς εἶναι Γαλιλαῖος. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν ὅτι πραγματικὰ εἶναι ἀπὸ τὴ Γαλιλαία.

Τότε ὁ Πιλάτος ἔστειλε τὸν Ἰησοῦ στὸν Ἡρώδη, τὸ διοικητὴ τῆς Γαλιλαίας ποὺ βρισκόταν ἐκεῖνες τὶς μέρες στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ καταδικάσῃ τὸν ἀθῶο Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς στὸν Ἡρώδη

Ὁ Ἡρώδης μόλις εἶδε τὸν Ἰησοῦ χάρηκε πολὺ, γιὰτὶ ἐπιθυμοῦσε ἀπὸ πολὺν καιρὸ νὰ τὸν γνωρίσῃ. Εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸν Κύριο. Μάλιστα εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ ἰδῇ καὶ κανένα θαῦμα.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὸν ρωτᾷ συνέχεια γιὰ ὅσα τὸν κατηγοροῦσαν, μὰ ὁ Κύριος δὲν ἀπαντοῦσε. Ὅλογυρα ἐστέκονταν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ τὸν κατηγοροῦσαν μὲ θόρυβο ὅλην τὴν ὥρα.

Ὁ Ἡρώδης ἀφοῦ ἔβλεπε πὼς ὁ Χριστὸς δὲν μιλοῦσε, θύ-
Καινὴ Διαθήκη - Δ. Γιαννῖά

μωσε, τὸν ἔβρισε καὶ τὸν περίπαιξε κι αὐτὸς καὶ οἱ στρατιῶτες του. Κατόπιν τὸν ἔντυσε μὲ ἓνα λαμπρὸ ἱμάτιο καὶ τὸν ἔστειλε πάλι στὸν Πιλάτο.

Ὁ Ἰησοῦς καταδικάζεται σὲ θάνατο

Ὁ Πιλάτος, ὅταν ξαναπῆγαν ἐκεῖ τὸν Ἰησοῦ, κάλεσε τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς ἄρχοντες καὶ τὸ λαὸ καὶ τοὺς λέει :

« Μοῦ φέρνετε τὸν ἄνθρωπο τοῦτο γιὰ στασιαστή. Ἐγώ, τὸν ἀνέκρινα καὶ δὲν βρῆκα νὰ ἔχη πράξη κανένα ἔγκλημα. Οὔτε ὁ Ἡρώδης τοῦ βρῆκε τίποτε. Θὰ τὸν μαστιγώσω λοιπὸν καὶ θὰ τὸν ἀπολύσω ».

Καὶ συνέχισε:

« Γνωρίζετε, πῶς κάθε χρόνο στὴ γιορτῆ τοῦ Πάσχα συνηθίζουμε νὰ ἐλευθερώνουμε ἓναν κακοῦργο. Ἔχουμε, καθὼς ξέρετε, στὴ φυλακὴ τὸ φοβερὸ ληστὴ Βαραββᾶ. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θέλετε ν' ἀπολύσω ; Τὸν Βαραββᾶ ἢ τὸν Ἰησοῦ ; » Τὰ εἶπε αὐτὰ ὁ Πιλάτος γιατί εἶχε τὴν ἐλπίδα πῶς οἱ Ἰουδαῖοι θὰ τοῦ ζητοῦσαν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἀθῶο Ἰησοῦ.

Μὰ οἱ ἄσεβεῖς ἐκεῖνοι μὲ μιὰ φωνὴ ἐκραύγασαν : Τὸ Βαραββᾶ, τὸ Βαραββᾶ ».

« Καὶ τὸν Ἰησοῦ τί νὰ τὸν κάμω ; » Τοὺς λέει πάλι ὁ Πιλάτος.

Ἐκεῖνοι οἱ ἀχάριστοι φώναξαν ὅλοι μαζί :

« Ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν ».

« Καὶ τί κακὸ ἔκαμε, γιὰ νὰ σταυρωθῇ ; » ρώτησε ὁ Πιλάτος. Ἄλλὰ οἱ ἄνομοι ἐκραύγασαν πάλι :

« Σταύρωσον αὐτόν ».

Ἐπειτα ὁ Πιλάτος, ἀφοῦ μαστίγωσε τὸν Ἰησοῦ τὸν παράδωσε στοὺς στρατιῶτες του. Ἐκεῖνοι τότε τοῦ ἔπλεξαν ἓνα ἀκάνθινο στεφάνι καὶ τὸ φόρεσαν στὴν κεφαλὴ του· τὸν ἔντυσαν μ' ἓνα κόκκινο ἱμάτιο καὶ τοῦ ἔδωσαν στὸ χέρι ἓνα καλάμι γιὰ σκῆπτρο. Ὑστερα γονυπετοῦσαν μπροστά του καὶ τοῦ ἔλεγαν γιὰ νὰ τὸν ἐμπαίξουν :

« Χαῖρε, Βασιλιά τῶν Ἰουδαίων ».

Ἄκόμα τὸν ἔφτυναν καὶ τὸν ἐρράπιζαν.

Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση παίρνει ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦ καὶ

Χαίρε, βασιλιά τῶν Ἰουδαίων

τὸν παρουσιάζει πάλι μπροστὰ στὸ λαὸ λέγοντας :

«**Ἴδε ὁ ἄνθρωπος**». Νόμιζε πὼς ἔτσι θὰ συγκινοῦσε τὸ λαὸ καὶ θὰ κατάρθωνε νὰ τὸν σώση.

Ἄλλὰ ὁ ἀνόητος καὶ σκληρόκαρδος ὄχλος φώναξε: Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν ».

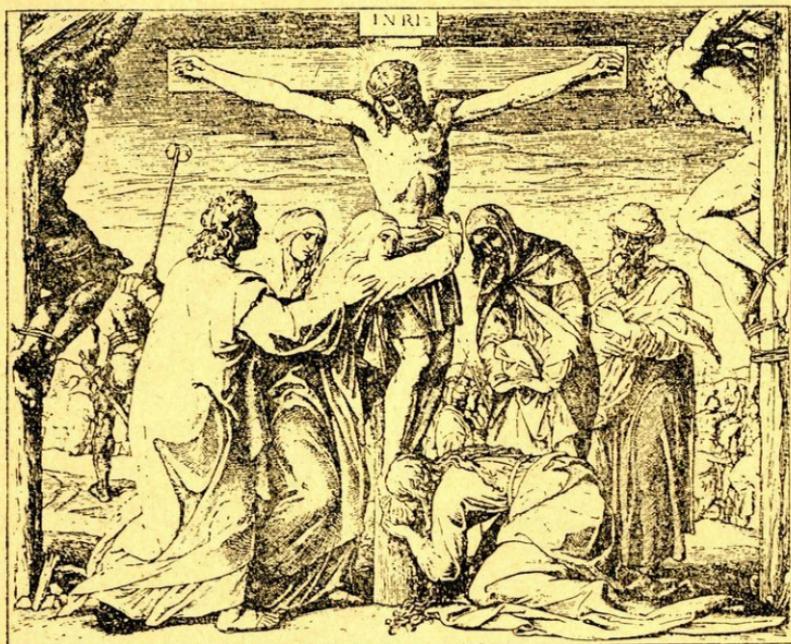
Τότε ὁ Πιλάτος τοὺς λέει: « Τὸν βασιλιά σας νὰ σταυρώσω »:

« Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ἄλλο βασιλιά, παρὰ τὸν Καίσαρα », τοῦ ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι. « Ἐὰν ἀπολύσης αὐτόν, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ « Καίσαρα ».

Ὁ Πιλάτος ἀφοῦ εἶδε, πὼς ὄλες οἱ προσπάθειες, πού ἔκαμε γιὰ νὰ σώση τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴν καταδίκη, πῆγαν χαμένες καὶ ὅτι γίνεται θόρυβος καὶ ταραχὴ περισσότερη, πῆρε νερό κι ἔνιψε τὰ χεῖρα του μπροστὰ στὸ λαὸ λέγοντας :

« Νίπτω τὰς χεῖρας μου, Ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δίκαιου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Σεῖς θὰ δώσετε λόγο στὸ Θεό ».

Ὁλος ὁμως ἐκεῖνος ὁ ἀσεβὴς λαὸς ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ φωνή :
« Τὰ αἷμα αὐτοῦ, ἃς πέση σὲ μᾶς καὶ στὰ τέκνα μας ».

Ἡ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ

Ἀμέσως τότε ὁ Πιλάτος ἀπέλυσε τὸν κακοῦργο Βαραββᾶ ἐνῶ τὸν Ἰησοῦ τὸν παρέδωσε νὰ τὸν σταυρώσουν. Ἦταν τὸ μεσημέρι τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς.

Ἡ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ

Οἱ στρατιῶτες παρέλαβαν τὸν Ἰησοῦ, ἀφοῦ ἐφόρτωσαν στοὺς ἅγιους ὤμους του τὸ βαρὺ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου καὶ ξεκίνησαν. Θὰ ἀνέβαιναν στὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν.

Ἐνῶ βιάζονταν ὁ Ἰησοῦς ἀπέκαμε ἀπὸ τὰ μαρτύρια καὶ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ κι ἔπεσε κάτω. Οἱ στρατιῶτες τότε ἀγγάρεψαν τὸν Σίμωνα τὸν Κυρηναῖο, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ χωράφι του, νὰ φορτωθῇ τὸ σταυρό.

Τῆ συνοδεία ἀκολουθοῦσαν οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Γραμματεῖς καὶ πολὺς λαός. Μαζὶ ὅμως ἀκαλουθοῦσαν καὶ μερικὲς εὐσεβεῖς γυναῖκες, ποὺ ἔκλαιαν καὶ θρηνοῦσαν.

Ὁ Κύριος ὅταν τις εἶδε γύγισε καὶ τοὺς εἶπε :

« Θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαίτε γιὰ μένα, ἀλλὰ κλάψετε γιὰ τὴν τύχη τῆ δική σας καὶ γιὰ τὴν τύχη τῶν τέκνων σας ».

Μαζί ὠδηγοῦσαν καὶ δυὸ ἄλλους κακούργους νὰ τοὺς θανατώσουν. Ὅταν ἔφτασαν στὸ Γολγοθᾶ οἱ στρατιῶτες τοποθέτησαν στὴ γῆ τὸ σταυρὸ καὶ ἔδωσαν στὸ Χριστὸ νὰ πιῆ ξύδι ἀνακατεμένο μὲ χολή, ὥστε νὰ ναρκωθῆ καὶ νὰ μὴ νοιώθῃ τοὺς φρικτοὺς πόνους τοῦ σταυρικοῦ θανάτου. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δὲ θέλησε νὰ πιῆ.

Ἐπειτα ἐξάπλωσαν τὸν Κύριο ἐπάνω στὸ σταυρὸ καὶ τὸν κάρφωσαν. Ὑστερα σήκωσαν τὸ σταυρὸ ὄρθιο καὶ τὸν ἔμπηξαν στὴ γῆ. Στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σταυροῦ κατὰ διαταγὴ τοῦ Πιλάτου ἔγραψαν τὴν ἐπιγραφή : « Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων ».

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Κυρίου σταύρωσαν τοὺς δυὸ ἄλλους κακούργους.

Ἀφοῦ τελείωσαν οἱ σταυρωτῆς τὸ ἀπαίσιο ἔργο τους, μοίρασαν τὰ ἱμάτια τοῦ Ἰησοῦ μὲ κλῆρο μεταξύ τους.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἔτσι κρεμασμένος ἀκούει τὶς ὕβρεις καὶ τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν Φαρισαίων, τῶν Γραμματέων, τῶν στρατιωτῶν καὶ τοῦ ὄχλου.

Τὰ ὑπομένει ὅλα καὶ δὲν ὀμιλεῖ,

« Σὺ ποὺ γκρεμίζεις καὶ ξαναχτίζεις τὸ ναὸ σὲ 3 ἡμέρες σώσε τὸν ἑαυτό σου καὶ κατέβα ἀπὸ τὸ σταυρὸ », τοῦ ἔλεγαν ἐμπαίζοντάς τον.

Ἄλλοι πάλι φώναζαν : « Ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἑαυτό του δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ ; Ἄν εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἄς τὸν σώσῃ ὁ πατέρας του ».

Ὁ καλὸς Χριστὸς ὑπομονητικὸς μέσα στὸ μεγάλο του πάθος γυρίζει, ὅσο μποροῦσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ λέει : « Πατέρα, συγχώρησέ τους γιὰτὶ δὲν γνωρίζουν τί κάνουν »!

Ὁ Χριστὸς ἀνάμεσα στοὺς ληστῆς

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ληστῆς βλαστημοῦσε κι αὐτὸς τὸ Χριστὸ ὅπως οἱ Ἰαυδαῖοι :

« Ἄν εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σῶσε τὸν ἑαυτό σου, σῶσε καὶ μᾶς ».

Ἄλλὰ ὁ ἄλλος κακοῦργος τὸν ἐμάλωσε καὶ τοῦ εἶπε :

« Δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεὸ μ' αὐτὰ πού λές; Ἐμεῖς πάσχουμε δίκαια, γιὰ τὶς κακὲς πράξεις μας, ἐνῶ Αὐτός δὲν ἔκαμε κανένα κακό ». Ἐπειτα εἶπε στὸν Ἰησοῦ :

« Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου ! »

Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπάντησε :

« Σὲ βεβαιῶνῶ ὅτι ἀπὸ σήμερα εἶσαι μαζί μου στὸν Παράδεισο ! »

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ μητέρα του

Κοντὰ στὸ σταυρὸ μὲ πόνο ἀμολόγητο συντρόφευαν τὸν Κύριο στὶς τελευταῖες του μαρτυρικὲς στιγμὲς ἡ μητέρα του, ὁ ἀγαπητὸς του μαθητὴς Ἰωάννης καὶ μερικὲς ἄλλες εὐσεβεῖς γυναῖκες. Ἦταν γονατισμένες κι ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητα.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Χριστὸς κοιτώντας τὴ μητέρα του λέει :

« Μητέρα ἰδοὺ ὁ γιὸς σου ! » καὶ ἐννοοῦσε τὸν Ἰωάννη.

Καὶ ἔπειτα εἶπε στὸν Ἰωάννη: « Ἰδοὺ ἡ μητέρα σου » !

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἰωάννης παρέλαβε στὸ σπίτι του τὴ Θεοτόκο καὶ τὴ θεωροῦσε μητέρα του. Ἐκεῖ ἔμεινε μέχρι τὸ θάνατό της, ὅπως εἶδαμε.

Οἱ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Ἰησοῦ

Τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο γράφει, ὅτι τὸ μεσημέρι ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἔσβυσε τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ βαθὺ σκοτάδι σκέπασε τὴ γῆ.

Στὶς 3 μετὰ τὸ μεσημέρι ὁ Ἰησοῦς φώναξε μὲ μεγάλη φωνὴ σὲ ἑβραϊκὴ γλῶσσα : « Ἡλί Ἡλί λαμὰ σαβαχθανί ».

Δηλαδή: « Θεέ μου, Θεέ μου, γιὰτί μὲ ἐγκατέλειψες » ;

Τώρα πιά εἶναι στὶς τελευταῖες του στιγμὲς.

Σὲ λίγο εἶπε : « Διψῶ » !

Ἐνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τότε ἔβρεξε ἓνα σφουγγάρι μὲ χολὴ καὶ ξύδι, τὸ ἔδωσε σ' ἓνα καλάμι καὶ τὸ ἔφερε στὸ στόμα τοῦ Κυρίου.

Μόλις δοκίμασε ὁ Ἰησοῦς λίγο εἶπε :

« Τετέλεσται ! Πατέρα σὲ Σένα παραδίνω τὸ πνεῦμα μου ». Καὶ ἀφοῦ ἔκλινε τὴν ἀγία του κεφαλὴ ἐξέπνευσε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη σείστηκε ὅλη ἡ γῆ καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ράγισε ἀπὸ ἐπάνω ὡς κάτω. Οἱ πέτρες σχίστηκαν, τὰ μνημεῖα ἀνοίχτηκαν καὶ πολλοὶ νεκροὶ ἅγιοι ἀναστήθηκαν.

Τότε ὁ ἑκατόνταρχος, δηλ. ὁ Ρωμαῖος ἀξιωματικὸς καὶ οἱ στρατιῶτες, ποὺ φύλαγαν φρουρά, ὅταν εἶδαν αὐτὰ ταραχτήκαν ἀπὸ τὸ φόβο τους καὶ εἶπαν :

« Ἀληθινὰ Υἱὸς Θεοῦ ἦταν αὐτός » !

Καὶ ὁ ὄχλος ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ ἀπὸ περιέργεια ἐκεῖ ἄρχισε νὰ φεύγῃ τρομαγμένος στὴν πόλη. Χτυποῦσαν ὅλοι τὸ στήθος τους μετανοημένοι γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔπραξαν !

*
**

Ἦταν τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς. Ἡ ἐπομένη ἦταν Σάββατο, ἡ τελευταία καὶ ἡ πιὸ μεγαλύτερη μέρα τῆς γιορτῆς τοῦ Πάσχα.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν τὴ μεγάλη αὐτὴ μέρα τῶν Ἰουδαίων νὰ εἶναι κρεμασμένα τὰ σώματα τῶν καταδίκων ἐπάνω στὸ σταυρό. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ παρεκάλεσαν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Πιλάτο νὰ διατάξῃ νὰ συντρίψουν τὰ σκέλη τῶν σταυρομένων, γιὰ νὰ πεθάνουν κι ἔτσι νὰ τοὺς κατεβάσουν ἀπὸ τοὺς σταυροὺς, πρὶν ξημερώσῃ τὸ Σάββατο.

Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴ διαταγή. Ἔτσι οἱ στρατιῶτες σύντριψαν τὰ σκέλη τῶν δυὸ σταυρωμένων κακούργων, μὰ τοῦ Χριστοῦ δὲν τὰ σύντριψαν, γιατί εἶχε πιά πεθάνει. Μόνο ἓνας στρατιώτης κέντησε μὲ τὴ λόγχη τὴν πλευρὰ τοῦ Σωτήρα καὶ ἀμέσως ἔτρεξε ἀπὸ τὴν πληγὴ του αἷμα καὶ νερό.

*
**

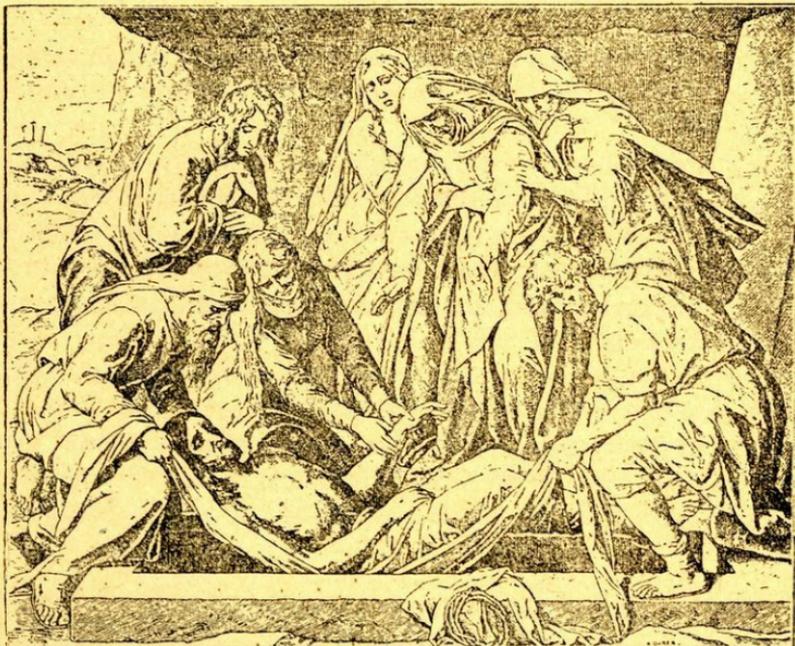
Τὴ Σταύρωση τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴ γιορτάζουμε τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης καὶ ψέλνουμε τὸ ὠραῖό-τατο τροπάριο :

*Σήμερον κορμᾶται ἐπὶ ξύλον
ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κορμάσας.
Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται*

ὁ τῶν Ἀγγέλων βασιλεύς.
 Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται
 ὁ περιβάλλον τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις.
 Ράπισμα κατέδεξάτο
 ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ.
 Ἦλοις προσηλώθη ὁ νυμφίος τῆς ἐκκλησίας.
 Δόγῃ ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου.
 Προσκυνοῦμεν σου τὰ πάθη Χριστέ.
 Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν σου Ἀνάστασιν.

Ἡ ταφή τοῦ Ἰησοῦ

Τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς πῆγε στὸν Πόντιο Πιλάτο ὁ

Ἡ ἀποκαθήλωση

πλούσιος βουλευτῆς Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία καὶ τὸν παρακάλεσε, νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ πάρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσῃ.

Αὐτὸς ὁ Ἰωσήφ ἦταν μυστικὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, μὰ δὲν ἔλεγε τίποτε, γιατί φοβόταν τοὺς Ἰουδαίους.

Ὁ Πόντιος Πιλάτος κάλεσε τὸν ἑκατόνταρχο, ποὺ φρουροῦσε τοὺς σταυρούς, νὰ πληροφορηθῆ ἂν πραγματικά πέθανε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε ἔδωκε τὴν ἄδεια.

Ὁ Ἰωσήφ ἀφοῦ πῆρε τὴν ἄδεια ἀγόρασε ἓνα καθαρὸ σεντόνι καὶ μαζί μὲ τὸν Νικόδημο, ποὺ κι αὐτὸς ἦταν μυστικὸς ὁπαδὸς τοῦ Ἰησοῦ, ξεκίνησαν καὶ ἔφτασαν στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου.

Εἶχε πιά νυχτώσει, ὅταν ὁ Νικόδημος μὲ τὸν Ἰωσήφ τελείωσαν τὴν ἀποκαθήλωση.

Τὸ ἅγιο σῶμα τὸ περιτύλιξαν μὲ τὸ καθαρὸ σεντόνι, ἀφοῦ πρῶτα τὸ ἄλειψαν μὲ μύρα, ποὺ εἶχε φέρει μαζί του ὁ Νικόδημος. Τέτοιο ἔθιμο εἶχαν οἱ Ἑβραῖοι.

Κατόπιν τὸ ἐνταφίασαν ἐκεῖ κοντὰ μέσα σ' ἓναν κῆπο, ὅπου ὑπῆρχε πέτρινος τάφος λαξευτός. Σ' αὐτὸν δὲν εἶχε ἐνταφιαστῆ κανεὶς μέχρι τότε. Ὑστερα κύλισαν μιά μεγάλη πέτρα καὶ ἔκλεισαν τὴ θύρα τοῦ μνημείου.

Τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ Ἰησοῦ παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ μὲ κλάματα καὶ θρήνους ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσή, ἡ Σαλώμη καὶ ἄλλες γυναῖκες.

Τὴν ἀποκαθήλωση τὴ γιορτάζουμε τὸ ἀπόγευμα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς καὶ ψέλνουμε τὸ τροπάριο :

« Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ
ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν
τὸ ἄχραντό Σου σῶμα,
σινδόνη καθαρῇ
εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν
ἐν μνήματι καινῷ
κηδεύσας ἀπέθετο ».

Ἡ ἀνησυχία τῶν Ἰουδαίων

Οἱ καταραμένοι Ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ἂν καὶ σταύρωσαν τὸν Ἰησοῦ, δὲν ἔμειναν ἡσυχοί. Ἦθελαν νὰ κυνηγήσουν τὸν Κύριο καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. Τόση μεγάλη ἦταν ἡ κα-

κουργία τους! Και τὸ μυαλό τους ἐργαζόταν ὅλη τὴ νύχτα νὰ βρῆ τὸν τρόπο.

Τὴν ἄλλη μέρα πού ἦταν Σάββατο, ξημέρωσε, συγκεντρώθηκαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ εἶπαν :

« Πολυχρονεμένε μας ἄρχοντα, θυμηθήκαμε πὼς ἐκεῖνος ὁ πλάνος, τότε πού ζοῦσε ἀκόμα εἶπε, πὼς μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες θὰ ἀναστηθῆ. Φοβούμαστε λοιπὸν μήπως ἔρθουν οἱ μαθητὲς του τὴ νύχτα καὶ κλέψουν τὸ σῶμα ἀπὸ τὸν τάφο καὶ ὕστερα εἶπουνε στὸ λαό, πὼς ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς ἐκ νεκρῶν. Καὶ τότε τὸ κακὸ θὰ εἶναι χειρότερο. Γι' αὐτὸ σέ παρακαλοῦμε νὰ διατάξης νὰ φυλαχτῆ καὶ νὰ ἀσφαλιστῆ καλὰ ὁ τάφος, ὡς ὅτου περάσουν οἱ τρεῖς ἡμέρες ».

Ὁ Πιλάτος τοὺς ἀπάντησε :

« Πάρτε φρουρὰ καὶ ἀσφαλίστε τὸν τάφο, ὅπως ἐσεῖς νομίζετε καλλίτερα ».

Καὶ οἱ ἄνομοι, ἀφοῦ πῆραν τὴν φρουρὰ πῆγαν καὶ σφράγισαν τὴ Θύρα τοῦ μνημείου. Ἔφησαν ἐκεῖ τοὺς στρατιῶτες γιὰ νὰ φυλάνε τὸν τάφο καὶ αὐτοὶ γύρισαν ἱκανοποιημένοι στὴν πόλη.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ

Τὴν Κυριακὴ πολὺ πρωτῆ, πρὶν ἀκόμα φέξη, τρεῖς γυναῖκες πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὸν τάφο τοῦ Ἰησοῦ μας. Αὐτὲς ἦταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἔρχονταν στὸν Ἅγιο τάφο γιὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μὲ μύρα.

Στὸ δρόμο πού βάδιζαν οἱ μυροφόρες ἀνησυχοῦσαν κι ἔλεγαν μεταξύ τους : Ποιὸς θὰ μᾶς κυλίση τὸ λίθο ἀπὸ τὸ μνημεῖο ; »

Μὰ ἐνῶ συλλογίζονταν αὐτὸ οἱ τρεῖς μυροφόρες καὶ πλησίαζαν στὸ μέρος πού ἦταν ὁ τάφος, ἔγινε ἕνας φοβερὸς σεισμός· ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἐκύλισε τὸ λίθο ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ μνημείου καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε.

Οἱ στρατιῶτες πού φύλαγαν τὸν τάφο φοβήθηκαν τόσο πολὺ, ὥστε ἔπεσαν κάτω στὴ γῆ κι ἔμειναν σὰν νεκροί !

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ

Σὲ λίγο ἔφτασαν οἱ τρεῖς μυροφόρες ἐκεῖ καὶ μόλις εἶδαν τὸ μνημεῖο ἀνοιχτό, τοὺς στρατιῶτες σὰν νεκροὺς καὶ τὸν ἄγγελο, ποὺ τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε σὰν ἀστραπή καὶ ἦταν ντυμένος μὲ ὀλόλευκη στολή, νὰ κάθεται στὰ δεξιὰ τοῦ τάφου, τὰ ἔχασαν, ἔκλιναν τὸ πρόσωπο κατὰ τὴ γῆ κι ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένες.

Ὁ ἄγγελος τότε τοὺς εἶπε :

« Μὴ φοβεῖστε. Καταλαβαίνω πὼς ζητᾶτε τὸν Ἰησοῦ τὸν ἐσταυρωμένο. Δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἀναστήθηκε, καθὼς εἶπε. Νὰ ὁ τόπος, ποὺ τὸν εἶχαν ἐνταφιάσει. Τώρα πηγαίνετε νὰ εἰπῆτε στοὺς μαθητὲς του ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος ! »

Οἱ τρεῖς ἐκεῖνες γυναῖκες γεμάτες χαρὰ καὶ φόβο ἔφυγαν ἀμέσως γιὰ νὰ ἀναγγεῖλουν στοὺς μαθητὲς τὴν ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ.

Ὅταν γύριζαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο, τὶς συνάντησε στὸ δρόμο ὁ Κύριος καὶ τοὺς λέει :

« Χαίρετε ! »

Ἐκεῖνες καταταραγμένες ἔπεσαν καὶ τὸν προσκύνησαν.

Ἔπειτα ὁ Χριστὸς συνέχισε :

« Μὴ φοβεῖστε ! Σηκωθῆτε καὶ πηγαίνετε νὰ ἀναγγεῖλετε στοὺς μαθητὲς μου τὴν ἀνάστασή μου· πέστε τους ἀκόμα νὰ πᾶνε στὴ Γαλιλαία, ὅπου θὰ μεῖ ἰδοῦνε ! »

Καὶ οἱ μυροφόρες πῆγαν γρήγορα καὶ ἀνάγγειλαν στοὺς μαθητὲς τὴν Ἐνάσταση τοῦ Κυρίου· μερικοὶ στρατιῶτες ἀπὸ ἐκείνους ποὺ φύλαγαν τὸν τάφο, σηκώθηκαν καὶ ἦρθαν νὰ ἀναγγεῖλουν στοὺς ἀρχιερεῖς ὅσα συνέβηκαν.

Τότε οἱ ἀρχιερεῖς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ ἔκαμαν συμβούλιο καὶ ἀποφάσισαν νὰ δώσουν πολλὰ χρήματα στοὺς στρατιῶτες γιὰ νὰ διαδώσουν, πῶς τὴ νύχτα, ἐνῶ αὐτοὶ ἐκοιμόνταν, ἦρθαν οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ, κύλισαν τὴν πέτρα τοῦ μνημείου κι ἔκλεψαν τὸ σῶμα.

Τοὺς ὑποσχέθηκαν ἀκόμα, πῶς ἂν αὐτὸ τὸ μάθη ὁ Πιλάτος, θὰ τὸν πείσουν αὐτοὶ ὥστε νὰ μὴ τοὺς τιμωρήσῃ.

Φαντασθῆτε τὴν κακία τῶν ἀνόμων αὐτῶν Ἰουδαίων !

Μὰ ἡ Ἐνάσταση τοῦ Κυρίου διαδόθηκε σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὅλοι πίστεψαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν πραγματικὰ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Τὴν Ἐνάσταση τοῦ Κυρίου τὴ γιορτάζουμε τὸ Πάσχα καὶ ψέλνουμε τοὺς παρακάτω ὠραίους ὕμνους :

*« Χριστὸς ἀνέσθη ἐκ νεκρῶν
θανάτῳ· θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος ».*

*« Τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα
ἐκ τοῦ ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου μαθήτριά
καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι
τοῖς ἀποστόλοις κανχόμενοι ἔλεγον
ἐσχίλευται ὁ θάνατός ἡγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς
δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος ».*

«*Ἀναστάσεως ἡμέρα! Δαμπρονθῶμεν Λαοί,
Πάσχα Κυρίου Πάσχα!*
ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν
ἐπινίκειον ἄδοντίας».

Ὁ Ἰησοῦς φανερώνεται στοὺς μαθητές του

Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, δυὸ ὁπαδοὶ του ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ πᾶνε στὴν κωμόπολη Ἐμμαοὺς καὶ στὸ δρόμο μιλοῦσαν μεταξύ τους μὲ θαυμασμό γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Μὰ ἐνῶ βάδιζαν, τοὺς ἔφτασε ἓνας τρίτος ὁδοιπόρος. Τοὺς χαιρέτησε καὶ ἄρχισε νὰ παίρνη μέρος κι αὐτὸς στὴ συζήτηση.

«Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λέτε; Γιατί φαίνεστε ἀνήσυχτοι;» τοὺς λέει.

Τότε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ, ποὺ λεγόταν Κλεόπας εἶπε στὸν ἄγνωστο ὁδοιπόρο:

«Καθὼς βλέπω, σὺ μονάχα ἂν καὶ κατοικῆς στὴν Ἱερουσαλὴμ, δὲν ἔμαθες τὰ ὅσα ἔγιναν αὐτὲς τὶς ἡμέρες».

Ὁ ἄγνωστος προσποιήθηκε, πὼς δὲν γνῶριζε τίποτε καὶ γι' αὐτὸ ὁ Κλεόπας συνέχισε:

«Δὲν ἄκουσες, δὲν ἔμαθες γιὰ τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο, ποὺ στάθηκε μεγάλος Προφήτης στὰ ἔργα καὶ στὰ λόγια καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐθαύμαζε; Δὲν ἔμαθες ἀκόμα, πὼς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες τὸν σταύρωσαν καὶ ὅτι ἀναστήθηκε;»

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κλεόπα ὁ ἄγνωστος ἀπάντησε καὶ ἐξήγησε στοὺς δυὸ ὁδοιπόρους ὅλα, ὅσα εἶναι γραμμένα στὴν Ἁγία Γραφή ἀπὸ τοὺς Προφῆτες γιὰ τὸ Χριστό.

Στὸ μεταξύ ὅμως πλησίασαν στοὺς Ἐμμαοὺς κι ὁ ἄγνωστος τοὺς εἶπε πὼς θὰ προχωρήσει, γιατί θέλει νὰ πάη κάπου μακρύτερα.

Ὁ Κλεόπας μὲ τὸ φίλο του τότε τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνῃ μαζί τους.

«Μεῖνε μαζί μας γιατί νύχτωσε», τοῦ εἶπαν.

Ἐκεῖνος στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ, ἀλλὰ τέλος δέχτηκε. Σὰν κάθησαν στὸ τραπέζι ὁ ξένος πῆρε τὸν ἄρτο, τὸν εὐ-

λόγησε, τὸν ἔκοψε καὶ τὸν ἔδωσε στὸν Κλεόπα καὶ στὸ φίλο του. Μὰ ἐκείνη τῆ στιγμή τὰ μάτια τους πήραν ἕνα καινούργιο φῶς καὶ μπροστά τους ἀναγνώρισαν τὸν Κύριο.

“Ὅσο νὰ συνέρθουν ὁμως ἀπὸ τὴν ἐκπληξή τους, ὁ Κύριος ἔγινε ἄφαντος !

Οἱ δυὸ ὄπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ κατάλαβαν τότε πῶς ἦταν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔνοιωσαν μεγάλη χαρά, ποῦ ξαναεῖδαν τὸν Κύριό τους.

Ἡ μεγάλη τους χαρά καὶ ἡ συγκίνηση δὲν τοὺς ἄφησε νὰ μείνουν στοὺς Ἐμμαοὺς γιὰ τὶς δουλειές τους. Ἐφυγαν ἀμέσως γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, βρῆκαν τοὺς 11 μαθητὲς καὶ τοὺς διηγῆθηκαν τὰ ὅσα ἔγιναν στὸ δρόμο καὶ στοὺς Ἐμμαοὺς.

Ὁ Χριστὸς παρουσιάζεται στοὺς μαθητὲς του

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ποῦ οἱ μαθητὲς συζητοῦσαν αὐτὰ συγκεντρωμένοι κρυφὰ σ’ ἕνα σπίτι μὲ κλεισμένες τὶς θύρες καὶ τὰ παράθυρα γιὰ τὸ φοβοῦνταν τοὺς Ἰουδαίους, παρουσιάζεται μπροστά τους ὁ Ἰησοῦς καὶ λέει « **Εἰρήνη ὑμῖν** ».

Ἐκεῖνοι ταραχτήκαν, γιὰ τὸ νόμιζαν ὅτι βλέπουν φάντασμα.

Ὁ Χριστὸς τότε γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ θάρρος τοὺς εἶπε :

« Γιατί ταραζέστε ; Νά, ἰδέτε τὰ χέρια μου, τὰ πόδια μου καὶ τὴν πλευρά μου. Ἐλᾶτε ψηλαφίστε τα ! »

Τότε ἐκεῖνοι ἐθαύμασαν καὶ ἡ ψυχὴ τους ἀγαλλίασε, ποῦ ἔβλεπαν κοντά τους τὸν Κύριο.

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς πρόσθεσε : « **Εἰρήνη ὑμῖν** ! Καθὼς ἀπέστειλε ἐμένα ὁ Θεὸς στὸν κόσμον, ἔτσι κι ἐγὼ στέλνω τώρα ἐσᾶς ».

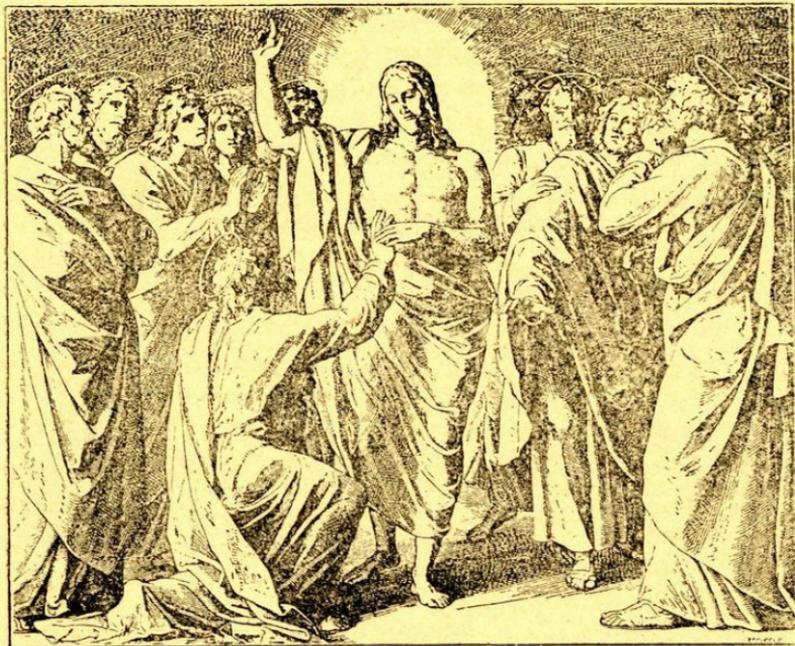
Καὶ ἀμέσως τοὺς ἐνεφύσησε πνεῦμα ἅγιο λέγοντας :

« Λάβετε πνεῦμα ἅγιον. Ὅσων ἀνθρώπων συγχωρέσετε τὶς ἁμαρτίες θὰ εἶναι συγχωρεμένοι στὸν οὐρανό. Καὶ ἐκείνων ποῦ δὲν θὰ τὶς συγχωρέσετε θὰ εἶναι ἀσυγχώρητοι ».

Καὶ μόλις τελείωσε τὰ λόγια αὐτὰ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν μαθητῶν.

Ὁ ἄπιστος Θωμᾶς

Ἐκείνη τὴ στιγμή, πού ὁ Χριστὸς παρουσιάστηκε στοὺς μα-

«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!»

θητές του ἔλειπε ἀπ' αὐτοὺς ὁ Θωμᾶς. Ὅταν ἐπέστρεψε τὸν περιτριγύρισαν μὲ χαρὰ οἱ ἄλλοι μαθητὲς καὶ τοῦ ἔλεγον:

«Εἶδαμε τὸν Κύριο! Εἶδαμε τὸν Κύριο!»

Μὰ ὁ Θωμᾶς δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ καὶ τοὺς ἀπάντησε:

«Ἐγώ, ἐὰν δὲν ἰδῶ στὰ χέρια τοῦ Κυρίου τὸν τύπο τῶν ἥλων (τὶς πληγὲς τῶν καρφίων) καὶ ἂν δὲν βάλω τὸ δάχτυλό μου ἐπάνω στὸν τύπο τῶν ἥλων καὶ τὸ χέρι μου στὴν πλευρά του δὲ θὰ πιστέψω!»

Μετὰ ἀπὸ 8 ἡμέρες βρέθηκαν πάλι συγκεντρωμένοι οἱ μαθητὲς στὸ ἴδιο μέρος καὶ εἶχαν τὶς θύρες κλεισμένες. Ἐξαφνα ἕνας παράξενος θόρυβος ἀκούστηκε· τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάζεται ὁ Ἰησοῦς στὴ μέση τῶν μαθητῶν καὶ λέει:

«Εἰρήνη ὑμῖν!» καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ Θωμᾶ τοῦ εἶπε:

«Θωμᾶ, φέρε τὸ δάχτυλό σου ἐδῶ καὶ ἰδὲς τὰ χέρια μου.

Φέρε τὸ χέρι σου καὶ βάλε το στὴν πλευρά μου. Καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος ἀλλὰ πιστός».

Ἐκπληκτος τότε ὁ Θωμᾶς ἀποκρίθηκε :

«Ὁ Κύριός μου καὶ ἡ Θεός μου !»

«Ἐσὺ Θωμᾶ», τοῦ λέει τότε ὁ Κύριος, «ἐπίστεψες, γιατί με εἶδες. Μακάριοι θὰ εἶναι ἐκεῖνοι, πὺ χωρὶς νὰ με ἴδουν θὰ πιστέψουν !»

Καὶ τελειώνοντας αὐτὰ ἔγινε πάλι ἄφαντος.

Ἡ ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνάστασή του ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε πάνω στὴ γῆ 40 ἡμέρες καὶ παρουσιαζόταν συχνὰ στοὺς μαθητές του. Τοὺς δίδασκε, τοὺς συμβούλευε καὶ τοὺς ἔδινε θάρρος.

Τὴν τεσσαροκοστὴ ἡμέρα πῆρε ὁ Κύριος τοὺς μαθητές του καὶ τοὺς ὠδήγησε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς ἔδωκε τὶς τελευταῖες του παραγγελίες. Τοὺς εἶπε νὰ κηρύξουν τὴν μετάνοια καὶ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν σ' ὅλα τὰ ἔθνη ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Τοὺς εἶπε ἀκόμα νὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ νὰ περιμένουν ἐκεῖ μέχρις ὅτου τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

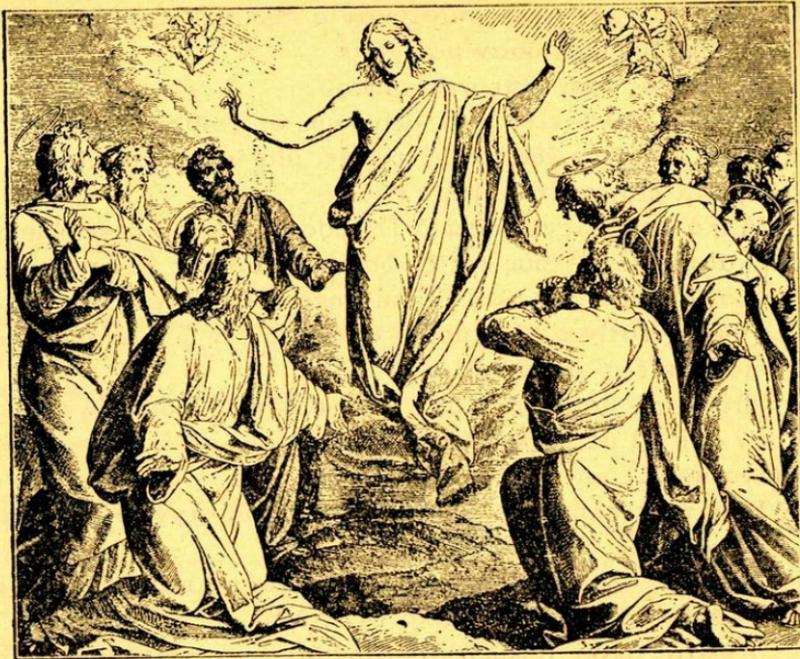
Ἐπειτα ἀφοῦ σήκωσε τὰ χέρια του καὶ τοὺς εὐλόγησε, ἄρχισε νὰ ὑψώνεται πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μιὰ νεφέλη φωτεινὴ τὸν ἔκρυψε σὲ λίγο ἀπὸ τὰ ἔκπληκτα μάτια τῶν μαθητῶν.

Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνοι κοίταζαν ἀκόμα πρὸς τὸν οὐρανὸ γεμάτοι ἐκπληξη καὶ θαυμασμὸ παρουσιάστηκαν κοντὰ τοὺς δυὸ ἄντρες μὲ λευκὰ ἱμάτια καὶ τοὺς εἶπαν :

«Ἄντρες Γαλιλαῖοι, τί στέκεστε καὶ βλέπετε τὸν οὐρανὸ ; Αὐτός, ὁ Ἰησοῦς, πὺ ἀναλήφθηκε σήμερα στοὺς οὐρανοὺς, θὰ ἔρθῃ πάλι στὴ γῆ μιὰ μέρα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο !»

Οἱ μαθητές τότε ἔπεσαν στὰ γόνατα καὶ προσκύνησαν σκύβοντας τὸ κεφάλι ὡς τῆ γῆ. Ὑστερα γύρισαν στὴν Ἱερουσαλήμ ὑμνώντας καὶ δοξολογώντας τὸ Θεό !

Τὴν ἀνάληψη τοῦ Κυρίου τῆ γιορτάζουμε 40 μέρες μετὰ τὸ Πάσχα καὶ ψέλνουμε τὸ παρακάτω τροπάριο :

Ἡ ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ

« Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς
τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας,
ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ,
ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου ».

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ Σωτήρα

Πρὶν ἀκόμα συλληφθῆ καὶ σταυρωθῆ ὁ Κύριος, μιὰ μέρα παρέλαβε τοὺς μαθητὲς του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ ἀνέβηκε στὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας Θαβώρ, γιὰ νὰ προσευχηθῆ.

Μόλις ἔφτασαν στὴν κορυφὴ ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε νὰ προσεύχεται. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ προσευχόταν τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε, ὅπως ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἐνδύματά του ἔγιναν λευκὰ σὰν τὸ φῶς. 6

Καὶνὴ Διαθήκη - Δ. Γιαννιά

Τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάστηκαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ προφήτης Ἡλίας καὶ συνομιλοῦσαν μαζί του.

Ὁ Πέτρος τότε εἶπε στὸν Ἰησοῦ :

«Κύριε, καλὰ εἶναι νὰ μείνουμε σὲ τοῦτο τὸ μέρος. Ἄν θέλῃς, ἄς κάμουμε ἐδῶ τρεῖς σκηνές, μία γιὰ Σένα, μία γιὰ τὸ Μωϋσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία».

Ἄλλὰ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Πέτρος, ἔρχεται μιὰ νεφέλη φωτεινὴ καὶ σκεπάζει τοὺς τρεῖς, ὥστε οἱ μαθητὲς δὲν τοὺς ἔβλεπαν. Καὶ συνάμα μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ποὺ ἔλεγε :

«Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἐγὼ εὐδόκησα. Νὰ ὑπακούετε σ' αὐτόν»!

Ὅταν οἱ μαθητὲς εἶδαν τὴ νεφέλη κι ἄκουσαν τὴ φωνὴ ἔπεσαν στὴ γῆ μὲ τὸ πρόσωπο χάμω καὶ δὲ σήκωναν τὸ κεφάλι τους νὰ κοιτάξουν.

Τότε τοὺς πλησίασε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς ἄγγιξε λέγοντας :

«Σηκωθῆτε, μὴ φοβᾶστε»!

Ἐκεῖνοι σήκωσαν τὸ κεφάλι, κοίταξαν περίεργα, μὰ δὲν εἶδαν κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κύριο.

Ἐπειτα, ἀφοῦ σηκώθηκαν, ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν. Στὸ δρόμο ὁ Κύριος τοὺς εἶπε νὰ φυλάξουν μυστικὸ τὸ ὄραμα ποὺ εἶδαν· νὰ μὴν τὸ εἰποῦν σὲ κανένα μέχρις ὅτου ἀναστηθῆ ἔκ νεκρῶν.

Τὴ μεταμόρφωση τοῦ Σωτήρα τὴ γιορτάζουμε στὶς 6 Αὐγούστου καὶ ψέλνουμε τὸ ἀπολυτίκιο.

*Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός,
δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου,
καθὼς ἠδύνατο.*

*Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς,
τὸ φῶς σου τὸ αἰδίου
προσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Φωτοδότα δόξα σοι.*

Τ Ε Λ Ο Σ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Ἡ Θεοτόκος

Ἡ γέννηση καὶ τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.....	Σελ.	3
Ἡ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.....	»	3
Ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου.....	»	5

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος

Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννη.....	»	6
Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη.....	»	8
Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννη.....	»	9

Ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ

Ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.....	»	10
Ἡ Περιτομὴ καὶ ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ.....	»	12
Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων.....	»	13
Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Αἴγυπτον.....	»	15
Ὁ Ἰησοῦς δώδεκα ἔτων ἐν τῷ ναοῦ.....	»	17
Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ.....	»	18
Ἡ ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν.....	»	20

Τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ

Τὸ θαῦμα ἐν τῇ Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας.....	»	22
Ἡ ἀνάστασις τοῦ γιοῦ τῆς χήρας ἐν τῇ Ναϊν.....	»	23
Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου.....	»	24
Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν.....	»	25
Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ ἐν τῇ Καπερναοῦμ.....	»	26
Ὁ Ἐκατόνταρχος καὶ ὁ Χριστὸς.....	»	28
Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ ἐν τῇ Ἱεριχῶ.....	»	28
Ὁ χορτασμὸς πέντε χιλιάδων μὲν πέντε ἄρτους καὶ δυὸ ψάρια.....	»	29
Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ ἐν τῇ Βηθσεδὰ.....	»	30
Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας.....	»	32
Ἡ θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ γεννήθη τυφλὸς.....	»	32
Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.....	»	34

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ

Ἄ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζαχαρίας.....	Σελ.	37
Ἄ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα.....	»	38
Ἄ Χριστὸς εὐλογεῖ τὰ παιδιὰ.....	»	40
Ἄ παραβολὴ τοῦ ἄφρονα πλουσίου.....	»	41
Ἄ παραβολὴ τοῦ Τελῶνη καὶ τοῦ Φαρισαίου.....	»	42
Ἄ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.....	»	43
Ἄ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.....	»	44
Ἄ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.....	»	46

Τὰ πάθη τοῦ Ἰησοῦ

Ἄ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ Ἱεροσόλυμα.....	»	49
Ἄ ἐκδίωξη τῶν ἐμπόρων ἀπὸ τὸ Ναὸ.....	»	51
Ἄ Ἰησοῦς κατηγορεῖ τοὺς Φαρισαίους.....	»	52
Τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα.....	»	54
Ἄ μυστικὸς δεῖπνος.....	»	55
Ἄ Ἰησοῦς προσεύχεται στὸν κήπο τῆς Γεθσημανῆς.....	»	57
Ἄ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ.....	»	59
Ἄ Ἰησοῦς μπροστὰ εἰς τὸ Σινέδριον.....	»	60
Ἄ ἄρνηση τοῦ Πέτρου.....	»	61
Ἄ Ἰησοῦς στὸν Καϊάφα.....	»	62
Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα.....	»	63
Ἄ Ἰησοῦς στὸν Πιλάτο.....	»	64
Ἄ Ἰησοῦς στὸν Ἡρώδη.....	»	65
Ἄ Ἰησοῦς καταδικάζεται εἰς θάνατον.....	»	66
Ἄ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ.....	»	68
Ἄ Χριστὸς ἀνάμεσα εἰς τοὺς ληστῆς.....	»	69
Ἄ Ἰησοῦς καὶ ἡ μητέρα του.— Οἱ τελευταῖες στιγμῆς τοῦ Ἰησοῦ.....	»	70
Ἄ ταφή τοῦ Ἰησοῦ.....	»	72
Ἄ ἀνησυχία τῶν Ἰουδαίων.....	»	73
Ἄ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.....	»	74
Ἄ Ἰησοῦς φανερώνεται εἰς τοὺς μαθητῆς του.....	»	77
Ἄ Χριστὸς παρουσιάζεται εἰς τοὺς μαθητῆς του.....	»	78
Ἄ ἄπιστος Θωμᾶς.....	»	79
Ἄ ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ.....	»	80
Ἄ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρα.....	»	81

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6 — ΑΘΗΝΑΙ — & ΣΤΑΔΙΟΥ 41

ΤΑ ΝΕΑ ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΙΑ - ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΤΡΙΤΗ ΤΑΞΗ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ	Δημ. Γιαννιά
ΗΡΩΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ	Δημ. Γιαννιά
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ	Γιαννιά - Γιαννάκου
ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ	Γιαννιά - Γιαννάκου

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΑΞΗ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ	Δημ. Γιαννιά
ΑΡΧΑΙΟΙ ΧΡΟΝΟΙ	Δημ. Γιαννιά
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ	Γιαννιά - Γιαννάκου
ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ	Γιαννιά - Γιαννάκου

ΠΕΜΠΤΗ ΤΑΞΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ	Γιαννιά - Γιαννάκου
ΙΣΤΟΡΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ	Γιαννιά - Γιαννάκου
ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ	Γιαννιά - Γιαννάκου
ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΧΗΜΕΙΑ	Δημ. Γιαννάκου
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΗΣ	Δημ. Γιαννάκου
ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ	Γιαννιά - Γιαννάκου
ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ Ε' και ΣΤ'	Γιαννιά - Γιαννάκου

ΕΚΤΗ ΤΑΞΗ

ΚΑΤΗΧΗΣΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ	Γιαννιά - Γιαννάκου
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΧΡΟΝΩΝ	Γιαννιά - Γιαννάκου
ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ	Γιαννιά - Γιαννάκου
ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΧΗΜΕΙΑ	Δημ. Γιαννάκου
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΗΣ	Δημ. Γιαννάκου
ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ	Γιαννιά - Γιαννάκου
ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ Ε' και ΣΤ'	Γιαννιά - Γιαννάκου

ΖΗΤΗΤΕ ΤΑΣ ΝΕΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΒΟΗΘΗΤΙΚΩΝ

ΓΙΑΝΝΙΑ - ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΑΛΙΚΙΩΤΗ